

УБИЙСТВЕН РОМАН ЗА ПОРАСНАЛИ ДЕЦА

ДЖАКСЪН
ПИЪРС

ЧЕРВЕНИТЕ
ШАПЧИЦИ

ЗАПАЗЕНО
Clibri
ЗА ТИЙНЕЙДЖЪРИ

ДЖАКСЪН ПИЪРС ЧЕРВЕНИТЕ ШАПЧИЦИ

Превод: Деян Кючуков

chitanka.info

За двете сестри, Скарлет и Роузи Марч, животът не е това, което е за всички останали тийнейджъри. Техният свят е обитаван, освен всичко друго от върколаци, които преследват момичета, като се преобразяват в привлекателни млади мъже. Такъв върколак напада двете сестри, докато са още малки деца, убива баба им и ги бележи емоционално и физически за цял живот. Скарлет и Роузи, подпомогнати от своя приятел Сайлъс, търсят отмъщение. Дали първата любов ще унищожи кръвната връзка и жаждата за мъст?

На сестра ми

БЛАГОДАРНОСТИ

Ако писането на първата ми книга (*As You Wish*, 2009) беше трудно, то писането на втората — „Червените шапчици“ — се очертаваше като почти неосъществимо. При това темпо писането на третата направо ме ужасява, но за щастие знам, че мога да разчитам на помощта на определени хора — хората, които ми помогнаха да дам на Скарлет и Роузи гласове, истории и сърце. Тези, на които съм вечно благодарна.

Естествено, на сестра ми Кати Пиърс: не само защото беше неизчерпаем източник на вдъхновение, но и защото ми казваше колко точно бой могат да понесат Скарлет, Роузи и Сайлъс, без да нарушат медицинската правдоподобност.

Дядо Пиърс, който ми помогна да изведа Роузи от тунела на метрото.

Сондра Мичъл, която прегледа черновата на книгата за рекордно време, разлици я и ми я върна много по-бляскава.

Роуз Грийн, задето превеждаше от английски на немски за мен и Ома Марч.

Син Бейлог, Р. Дж. Андерсън и Джейсън Малори за това, че прочетоха книгата, когато беше „завършена“ едва от пет минути.

Моята редакторка, Джил Дембовски, защото повярва в сестрите Марч и защото не са много редакторите, които ще се издокарат в червена наметка и ще ви изпратят снимка след това.

Моите родители: за непрестанната подкрепа и задето като малка ме водиха на Ябълковия фестивал — с хартиени ябълки, закачени по дрехите ми.

И отделно на татко, защото той със сигурност имаше пръст в цялата работа.

ПРОЛОГ

ПРИКАЗКА, СЕДЕМ ГОДИНИ ПО-РАНО

По този път никога не минават непознати, помислиха си едновременно сестрите, докато човекът вървеше към тях. Във всеки случай не и непознати в делови костюми — просто нямаше причина да са тук, наред нищото. Обаче този беше тук и на всяка стъпка изпод краката му се вдигаха облачета прах, които после се посипваха в маншетите на безупречно изгладения му панталон. По-голямата сестра вдигна вежда и се доближи до бялата ограда, докато по-малката довършваше черешовата близалка, вече полуразтопена от следобедното слънце.

Мъжът най-сетне стигна до тях и спря, кимна за поздрав.

— Здравейте, дечица — рече с благ глас.

Слънцето блестеше в лъскавата му руса коса и хвърляше тънки сенки върху лицето му, вече с леки бръчици.

— Аз съм на единайсет — отвърна с достойнство по-голямата сестра, вирнала брадичка.

— Извинявайте! Здравейте, млади дами — поправи се мъжът с усмивка.

В отговор голямата сестра се врътна и се престори, че не го оглежда. Празничната ѝ рокля се изду като червена гъбка. Докато я наблюдаваше, усмивката на мъжа се стопи. Погледът му потъмня, усмивката се превърна в гримаса и той облиза устни по такъв начин, че на голямата сестра ѝ се сви стомахът. Тя спря наред пируета и хвана лепкавата ръка на сестра си, издърпа ѝ близалката и я стисна здраво като оръжие.

— Майка ви у дома ли е? — попита мъжът, отново с любезна усмивка на лицето.

— Майка ни не живее тук — отвърна малката сестра и подритна едно глухарче. — Имате странни очи — добави тя, примижала срещу слънцето, за да види по-добре лицето на мъжа.

Ирисите му бяха с червеникавокафявия цвят на есенните листа.

— Шшт, Роузи! — смъмри я сестра ѝ и направи крачка назад.

— Нищо, нищо — рече мъжът и пристъпи към тях. — Това е за да виждам с тях по-добре хубавите ви личица, миличките ми. А татко ви у дома ли си е? Или брат ви?

Голямата сестра поклати глава, черните къдрици се размятаха по раменете ѝ.

— Но баба ни е в къщи.

— Бихте ли я повикали, ако обичате?

Голямата сестра се поколеба, като го преценяваше с поглед. Накрая кимна сухо и се обърна към малката къща зад гърба си.

— Ома Марч! Един човек те търси!

Никакъв отговор.

— Ома Марч! — извика по-силно тя.

Вратата се отвори силно и се блъсна в лехата с гербери, посадени точно пред къщата. Ома Марч застана на прага с престилка на маргаритки, наръсена с брашно от тортата, която правеше за рождения ден на съседското момче. В двора отекнаха звуци от телевизора, мелодията на телевизионната игра „Познай цената“ се набърка в песента на птичките по околните дървета.

— Какво има, Скарлет, мила? — попита спокойно тя, не беше от избухливите.

Скарлет дръпна Роузи към къщата.

— Там има един мъж. Непознат — отвърна Скарлет с нотка на предупреждение в гласа, докато се шмугваше покрай баба си в къщата.

Вътре Роузи се плюсна пред малкия телевизор в кухнята, но Скарлет остана зад широкия гръб на Ома Марч, стиснала в юмрука си червената близалка.

— О — рече, Ома Марч, погледна изненадано непознатия и махна престилката, под която носеше сини дънки.

— Добър ден, госпожо. Представител съм на „Ханау Ситрус Гроув“. Бихме искали да разширим бизнеса си, предлагаме цитрусови плодове по домовете. Плаща се при доставката след три до шест седмици. Да ви покажа ли нашия каталог?

— Цитрусови? Нещо като портокали? — попита Ома Марч с немския си акцент.

Тя махна на мъжа, той отвори бялата портичка и се запъти към жената с протегната за здрависване длан.

— Да, госпожо. Портокали, грейпфрути, мандарини — мъжът стисна ръка на Ома Марч, ръкавът на тъмносиньото му сако се дръпна и откри странен черен знак на китката.

Скарлет присви зелените си очи, за да го разгледа по-добре. Беше стрела, но не приличаше на татуировките на дърводелеца, който живееше надолу по пътя, а сякаш бе като оцветяване на самата кожа.

Ома Марч проследи погледа на Скарлет и изведнъж устата ѝ се стегна в права линия. Въздухът замря. Искрящите очи на търговския пътник се замъглиха от същото зловещо изражение, както по-рано, когато бе погледнал Скарлет откъм пътя.

— Нямаме нужда, господине, благодаря — каза Ома Марч с внезапна твърдост в гласа.

Отначало никой не помръдна, което напомни на Скарлет за начина, по който кучетата стоят като вцепенени непосредствено преди да се сдавят. Търговският пътник облиза отново устни и изгледа Ома Марч няколко дълги секунди, после устата му взе да се разтегля в бавна пълзяща усмивка.

— Сигурна ли сте? — попита, докато тя затръшваше вратата.

Веднага щом резето щракна, тя се извърна към тях с преbledняло лице, на което очите се открояваха като бледозелени дискове. Скарлет се сепна, като видя баба си с такова непознато изражение. Близалката падна на пода.

— Versteckt euch!^[1] — прошепна дрезгаво Ома Марч и посочи припряно към спалнята си в дъното на къщата. — Скрийте се веднага!

Роузи заряза телевизора и стисна уплашено ръката на сестра си. Скарлет отвори уста да поиска от баба си обяснение, но преди да успее да намери думите, отвън долетя дрезгав гърлен вой. Кръвта на Скарлет се смръзна.

Ома Марч залости с трясък вратата с дървена греда, вдигна през главите им един от яркожълтите кухненски столове и подпря с него дръжката на бравата точно преди тя да започне бясно да мърда.

— Schatzi!^[2], съкровища мои, няма да ви дам на него! — изломоти тя сподавено като молитва. После се хвърли към телефона и започна да набира. — Чарли? Чарли, един от тях е тук, отвън — зашепна трескаво Ома Марч на стария Рейнолдс, дърводелеца, който живееше надолу по пътя. — О, господи, Чарли, побързай — помоли го тя.

След това тресна слушалката и с цялата си тежест взе да тласка дивана, за да барикадира вратата и с него.

Отвън долетя поредният дрезгав вой, последван от неистово драскане по вратата.

Ома Марч извърна рязко глава към внучките си. Насълзените ѝ очи гледаха умолително.

— Скарлет! Не се тревожи за мен. Вземи Роузи и се скрийте!

Скарлет кимна. Тя хвана сестра си за ръка, дръпна я в спалнята и затръшна вратата. Те се мушнаха в ъгъла между леглото и библиотечния шкаф на кълбо от преплетени ръце и крака и там притихнаха, вдишвайки прохладния аромат на перилен препарат и мускусния дъх на стари книги по философия. От другата стая се чуваше стържене, докато Ома Марч се бореше с дивана. Отново пресипнал вой, след това остър трясък и звук от пороя трески от вратата, посипали се по пода.

Ома Марч закрепя неистово на немски, но крясъците ѝ бяха заглушени от грохота на събаряни и разбивани мебели, раздирана тапицерия, дрънчаща посуда. Скарлет прехапа долната си устна с такава сила, че тя прокърви.

И след това тишина — зловеща тежка тишина, която заля къщата и удави крясъците на участниците в „Познай цената“.

Сестрите се долепиха една към друга почти като огледални образи, телата им се притискаха толкова силно, че сърцата им сякаш станаха едно общо, туптящо помежду им. Роузи пхна малките си пръстчета в гъстата черна коса на Скарлет и зарови лице във врата ѝ. С едната си ръка Скарлет галеше успокоително главата на сестра си, с другата опипваше под леглото за нещо, каквото и да е, с което да си послужи, за да се отбраняват. Нещо по-сигурно от близалка. Тя потръпна, когато сянка препречи ивицата светлина под вратата. Най-сетне пръстите ѝ напипаха под леглото гладката дръжка на ръчно огледало.

Оттатък вратата сянката замърда напред-назад, на всеки няколко стъпки се чуваше запхтяно ръмжене и драскане с остри нокти по дъсчения под. Скарлет гледаше като хипнотизирана и се сепна, когато стъпките внезапно спряха. Сянката натисна дървената врата с такава сила, че сякаш щеше да я разцепи с тежестта си. Роузи изпищя, а

Скарлет удари силно огледалото в нощното шкафче и го счупи. С треперещи пръсти извади от рамката най-големия къс стъкло.

Алуминиевата топка на бравата се завъртя съвсем бавно, та Скарлет за миг си помисли, че това е баба им, която идва да ги провери, както често правеше, преди да си легне. Тя замижа. *Това е Ома Марч. Аз не съм тук, Роузи не е тук, и двете сме в леглото.* Но щом вратата се откряна, си наложи да отвори очи и стисна зъби, като видя пълните бузки на Роузи все така да се тресат от страх пред нея. Вратата се откряна още, още, растящият сноп светлина ги издирваше в тъмното. Общото сърце помежду им заблъска лудо, когато вратата най-сетне се отвори напълно и те бяха изложени на светлината, безпомощни да се скрият от открояващия се в рамката силует.

Това беше той, търговският пътник, но същевременно... не беше. Още беше с лъскавата руса коса, но сега тя бе разпръсната на снопчета по тялото му като петна от някаква болест. Очите му бяха грамадни и кухи, устата — разкривена и разтегната, сякаш бе опъната назад, с оголени два реда дълги остри зъби. Гърбът му беше като пречупен, раменете прегърбени, а краката присвити. А стъпалата му... ужасните нокти бяха дълги и извити на куки, те оставяха дълбоки белези по дъсчения под, докато бавно пристъпяше към момичетата.

Той се приведе, за да мине през вратата, и с плавно преобразяване изгуби и последните черти, които го оприличаваха поне донякъде на костюмирания търговски пътник. Поне отчасти на човешко същество. Носът му се издължи и се превърна в муцуна, устните му се разтеглиха още повече. Той отпусна ръце — не, лапи — на земята, гъста мазна козина покри цялото му тяло. А миризмата... От съществуването — от вълка — се носеше мъртвешка воня на разложение, от която на сестрите им призля. Той ги изгледа гладнишки, със зловеща възхита в погледа.

Скарлет преглътна с усилие и стисна парчето огледало с такава сила, че то се вряза в дланта ѝ. Тя потисна напирещите сълзи, енергията в краката я тласкаше към бягство, а водещият на „Познай цената“ продължаваше да нарежда нещо за мебели за трапезария, сякаш нищо не се беше случило, сякаш зад гърба на чудовището не се виждаше тялото на баба ѝ на пода.

Тя се взря в злите червеникави очи на звяра и той вирна краставата си муцуна. Преди да осъзнае какво прави, Скарлет тикна

Роузи под леглото и скочи, вдигнала парчето огледало пред себе си като нож. Тя направи крачка напред, после още една, докато се озова толкова близо до чудовището, че зловонният му дъх я задави. Вълкът отвори уста, остриите зъби и окървавеният му език се насочиха към нея. Една мисъл се бе загнездила в съзнанието на Скарлет и тя си я повтаряше отново и отново като припев, като молитва: „Само аз останах да се бия, затова сега ще те убия.“

[1] Versteckt euch — Скрийте се (нем.). — Б.пр. ↑

[2] Schatz — съкровище, галено обръщение (нем.). — Б.пр. ↑

ГЛАВА 1

СКАРЛЕТ МАРЧ

Той ме следва.

Крайно време беше. Трябваше да мина пет пъти покрай старата железопътна гара, преди да долови аромата на парфюма ми. Преструвам се, че не чувам приглушения звук от стъпки в мрака зад себе си, и загръщам по-плътено рамене с пурпурната си наметка. Потрепервам престорено, когато полъх на вятъра се втурва през лъскавата ми коса. *Точно така... хайде, давай. Помисли колко силно искаш да ме разкъсаш. Представи си колко ще е вкусно сърцето ми.*

Поспирам на ъгъла, първо, за да се уверя, че моят преследвач е все още зад мен, а също така и за да се престоря на объркана и уплашена. Нищо не разпалва така кръвта им, както изгубено младо момиче в опасен квартал на града. Мокрият паваж блести от уличните лампи, а аз избягвам светлината, доколкото мога. Ефектът напълно ще се провали, ако види грапавия, назъбен белег там, където би трябвало да е дясното ми око. Превръзката покрива част от него, но не може да го скрие целия. За щастие вълците обикновено са прекалено концентрирани върху червената наметка, за да ги е грижа за друго.

Правя рязък завой и поемам по тясна уличка. Преследвачът ми тръгва след мен. Тази част на града вони на вкиснала бира от ресторантите, които след залез се превръщат в барове, но аз съм почти сигурна, че човекът по петите ми е в състояние да различи мириса на парфюма ми през алкохолните изпарения. Ако може да се нарече човек. Щом станат чудовища, те постепенно губят човешката си същност. Тръгвам по-бързо. Това беше един от първите трикове, които научих. Бягай от животното и то ще те преследва.

Пръстите ми се плъзгат по излъсканата дръжка на брадвичката, която виси на кръста ми, скрита в гънките на наметката. Наметката служи за няколко цели: цветът на страстта, секса и похотта е магнетичен за вълците, а самата дреха крие оръжието за тяхната смърт. И може би най-важното, да я нося ми изглежда правилно, сякаш съм

облякла униформа, която ме превръща в нещо повече от уплашено сираче.

— Госпожице! — подвиква преследвачът ми точно когато стигам другия край на уличката.

Падна ми.

Аз ахвам и се обръщам, внимавам червената качулка да не се смъкне от главата ми.

— Уплашихте ме — казвам и се хващам за сърцето, единствената част от тялото ми, останала недокосната от челюстите на фенрису^[1].

Ръцете ми са с белези, също както и лицето, но те са толкова малки, че разчитам в пристъпа си на глад той да не ги забележи. Лесно е да прикова вниманието на вълка към косата ми, дългите крака, стройното тяло, но криенето на белезите ми коства доста време и практика.

— Моля за извинение — казва той и се появява от уличката.

Изглежда нормален. Симпатичен дори — тъмнокестенява коса, квадратна челюст с леко набола брада, същинска футболна звезда от колежа. Носи светлосиня фланелка и дънки. Ако не знаех какъв е, можех да си помисля, че току-що излиза от някой от баровете. Естествено, това е част от илюзията. Трудно е да подмамваш млади момичета към гибел, ако имаш вид на психопат. Трябва да изглеждаш любезен, чист, спретнат. Покажи им се с хубава коса и модерни дрехи — и повечето момичета няма да се загледат, та да забележат, че зъбите ти са остри като на куче, или да осъзнаят, че онова, което свети в очите ти, е глад.

Той се оглежда наоколо. По ъглите на две-три преки от нас висят неколцина подозрителни типове, дребни мошеници и несъстояли се гангстери, пушат и си подвикват. Това не е добре — той не иска да ме убие на място, където може да го видят, а аз не искам да го нападам на място, където може да ми попречат. И вълците, и аз предпочитаме да дебнем жертвите си под прикритието на тъмнината, ако е възможно. Обаче винаги бих предпочела да убия вълк посред бял ден пред възможността да го оставя да се измъкне жив.

Той прави крачка към мен. Изглежда не по-възрастен от мен, най-много на двайсет и две, макар че, щом се променят, те повече не остаряват, така че е трудно да се каже със сигурност. Преобразят ли се веднъж, те са вечни — освен, разбира се, ако някой ги убие. Той се

усмихва, белите му зъби проблясват в нощта. Нормално момиче би усетило привличане. Би изпитало желание да го докосне, да го целуне, би го пожелало. Нормалното глупаво и невежо момиче.

— Хубаво момиче като вас не бива да се разхожда толкова късно само — казва спокойно той, но аз чувам задъхването в гласа му, докато погледът му се плъзга по червената наметка.

Забелязвам как космите по ръцете му започват да растат; прекалено е гладен, за да може да овладява още дълго преобразяването си. Никога не бих убила фенрис, ако не се е преобразил. Има риск да убия истински човек, да хвърля някого в същата агония, през която минахме със сестра ми. Тогава ще съм просто убийца, така че, макар досега да не съм бъркала, винаги изчаквам.

Престъпвам от крак на крак, преструвам се на притеснена.

— Изгубих се — лъжа го. Криволича по уличката, поклащам бедра. — Трябваше да се срещна тук с един приятел...

Още малко и ще се скрием зад поредицата от зложни къщи на пресечната улица. Той се смее с дълбок ръмжащ смях.

— Изгубили сте се значи — казва и пристъпва към мен. — Позволете ми тогава да ви покажа пътя.

Той ми протяга ръка. Поглеждам надолу и виждам на китката му черен белег, подобен на татуировка, безупречно изображение на монета. Член на глутницата на Монетата чак тук? Странно. Правя още крачка назад. Вече съм скрита от погледите на хората, както ще бъде скрит и той, ако се приближи още съвсем малко.

— Аз... ще се оправя — мънкам.

Той се ухилва. Смята, че ме плаши, и това му доставя удоволствие. Не е достатъчно само да убиваш и изяждаш момичетата. Първо трябва да ги уплашиш. Обръщам му гръб и се забързвам, наметката ми се издува от вятъра, за да го подмамва. *Хайде, последвай ме. Време е да умреш.*

— Ей, чакайте — виква той.

Гласът му сега е нисък, почти гърлен. Той се бори с преобразяването, но гладът му надделява — някак мога да го почувствам. Жаждата му за кръв надвисва във въздуха като мъгла. Искра да ме разкъса на парчета, да забие зъби в гърлото ми. Аз спирам, оставям качулката да се свлече и къдрите ми да се развеят от вятъра. Чувам го как стене от отвратителна наслада, докато стискам познатата

извивка на дръжката на брадвичката. *Не се обръщай, изчакай още малко.* Той все още не се е преобразил и ако види белезите на лицето ми, ще бъда разкрита. Не бива да рискувам да побегне и да се измъкне — той трябва да умре. Заслужава да умре.

— Искам да кажа само — той се дави с думите, трансформацията вече засяга гласовите му струни, — че някой може да остане с погрешно впечатление: хубаво момиче като вас, застанало само на този ъгъл...

Устните ми се изкривяват в усмивка, докато вадя брадвичката от колана си. Чува се шумолене, когато дрехите му се свличат на земята, след това потракването на нокти по настилката.

— Не се притеснявам — отвърщам, неспособна да удържа лукавата си усмивчица. — Не съм такова момиче.

Когато се обръщам, зад мен вече няма човек, а само чудовище. Някои ги наричат върколаци или хора вълци, но всъщност те са много повече от вълци. Козината на този фенрис е тъмна и лъскава, избледнява надолу към петнистата сива кожа на огромните лапи. Той ръмжи и привежда дългнестата си муцуна към земята, челюстта му се напруга и жълтеникавите зъби потракват. Уличната лампа осветява масивното му туловище и хвърля сянка, която стига досами нозете ми. Вдигам равнодушно вежда срещу него и очите му срещат проблясващата брадвичка в ръката ми.

Той скача.

Аз съм готова.

Мощните плещи го изстрелват във въздуха към мен, от гърлото му се изтръгва звук като грохот от разбиващи се скали. Аз се снишавам напред и встрани. Той прелита над мен, но се извива обратно посред скока. В последния възможен миг замахвам с брадвичката. Острието се плъзга и порязва предния му крак, след това се извъртам наляво и още преди да е стъпил на земята, успявам да я забия дълбоко в бедрото му. Опръсква ме кръв.

Фенрисът надава вой и се строполява на паважа зад мен. *Опитай пак, вълчо. Недей да бягаш.* След като веднъж си започнал битка, не бива да ги оставиш да избягат. От изразходваната енергия гладът им става неутолим и те започват да убиват два пъти повече от преди. Краят може да бъде само един — смъртта на вълка. Този обаче не е от бягащите. Все още иска да ме разкъса.

Очите му се присвиват, от устата му капят лиги. Той стъпва към мен, мускулите на раменете му се издуват на всяка крачка. Черните му бърни оголват зъби.

Нов скок. Аз отстъпвам встрани, замахвам — и не улучвам. Той се приземява и пак се извърта към мен. Нямам време да замахна отново с брадвичката. Вдигам я пред себе си като щит и отпускам тяло. Когато фенрисът се сгромолясва върху мен, се удрям в каменната настилка. Болката е силна, но от самата тежест на тялото му острието на брадвичката се забива в гърдите му. Опирам крака в корема на звяра и ритам силно нагоре, пращам го зад себе си. Скачам първа. С гримаса преодолявам световъртежа. По гърба ми се стича кръв от ожулването. Хайде, стегни се.

Примигвам. Вълкът е изчезнал. Не, не е изчезнал — все още го подушвам. Задържам дъха си и налягам слух.

Чакай. Той е тук. Чакай.

Фенрисът ме блъсва със силата на автобус. Откъм дясната, сляпата ми страна. Ноктите му пробиват кожата на хълбока ми. Остра, силна болка замъглява погледа ми и изкарва сълзи от окото ми. Отново се удрям в земята и изтървавам брадвичката. Тежестта на вълка ме затиска, дишането му е тежко и затруднено. Не се съпротивлявам — това само ги радва. Кръвта от раната на гърдите му прави локвичка върху стомаха ми, той тика муцуната си в лицето ми и аз виждам само едното му стръвно око.

Чакай. Той ще се отпусне. Ще направи грешка. Хванат ли те натясно, имаш само един шанс да се измъкнеш — трябва да си сигурен, че е правилният. Снопчета от козината му влизат в носа и устата ми, мазнината на кожата му се смесва с моята пот. Бих могла да опитам да достигна ловния нож на кръста си, но и двете ми ръце са затиснати от предните му лапи. Той се привежда още над мен, натискът върху дробовете ме задушва, давя се от дъха му, който влиза право в гърлото ми.

В нощта отеква плътен приглушен звук, толкова неочакван, че за миг разсейва и вълка, и мен. Стъпки? Преди някой от двамата ни да успее да реагира, тежък удар отстрани отхвърля звяра от тялото ми и аз си поемам въздух като удавник. *Ставай, ставай бързо.* Претъркувам се по корем. С крайчеца на здравето око зървам мъж, забулен от

тъмнината, но с позната походка и върлинеста осанка. Той извързва поглед от мен към фенриса, който дебне на няколко метра встрани.

— Ще рече човек, че след всички тези години ще се научиш да не ги пускаш откъм сляпото си око — казва новодошлият.

Аз се ухилвам и се изправям. Вълкът се втурва с ръмжене, аз се навеждам встрани и когато скача, забивам острието на ловния нож в предния му крак. Той успява да откъсне част от наметката ми, докато отстъпва, препъва се.

— Щях да се справя с него — отвърщам. — Просто изчаках момента.

Младежът се смее, сиво-сините му очи проблясват в тъмнината.

— И кога щеше да стане това, след като издълбаем „Скарлет Марч“ върху надгробната ти плоча? — киска се той.

Фенрисът отново настъпва, ръмжейки. Той знае, че вече е късно за бягство. Трябва да убие или да бъде убит. Аз сграбчвам брадвичката си от земята и заставам редом с младежа. Той облизва нервно устни. Кой знае откога не е ловувал, явно уменията му са позакърнели.

— Виж — подсмивам се, — ако не ти стиска, мога да се преборя самостоятелно. В случай че не се чувстваш достатъчно мъж за тази работа.

Той присвива очи, но крайчецът на тънките му устни потрепва в усмивка. Обръщаме се към звяра, който е долепил корем до земята, погледът му е концентриран и свиреп. Младежът изважда два ножа от пояса си. Аз подхвърлям брадвичката в ръка.

— Ще нападне първо теб — казва младежът.

— Знам — отвърщам. — Ти трябва да го...

— Не бой се — казва той усмихнат.

Аз поклащам глава. Нищо не се е променило. Помежду ни няма нужда от думи, не и когато ловуваме заедно.

Вълкът се нахвърля точно когато ние правим първите крачки тичешком към него. Младежът стига до него пръв. Прави висок скок над извития му гръб и забива двата ножа в ребрата му. Това само по себе си е достатъчно, но аз не искам да го оставя да обере лаврите. Плъзвам се по паважа и мятам брадвичката. Тя прелита като ласо и потъва в гърдите му с тъпо хрущане.

Фенрисът рухва на земята и аз пристъпвам към него, в очите му горят глад и омраза. Прави един-два неуспешни опита да захапне крака

ми. Сега в него няма нищо човешко, нито вълче, просто умираща твар, звероподобна и отблъскваща. От вонята му на нещо средно между разложено месо и гниеци отпадъци ми се повдига. Вече ми се губи броят на фенрисите, които съм убила, но тази смрад ме трови всеки път.

— Кога се върна? И къде ти е брадвичката? — питам младежа, без да откъсвам очи от чудовището.

Най-добре е да изчакваш, докато се увериш, че са мъртви.

— Преди около час и не очаквах, че веднага ще се наложи да ловувам, затова съм без брадвичка. Как да предположа, че ще те намеря тук още преди да съм стигнал вкъщи. Знаеш ли какво, трябва да си намериш някакво хоби.

Поклащам глава, докато фенрисът изпуска последни хрипливи издихания. Езикът му увисва и той с агонизиращо ръмжене умира. Мъртвият фенрис се взривява в мрака, експлозия от тъмнина. Сенките заливат стените, паркираните коли, минават между стръковете трева подобно на катраненочерен фойерверк, който се разпръсква над света. Поглеждам към младежа.

— Радвам се да те видя, Сайлъс.

Сайлъс се подсмивва и избърсва кръвта на фенриса от остриетата на ножовете си, преди да ги пхне в ножниците.

— И аз теб, Лет.

— Искаш да кажеш, да видиш истински ловец отново в действие — остроумнича аз.

Той пристъпва към мен и ме прегръща. Напрягам се. Обичам да бъда прегръщана, но не ми се случва често. Вероятно има нещо у еднооките момичета, което убива у хората желанието да ги докосват. Сайлъс обаче ме познава отпреди белезите. Прегръщам го и аз.

Сайлъс ме пуска и се мръщи на кървавите петна по дънките си.

— Някои подробности в лова не ми липсват особено — подмята той. — Добре ли си, между другото? — пита, като посочва раната на хълбока ми.

— Дреболия — махвам с ръка. — Искаш да кажеш, че през цялото време, докато беше в Сан Франциско, не си ловувал? — обърсвам острието на брадвичката в подгъва на наметката си; кръвта на фенриса едва личи върху червения плат.

— Извини ме, че си позволих да прекарам известно време с чичо си.

— Да, да — въздишам. Трудно ми е да си представя как човек може да не ловува толкова продължителни периоди от време, но винаги съм губила споровете на тази тема. — Как е чичо Джейкълб напоследък?

Сайлърс свива рамене.

— Добре. Като за четирийсетгодишен мъж, който живее практически като отшелник.

— Вината не е негова — отвърщам, докато крачим назад по уличката. — Братята и сестрите ти още ли са бесни, че баща ти му завеща всичките си пари?

— Ъхъ. И дори още повече, задето ми даде къщата тук — казва Сайлърс.

Той беше завършил гимназия, наместо да чиракува като дърводелец: нещо, което братята му намираха за крайно позорно, а сестрите му, трите близначки — за недостойно за мъж. Като се прибави и фактът, че старият Рейнолдс, преди да изпадне в деменция, бе разделил на него и на брат си Джейкълб цялото свое имущество под слънцето, наистина бяха в правото си да му имат зъб.

— Жалко — казвам.

Мъча се да си представя своя живот без сестра си, но е невъзможно. Ако нея я нямаше, животът ми щеше да приключи. Усмиввам се на Сайлърс, за да му изразя съчувствието си. Той кима.

В края на уличката е паркирана кола без тасове и предна броня. Шофьорската врата зее широко отворена. Задната седалка е затрупана със сакове и картонени чаши от закусвални.

— С тази браква ли стигна до Калифорния? — мръщя се аз.

— И не само това, но успях дори да я карам с отработено олио, докато бях там.

— Толкова път и нито един фенрис през цялото време — въздъхвам.

Сайлърс се хили и обгръща раменете ми с ръка.

— Лет, наистина трябва да ти измислим хоби. Хайде, ще те откарам до вас.

Сядам до него в колата, като сривам на пода няколко празни бутилки от безалкохолно. Свалям прозореца още преди Сайлърс да е

седнал на шофьорското място — може би защото не се возя често, но в колите ме хваща клаустрофобия. Сайлъс се вмъква до мен и човърка някакви жици, които стърчат под таблото. Колата неохотно пали.

— Какво ново насам? — пита Сайлъс. — Нямах представа, че глутниците пак са плъзнали из Елисън.

Свивам рамене:

— Така е сравнително отскоро. Макар че този се е навъртал от доста време, струва ми се. Беше от глутницата на Монетата. Не съм виждала от Стрелите или от Камбаните.

Какви ли са глутниците по Западния бряг? Дали са толкова големи като тези на юг, толкова свирепи? Има ли кой да ги унищожава, както правя аз тук? Колко ли повече щях да постигна, ако бях в Калифорния, вместо в затънтеното градче в Джорджия. Не мога да повярвам, че нито веднъж не е ловувал...

— Между другото, благодаря, че ми честити рождения ден — прекъсва мислите ми Сайлъс.

— О, Сайлъс, забравих. Извинявай. Значи най-сетне порасна достатъчно, за да пиеш?

— Не е толкова вълнуващо, колкото очаквах — подсмивва се той.

Подминаваме края на града и се носим нататък в нощта. Няколко разпръснати фермерски къщи греят като звезди по околните хълмове, но с изключение на тях само единственият светец фар на колата на Сайлъс разпръсва тъмнината. Проверявам още веднъж дали не е останала кръв по брадвичката и ножа ми, след което ги увивам в наметката. Свалям сенника и се намръщвам на отражението си в огледалото. Наплюнчвам пръсти и се опитвам да пригладя косата си, която сгърчи, сякаш са ме свалили от електрически стол.

— Е, изглежда Елисън не се е променил особено — отбелязва Сайлъс. — Ха, откога се грижиш толкова за прическата си?

— Отсега — отговарям бързо.

Оправям си ризата и напъхвам вързоп с оръжията си под седалката. Свиваме по черен път, ограден от високи треви. Свиренето на щурците се чува оглушително през отворените прозорци. Избърсвам потта от челото си.

— Чакай, ти... да не се опитваш да скриеш, че си била на лов?

Въздишам:

— Ами бях обещала на Роузи, че ще може да отиде за пръв път сама на лов, но този фенрис...

— Значи си присвоила лова на сестра си?

— Не! Искам да кажа, да, но беше за нейно добро. Този вълк беше по-труден, отколкото очаквах. Не знам... тя не е съвсем готова, а и аз трябваше да изляза, за да не се побъркам...

— Скарлет — подхваща със сериозен тон Сайлъс. Научи се да използва този тон още когато бяхме деца, за да ми напомня, че е по-голям от мен. И сега продължава да ме дразни точно колкото и тогава с единствената разлика, че вече няма как да го набутам в някоя локва заради това. — Тя би трябвало да ти е партньор.

— Не, тя ми е сестра. Ти беше мой партньор, преди да си вдигнеш чукалата и да ни изоставиш...

— И още съм. Просто ме нямаше известно време... Обаче не, няма да започвам отново този спор. Защо и Роузи да не може да ти бъде партньор?

— Няма да чакам сестра ми да се върне от пазар, докато фенрисите убиват хора наляво и надясно — сопвам се аз, същевременно хващаме дясното разклонение на пътя, водещо към къщата на Ома Марч. Без значение от колко години е мъртва за мен това винаги ще е нейната къща. Лявото разклонение води към къщата на Сайлъс. Единственото друго нещо наблизо е краят на огромното пасище за добитък. — Това е наша отговорност — добавям. — Ние знаем как да ги убиваме. Наша работа е да спасяваме живота на хората. А не да си взимаме почивни дни или да караме едногодишни ваканции в Калифорния.

— Ох — изпъшква Сайлъс, но аз виждам, че думите ми не го нараняват. За съжаление е много трудно човек да го дразни. — Искам само да кажа — продължава той, — че не може вечно да държиш Роузи заключена у дома.

Въздъхвам с досада, а къщата се появява в далечината, осветена като оазис в тъмното.

— Тя просто още не е готова — пояснявам. — И нямам желание да свърши като мен.

Сайлъс кима с разбиране и прокарва пръст по белезите на ръката ми. Въздухът отвън е напоен с аромат на жасмин. Известно време се возим мълчаливо.

Най-сетне колата стига до края на хрущящия чакълест път. Входната врата на къщата се отваря, запраща през двора дълга ивица светлина.

— Виж ти — казва тихо Сайлъс и гаси двигателя. Проследявам погледа му през предното стъкло. Роузи стои на прага със скръстени ръце и искрящи от гняв очи. — Роузи изглежда... различна.

— Да. „Различна“ в смисъл на бясна — поемам си дълбоко дъх и отварям вратата на колата. — Изчакай тук за малко.

[1] Фенрис — В скандинавската митология Fenris или Fenrir е гигантски вълк. — Б.пр. ↑

ГЛАВА 2

РОУЗИ МАРЧ

Тя се връща. Аз крача зад вратата, събирам кураж.

Имаш пълното право да се сърдиш, убеждавам себе си. Този път не я оставяй да се измъкне. Примигвам бясно, остава само да се задавя от яд. Мога да се примиря с много неща. Но е трудно просто да махнеш с ръка, когато родната ти сестра те смята за некадърна.

Поемам дълбоко дъх, отварям рязко дървената врата и излизам навън.

Вратата се захлопва зад гърба ми, угасява лъча светлина от кухнята към двора. Лицето ми гори и вероятно е червено като домати, ръцете ми са стиснати в юмруци. Щом Скарлет иска да ме взема за дете, ще се държа като дете. Тръгвам гневно напред, правя се, че не усещам как чакълът се забива в босите ми крака. Забелязвам спрялата кола на Сайлърс Рейнолдс — вероятно са ловували заедно. После ще се разправам с него. Скарлет въздиша и протяга напред ръце, сякаш ще укротява диво животно.

— Ти обеща! — изсъсквам и хвърлям на земята вързоп от пурпурен плат — моето наметало с почти същия цвят като нейното.

— Роузи, виж... — започва Скарлет.

Аз посягам към пояса си и измъквам двата кинжала. Кокалените им дръжки изтракват една в друга, когато ги хвърлям на чакълестата алея. Жегва ме страх, но се опитвам да го скрия — тя винаги ми прави забележка как да поддържам остриетата. Това, че сега не ми се развиква, показва колко ядосана изглеждам. За момент настъпва тишина, нарушавана само от недалечното бухане на сова. Скръствам ръце на гърдите си и чакам.

Скарлет изохква:

— Хайде стига си се цупила.

Тя се навежда и вдига кинжалите и наметалото ми. От луната блясват лъскавите успоредни белези на раменете ѝ. Тя пъха вързоп в ръцете ми, но аз не отстъпвам.

— Изобщо не се цупя! — казвам троснато и усещам колко детински звуча. — Аз също мога да ловувам, Скарлет. Ти си тази, която не бива да броди сама в тъмното.

— Беше просто един фенрис, тръгнал за плячка. Ако те бях изчакала, някой можеше да умре тази нощ. Искаш ли такова нещо да ти тежи на съвестта?

— Трябваше да ми кажеш, че ще ходиш! Как изобщо някога ще ловувам сама, след като ти се втурваш подир всеки вълк, който се мерне в Елисън?

— Съжалявам, Роузи. Наистина.

— Това, че си по-голяма, не означава да се отнасяш с мен като с някакво недоносче! — изкрещявам аз, но на последната дума емоцията ме издава.

Искам гласът ми да е гневен, ала той звучи писклив от обидата и напиралците сълзи. Мразя това — сякаш имам праг на гнева, след който яростта се превръща в болка. При сестра ми не се случва нищо подобно, тя винаги е твърда, непреклонна, идеално дисциплинирана и овладяна. Тя никога не би заплакала — изобщо няма тази способност.

— Само да добавя нещо — обажда се мъжки глас. Шофьорската врата на стария шевролет се отваря със скърцане и Сайлъс се измъква, лицето му тъне в мрака. — Аз ѝ помогнах. Просто казвам. Ако това ще допринесе да се почувстваш по-добре... тя имаше нужда от помощ. Та един вид... ще ѝ бъде за урок. — В гласа му има закачлива нотка и тя по някакъв начин леко разсейва яда ми.

— Благодаря, Сайлъс — подхвърля Скарлет. — Извади ми нещата изпод седалката, ако обичаш.

Тя минава странично покрай мен и влиза в къщата, при което светлината огрява за миг двора и лицето на Сайлъс, преди вратата да се затвори. Аз присвивам очи, за да го видя още веднъж — помня го някак различен. Какво се е променило? Очертанията на челюстта му или дължината на косата, а може би нещо в очите — винаги ли са били с този океански оттенък на сивото? Не мога да назова кое точно е различното в лицето му, в тялото му, в него.

На горния етаж вратата на спалнята на Скарлет се затръшва, та прекъсва мислите ми. Аз извъртам очи и се обръщам, за да се прибера вътре. Острите ръбове на чакъла се усещат много по-болезнено сега, когато адреналинът ми е спаднал.

— Скарлет май си е все същата — казва Сайлърс зад гърба ми. Аз кимам и после стискам зъби, когато много остро камъче се забива в петата ми. — Имаш ли нужда от помощ, Роузи?

Стъпките му зад мен се ускоряват и преди да успея да отговоря, усещам коравите му ръце на кръста си. Неволно отмятам глава назад върху гърдите му и вдишвам аромата, характерен за цялото му семейство: смесица от мирис на гора, влажни листа и слънчева светлина. Ако баща ти е дърводелец, вероятно си обречен да носиш аромата на дъб във вените си. Успявам да го помириша само веднъж обаче, защото той отваря вратата с крак и ме оставя на прага, след което се дръпва назад. Аз извързвам лице към него с намерението да му благодаря, но и да го смърдя, защото ме носи като малко момиченце.

Вместо това се усмихвам. Той си е все същият — онзи Сайлърс, който замина преди година, момчето, само година по-голямо от сестра ми. Очите му са все така искрящи и изразителни, косата му — с кафеникавочерния оттенък на борова кора, тялото — широкоплещесто и малко прекалено грациозно за чертите му. Все същият, но сякаш върху него е наложен друг, нов образ. На някой по-възрастен и по-силен, който вече не ме гледа така, сякаш съм малката сестричка на Скарлет... някой, от когото чувствам трепет и замайване. Как се е случило това?

Успокой се. Това си е Сайлърс. Донякъде.

— Защо ме гледаш така? — пита деликатно и леко притеснено той.

— Ох... нищо, извинявай — тръсвам глава. Той пъха ръце в джобовете си с познато поклащане. — Нали мина доста време, та затова.

— Да, и още как — съгласява се той. — Поналяла си се, откакто ме няма.

Навъсвам се ядно.

— Не, чакай. Нямах предвид това, а само че си станала по-голяма. Не, и това не звучи по-добре... — Сайлърс прокарва пръсти през косата си и тихо изругава.

— Няма проблем, разбирам — отървавам го от мъките аз и се усмихвам. Това, че го виждам притеснен, стопява донякъде моята скованост. — Искаш ли да хапнеш нещо?

— Сигурна ли си, че двете с Лет нямате нужда от малко време... като между сестри? — боязливо поглежда той нагоре по стълбите.

— Не — отвърщам и се запътвам към кухнята. — Всъщност точно сега въобще не ми се занимава със сестра ми.

— Е, стига. Братята и сестрите са важно нещо.

— Извинявай, забравих — сепвам се аз. — Твоите братя и близначките още ли не ти говорят?

— Лукас вече не се мръщи толкова. Ще се оправим полека-лека. Но... откога си се научила да готвиш? — променя темата той, следва ме навътре и се плъосва върху един от нашите разнородни кухненски столове.

— Всъщност не съм. Просто ми омръзна да ям китайско за вкъщи и измъкнах няколко от старите рецепти на Ома Марч.

— А, да. Бях забравил за неувяхващата любов на Лет към китайската кухня — ухилва се разбиращо Сайлъс. — Много ли е напрегната напоследък? Обикновено това е мерило за стреса ѝ — когато стане наистина зле, непретенциозната китайска храна ѝ действа успокояващо.

— Заминаването ти не ѝ понесе много добре — отговарям студено. Аз също усещах липсата му, но не колкото Скарлет. Дали и на него му е липсвала така тя, неговата партньорка? И дали изобщо искам да знам? Лицето на Сайлъс поруменява от чувство за вина и бързам да продължа: — А иначе готвенето ми допада. Поне едно занимание, което да не е изцяло свързано с лова. — Млъквам, боя се да не съм казала твърде много, но за моя изненада Сайлъс махва небрежно с ръка.

— Напълно те разбирам. И аз прекарах цяла година, зает с неща, които нямат нищо общо с лова. Понякога човек има нужда от разнообразие.

— Да, кажи го на сестра ми — извъртам гневно очи към тавана. — Искат от мен да бъда ловец, но не ми дава да ловувам сама. Просто няма угаждане.

— Не знаех, че ловът е започнал толкова да те влече — отбелязва Сайлъс, в гласа му звучи истинско учудване.

— Не че ме влече чак дотам — давам заден ход, — но нали разбираш, след като прекарвам толкова часове в тренировки всеки ден,

можеше вече да ме пуска и сама. Ако ще живея живот на ловец, бих искала да започна... нали разбираш, да ловувам.

— Ъхъ — отвръща Сайлъс, макар да съм сигурна, че не е разбрал нищо от моето бръщолевене. — Виж, не че я подкрепям да краде плячката ти, но признавам, че като си представя малката Роузи Марч да броди сама навън и да убива вълци, и на мен ми се иска да те предпазя. — Той прави пауза, подбира внимателно думите си. — Макар и вече да не си точно малката Роузи Марч.

Аз търся погледа му, опитвам се да вникна в смисъла на казаното, на промяната в тона му. Но тъкмо когато събирам кураж и понечвам да отворя уста, над главите ни забучават тръбите от душа на горния етаж. Обръщам се обратно към печката, излязла от трансa си. Пак прекалено много анализирам нещата както винаги.

— Та какво готвиш? — пита той, вече с обичайния си глас.

— Ами... руло от кайма. — Много секси ястие, няма що.

— Мирише чудесно — отбелязва любезно Сайлъс.

Поглеждам го през рамо и се усмихвам. С крайчеца на окото си забелязвам сиво петно да профучава от стълбището към дивана във всекидневната, придружено от подрънкване на звънчета.

— Това моят архивраг ли е? — пита Сайлъс, извърнал глава по посока на звука.

— Да, Душевадеца^[1].

— Интересно дали все още ме мрази.

Котаракът пристъпва към ръба на дивана, кръглите му бледозелени очи светят в полумрака. Сякаш в отговор на въпроса на Сайлъс той прелита с един скок в скута му, където се свива и започва да мърка гръмогласно.

— Не, приятелю, тия не ми минават вече — казва твърдо Сайлъс.

Той посяга да го отмести, но още щом дланта му докосва пухкавата козина, котаракът забива остри нокти в бедрата му. Сайлъс примигва и надава лек стон.

— Имаш ли нужда от помощ? — питам, като се мъча да сдържа смеха си.

— Няма да е зле — отвръща напрегнато той.

Отивам и сграбчвам котарака в прегръдката си. Той моментално се размеква на гърдите ми и трие муцуна в лицето ми, мирише на котешка трева.

— Благодаря — въздъхва облекчено Сайлърс. — Вълци мога да ловувам, но не и да се справя с един котарак. Много мъжествено, няма що.

— Няма да кажа на никого — успокоявам го с лека усмивка, той също ми се усмихва.

Таймерът на печката писука зад гърба ми и аз бързам да извадя секси ястието си от фурната.

Скарлет слиза надолу по стълбите, освежена от душа. Ако не се изкъпеш веднага след лова, миризмата на фенриси сякаш попива в кожата ти и не изветрява със седмици. Косата ѝ е отметната назад и превръзката на окоето е махната. На мястото на окоето минава дълъг диагонален белег, който започва над челото ѝ и стига чак до високата ѝ скула. Тя никога няма да го признае, но аз знам, че белегът я потиска. Всъщност не помня да е махала превръзката пред другото, освен пред мен и Сайлърс. Тя ми хвърля нещо като извинителен поглед, но аз се правя, че не виждам.

— Да пусна ли телевизора? — пита Сайлърс и тя кима.

Той включва малкия ни телевизор на канала с новините така, сякаш никога не си е тръгвал оттук.

Започваме да се храним. Скарлет гледа съсредоточено предаването, докато не приключва репортажът за нарасналия брой на убийствата в Атланта. Макар фенрисите да съществуват от векове, повечето хора изобщо не подозират за тях. И все пак от новинарските емисии може да се научи неочаквано много за действията им. Докато за някого серия от убийства или странно изчезване може да изглеждат като дело на неизвестен маниак, за нас това очевидно е небрежност на фенрис. Истината е, че нападенията на фенриси, дегизирани като човешки същества, като правило изобщо не стигат до новините, освен ако момичето не е било особено красиво или семейството ѝ — особено богато. Те просто влизат в статистиката като поредния случай на изчезнала млада жена.

Когато по новините започват да говорят за някакъв политически секс скандал, Скарлет изключва телевизора и поглежда Сайлърс.

— След като вече се върна, искаш ли да започнеш отново да ловуваш с нас?

Въпросът звучи напрегнато и на мястото на Сайлърс аз бих се побояла да кажа не.

Не съм сигурна на какъв отговор се надявам. В миналото съм ходила хиляди пъти на лов с него, но тогава обикновено нещата се развиваха така, че аз оставах на заден план, докато той и Скарлет се биеха заедно, яростен вихър от сливащи се движения, които ми се струваха непостижими. Дали това щеше да се промени, както се бе променил Сайлъс?

Той свива рамене.

— Разбира се. Особено щом успяваш да ги намериш в малко градче като Елисън. Това вероятно означава, че в околните градове ги има в изобилие.

После Сайлъс започва да ни разказва за Сан Франциско с такова оживление, сякаш се опитва да запълни пространството с думи, преди да са натезжали неловките моменти на тишина. Не знам защо ми се струва, че тези моменти витаят между нас, но всеки път, когато очите ми срещнат неговите, усещам как те дебнат да се вмъкнат помежду ни и да ме накарат да се изчервя. Избягвам зора му и когато не гледа към мен, крадешком поглеждам извитите му вежди, стегнатите му устни. Опитите да избегна неловкото усещане ме отвличат от чувството на завист, че той е видял други градове, пътувал е през цялата страна, вършил е различни неща, докато аз съм киснала тук, в Елисън.

— Можеш да пренощуваш у нас, ако искаш — предлага Скарлет и оставя празната си чиния до мивката. — Предполагам, че в твоята къща всичко е потънало в прахоляк.

Сайлъс се смее от сърце.

— През двете седмици, докато пътувах насам, спях в колата. А преди това — на дивана на Джейкъб. Уверявам те, прахолякът не е проблем. — Той става и прибира стола си до масата. — Благодаря за предложението, но трябва да вървя.

— Значи утре сме на лов? — пита Скарлет.

— Може би. Да си кажа право, мисля, че утре цял ден ще трябва да се оправям с къщата. Да наследяш такава грамадна къща изглежда чудесна идея, докато не си дадеш сметка, че трябва да стягаш покрива и всичко останало. Представям си как старият Рейнолдс си мре от смях в старческия дом, ако изобщо помни, че ми я даде.

Двете със Скарлет се усмихваме едновременно. Старият Рейнолдс — човекът, който се грижеше за нас, който научи Скарлет на всичко, което бе нужно, за да започне да ловува, човекът, който ни

отгледа след нападението, когато майка ни отсъстваше — сега той беше с алцхаймер и едва разпознаваше хората, които отиваха да го посетят. Болезнена бе мисълта, че той, който представляваше истинска енциклопедия на информацията за фенрисите и за гората, сега не помнеше собственото си име. Но ние се усмихваме, както и Сайлъс, защото подобни неща ще те разплачат, ако не се отнасяш шеговито към тях.

Сайлъс се обръща към мен и продумва:

— Благодаря за вечерята, Роузи.

— Пак заповядай — отвърщам.

Той ни маха с ръка и си тръгва; след секунди чувам двигателя на колата му, която потегля по алеята. Скарлет сяда до мен и известно време не проговаря. Аз избягвам погледа ѝ. Това, че съм леко замаяна от Сайлъс, не означава, че съм забравила колко съм ѝ ядосана.

— Стига де, Роузи. Не ми се сърди.

Не отговарям нищо. Душевадеца скача в скута ми, аз го чеша под брадичката и той избухва в гръмогласно мъркане.

— Не можах да се удържа — казва чистосърдечно Скарлет и преплита пръсти.

Гласът ѝ е по-мек от обичайния. Въздъхвам, оставям котарака на пода и се обръщам, за да отида в спалнята си. Сестра ми знае, че ще ѝ простя. Че винаги ще ѝ прощавам. Нямам друг избор. Това е едно от нещата, които просто са задължителни, когато някой ти е спасил живота.

[1] Душевадеца — Котаракът е кръстен на името на главния герой от творбата на ирландския писател Клайв Стейпълс Луис „Писма на Душевадеца“ (1942), в която дявол учи своя подопечен племенник как да изкушава смъртните. — Б.пр. ↑

ГЛАВА 3

СКАРЛЕТ

Събуждам се на зазоряване, макар че съм си легнала едва към четири сутринта. Лежа по гръб и гледам избледнелите цветни тапети, проследявам тънката линия от сини камбанки от пода до тавана. Не съм ги избирала аз. Това е стаята на майка ми и я намирам доста провинциална и кукленска за моя вкус. Въздъхвам и се опитвам да заспя отново, но знам, че няма смисъл. Винаги са ми стигали три часа сън. Ако спя по-дълго, ми се явяват кошмари. По-точно не кошмари, а проблясъци от миналото. Фенрисът разбива вратата ни. Баба ми крещи на немски. Усещането от зъбите му върху ръцете, краката, лицето ми.

Подобно нещо всекиму би докарало безсъние.

Обръщам се в леглото и бърча нос. Ще трябва да се изкъпя пак. Все още усещам миризмата на фенриса по себе си. Замислям се, че всъщност не съм сигурна дали мирисът наистина се усеща, или просто по някакъв начин ме преследва.

Да, фенрисът. Единственото, което ме мъчи повече от това, че съм разсърдила Роузи, е, че ще трябва да ѝ се реванширам, задето съм я засегнала. Иначе нещата няма да са наред. Трудно е да се обясни, но когато тя е сърдита, се чувствам, сякаш някой ме е сглобил неправилно, като рафт книги, обърнати наопаки. И все пак не мога да не се държа покровителствено. Не мога да се отърся от представата как Роузи прави малка грешка. Едно подхлъзване и всичко е свършено. Какъв ловец щях да бъда, ако не успеех да опазя единствения останал жив член на своето семейство?

Именно затова ловувам — за да убивам чудовищата, които унищожават живота и съсипват семействата. Не знам кога ще свърши всичко това — всъщност няма финална линия, освен ако по някакъв начин не убия всички фенриси на света. Звучи като мечта да спечеля джакпота от лотарията, но все пак е мечта. Да няма повече мрак... повече страх.

Спускам крака на пода и минавам на пръсти по износените дъски на дюшемето, като прескачам онези, които знам, че скърцат. През малкото осмоъгълно прозорче в дъното на коридора се процежда синьовиолетова светлина. Тя хвърля сенки от гредите на тавана и от дръжките на вратите, които изпъстрят пода подобно на горска пътека. Къщата тъне в тишина, но в храстите отвън вече се обаждат първите птички, а в далечината се долавя приглушеното трополене на стада добитък. Обичам това време сутрин, когато у дома сякаш си скрит зад някаква тайна завеса посред хълмистите южняшки пасища.

Прокрадвам се по-близо до вратата на Роузи, като прекрачвам Душевадеца. Той опира гневно ноктеста лапа в крака ми, целият зъби и сива козина. Аз се отръсквам от него и той се оттегля с негодуващ вид. Поспирам с ръка на дръжката на вратата.

Едно, две, три.

Отварям рязко вратата, дори я оставям да се удари в стената отзад. Хвърлям се вътре, в последния момент скачам и връхлитам върху Роузи в нейното малко легло. Тя изпищява и сяда с разчорлена коса и полуотворени очи, притиснала розовото одеяло към гърдите си.

— Какво правиш, по дяволите? — пита замаяна, пада обратно на възглавницата и се завива презглава.

— Поднасям извинението си за... въ... онова, което стана снощи.

— Със скок отгоре ми? Такова извинение е пълна глупост.

— Не, това не е извинението, това съм аз, досадната ти по-голяма сестра. Извинението е... да си направим днес кино вечер. И ти да избереш филма.

Роузи се изправя и ме гледа изпитателно.

— Който филм поискам?

Стискам устни, за да скрия отвращението си от предвиждането за възможния избор на Роузи. Тя обича любовни филми. За мен те са чиста загуба на време.

— И ще ме оставиш другия път да ловувам сама? — добавя тя.

— Обещавам... обещавам да се опитам.

Роузи подбелва очи, но и двете знаем, че това е максималното, което мога да изцеда от себе си.

— Добре. Но ще обещаеш също, че няма пак да си излезеш наред филма.

— Обещавам.

— И ще обещаеш, че сега ще напуснеш стаята ми и ще ме оставиш да си доспя като нормален човек — казва тя и се размазва обратно под завивките.

Смея се и се оттеглям, а в същия момент Душевадеца скача върху леглото и се нагнежда в краката на Роузи. Захлопвам вратата с трясък и се кикотя, като чувам нейния гневен вой. За какво са по-големите сестри? Прекатурените книги на етажерката вече са изправени и мога да продължа сутринта си.

Вмъквам се обратно в стаята само колкото да си нахлузя дънките и да вържа косата си на опашка, след което се спускам на долния етаж и излизам през задната врата.

Задният ни двор граничи с обрасло с висока трева пасище за добитък и се състои основно от зеленчукова градина, за която двете с Роузи се опитваме да се грижим. Оглеждам почвата. Наближава време да се сади зеленият грах, което според баба ми трябва да се прави на лунна светлина. Не съм сигурна, че има някакво значение, но все пак ще го направя. Винаги ни е било трудно да разберем кога Ома Марч ни предаваше някаква мъдрост и кога просто ни разказваше приказки. Неведнъж бе замествала приказката преди сън с история, вдъхновена от книгите ѝ по философия, или със стихче, предназначено да ни помогне да научим немски език. Ние попивахме всичко, без да разбираме, че тя ни преподава.

С немския така и не напреднах по-далеч от няколко фрази, но отделни философски откъси останаха запечатани в паметта ми. Декарт, Хюм, Платон... Поглеждам с премрежени очи към слънцето. Най-любима ми беше една история, която тя ни разказа няколко пъти, преди да разбере, че това не е просто приказка.

— Имало едно време — подхвана Ома Марч, напевният ѝ глас изпълваше стаята, която дяляхме с Роузи. — Имало едно време един човек, който живеел в пещера...

— Как се е казвал? — прекъснах я аз.

— Няма значение.

— Не може да си е нямал име!

— Добре, казвал се Джон. И живеел в пещера заедно със сестра си Мери — продължи баба ми, а ние с Роузи се сгушихме една до друга

под вълненото одеяло. — Джон и Мери били родени в пещерата и живеели там през целия си живот: Те винаги оставали чак в дъното на пещерата в почти пълен мрак, защото, щом пробвали да излязат, винаги виждали грамадни черни чудовища по стените. Джон и Мери не знаели, че чудовищата всъщност били сенки.

— Защо са се плашели от сенките? — попита Роузи.

— Защото не знаели, че чудовищата са просто сенки, Schatz. Мислели, че са истински живи чудовища, които ще ги наранят, ако се приближат до тях. Както и да е, един ден баба им дошла в пещерата. Тя хванала Джон и Мери за ръцете, завела ги при чудовищата и им обяснила, че те са само сенки, като тези по стените тук — каза Ома Марч и посочи далечната стена на стаята, върху която клоните на растящата отвън мирта хвърляха пръстоподобни отпечатъци. — След това — продължи тя — баба им ги завела отвън, на ярката слънчева светлина. От нея очите ги заболели и започнали да парят, защото от толкова време живеели в пещерата и никога по-рано не били виждали слънцето. Всъщност болката била толкова силна, та Джон решил, че сигурно сънува. Решил, че слънцето и сенките са сън, а пещерата и чудовищата са истински. И той се върнал тичешком в пещерата, сигурен, че баба му прави някакъв номер. Но Мери останала отвън и макар да я боляло, изчакала, докато очите ѝ свикнали с ярката светлина.

И така, schatzi, кой направил по-мъдър избор? Джон, който отказал да повярва в слънчевата светлина, защото била нова и непозната, или Мери, която изчакала очите ѝ да привикнат към нея?

Разбира се, тогава не си давах сметка, че Ома Марч ни говори за Платон, но приказката завинаги промени начина, по който възприемах слънчевата светлина. Погледнах надолу към своята сянка над лехите с моркови, които с Роузи бяхме засадили преди няколко седмици. Дори и в очертанятия на сянката можех да видя изпъкналите белези по ръцете си. Белезите са моята светлина. Аз знам истината за фенрисите, докато толкова много хора все още живеят в пещерата в блажено пълно неведение.

Боже, как им завиждам понякога за свободата да си живеят, без дори да подозират за чудовищата, стаени сред тях. Но аз не мога да

бъда Джон. Как бих могла да се престоря, че слънчевата светлина не съществува, след като вече е отнела толкова много от мен?

Не съм глупава — давам си сметка от какво се отказвам. Отначало беше просто стремеж да убия всички вълци в Елисън. Когато това стана, с Роузи започнахме да лагеруваме из околните градчета, а понякога предприемахме нощни екскурзии до Атланта, за да ги избиваме там. Колкото по-далеч отивахме, толкова по-успешен беше ловът — докато те не се върнаха в Елисън. Вдишвам дълбоко, та хладният утринен въздух да изпълни дробовете ми, след което се прибирам в къщата.

Спирам, когато комарникът на вратата се захлопва зад гърба ми. Нещо се е променило. Бърча вежди и оглеждам антрето, наострила сетива. Ето — вратата на стаята на Ома Марч е открената.

Пристъпвам напред с напрегнати мускули, готова за всичко, което може да се спотайва оттатък. Хващам нож от поставката в кухнята и се прокрадвам, приковала поглед върху дръжката на вратата. Хващам я и изчаквам за момент да чуя звука от хрипкавото дишане или да доловя мъртвешкия мирис, който да ми подсказва, че оттатък има вълк.

Нищо. Нито звук, нито мирис, няма какво да сторя, освен да отворя вратата и да съм готова за битка.

Стягам се. Броя до три. И блъсвам вратата.

Роузи изпищява, като ме вижда, и спира устрема ми.

— Божичко, Скарлет, изкара ми ангелите.

Поемам си дъх с разтуптяно сърце и свалям кухненския нож.

— Душевадеца гонеше някаква играчка ей тук — пояснява кисело тя и сочи с босия си крак мястото. — Не съм искала да те уплаша.

Тръсвам глава, косата ми лепне по запотеното чело.

— Няма нужда да обясняваш. Къщата е и твоя, можеш да ходиш, където си искаш — отвръщам и се усмихвам, доколкото мога. — Освен в моята стая, разбира се.

— Защо, ще ме намушкаш ли, ако вляза? — шегува се тя, а аз оставям ножа върху нощното шкафче на Ома Марч.

— Може би.

Роузи се смее, но в смеха ѝ звучи меланхолия. Тук е трудно истински да се засмееш. Стаята е като гробница, пълна с прах и

джунджурийки, с тежък застоял въздух. Всички щори са спуснати, леглото е оправено, дрехите са сгънати в чекмеджетата. Ние не влизаме тук, поне не често. Сега Роузи е седнала върху хлътналия дюшек на Ома Марч, стиска в ръка някаква снимка в сребърна рамка и ме гледа с поглед на сърна, която се чуди дали да побегне.

Присядам до нея и надзъртам през рамото ѝ, за да видя какво разглежда. Това е черно-бяла фотография на нашите майка и баба, правена буквално седмици преди майка ни да избяга с един пътуващ цирк. Кой би си помислил, че провинциалното момиче от Джорджия ще стане звезда на трапеца? Снимката е сякаш огледало — с Роузи поразително приличаме на майка си. Тъмна коса, тревистозелени очи, тънко изписани вежди, прави гърбове.

— Обичам тази снимка — споделям аз. — Тя е отпреди... отпреди да започнат да се карат и мама да излиза с мъже.

Това беше меко казано. Не е тайна, че двете с Роузи най-вероятно сме от различни бащи. Всъщност подозираме, че някъде може да имаме и още някой брат или сестра, но тъй като мама не се е прибирала повече от две години, няма как да сме сигурни. Тя се върна след нападението над нас, но не можа да го понесе да понесе смъртта на Ома Марч, да понесе дори вида на моите белези... Беше по-лесно да изчезва от града за седмица, за месец, за цял сезон, а сега и с години. Да остави дъщерите си да носят сами бремето на смъртта.

Роузи въздъхва безрадостно.

— Няма ли вече да започнем да разпродаваме нещата от тази стая?

— Още не — отвърщам. — На тавана има доста работи на мама, първо трябва да се отървем от тях.

С Роузи сме продавали какво ли не, за да изкараме някакви пари, като се започне от зеленчуци и се стигне до стенни часовници. Веднъж тя опита да работи в закусвални, но не е възможно да работиш и ловуваш едновременно. Имахме заделени пари за колеж, ала скоро след смъртта на Ома Марч мама ги изхарчи за пиене и наркотици. Почти не сме докосвали тази стая, макар и двете да знаем, че един ден ще трябва да избираме дали да запазим нещата в нея, или да преследваме фенриси. Естествено, ще изберем лова, той е наша отговорност сега, когато сме извън пещерата.

Но поради това няма да ме заболи по-малко да гледам как нещата на мъртвата ни баба изчезват. Ами ако си изгубя паметта като стария Рейнолдс? Ще има ли нещо останало от Ома Марч, което да ми напомня, че тя въобще е съществувала? Да ми напомня защо съм се посветила изцяло на лова?

— За мен не е от особено значение всичко това, бездруго не мога да си спомня повечето от тези неща — казва Роузи. — Просто някак знам, че са важни.

— Важни са — леко се притискам до нея аз. — Точно защото не можеш да си спомниш.

Роузи свива рамене. Тя протяга босия си крак и отмята с пръсти ъгъла на тъканата синьо-бяла черга. Аз извърщам очи. Тази черга е единственият предмет в стаята, който не е сложен тук от Ома Марч. Трябваше да я купим, за да покрием ръждивокафявото петно, което никаква гореща вода или белина не можаха да премахнат. Аз не обичам да го виждам, но Роузи отмята чергата всеки път, когато сме в стаята, сякаш видът на мястото, където се бе събрала локвата кръв — и моя, и на фенриса, и на Ома Марч, — можеше да ѝ напомни по-ясно нападението. Според нейните думи то ѝ се губеше в мъгла. Помнеше само звяра, неговия скок, зъбите му.

Аз помня повече. Нямах нужда да гледам петното, за да си спомня отново звука от зъбите му, когато пробиха стомаха на Ома Марч. Или чувството, че виждам с дясното си око за последен път, вида на закривените нокти, посегнали към лицето ми, взрива от болка. Бялната жажда за мъст, която се надига в мен, желанието аз да бъда последното, което чудовището някога ще види. Мъглата от червена кръв и пурпурна ярост, която ме промени завинаги. Изчаквам да чуя лекото шумолене на чергата, падаща обратно на мястото си, преди да погледна отново сестра си. Всичко в тази стая боли, сякаш с всяко завъртане на дръжката на вратата се отваря някоя от старите ми рани.

— Съжалявам — прошепва тя.

Става от леглото и слага снимката обратно на нощното шкафче, точно на мястото ѝ. Аз се изправям и заглаждам покривката на леглото там, където бяхме седели, после я следвам към вратата. Тя я затваря безшумно, сякаш вътре има някой, когото не желае да обезпокои.

— Защо не отидеш до града да вземеш някой филм за довечера? Трябва ни и още марля — казвам аз и отварям вратата на хладилника.

Роузи кима и изважда тенекиената кутия. Заравя пръсти през няколко пласта курабии и измъква найлонов плик, пълен с двайсетдоларови банкноти. Взима две и връща останалите на мястото им. — И си вземи ножовете.

Роузи ме поглежда скептично, но пристяга на кръста си колана, в който са затъкнати ловните ками. Знам, че досаждам с прекомерната си грижовност. Но също знам, че фенрисите са навсякъде.

ГЛАВА 4

РОУЗИ

От цялото семейство майка ми е единствената, която се е научила да шофира, и при всичките и недостатъци трябва да призная, че донякъде ѝ се възхищавам затова. Ома Марч беше твърдо убедена, че колите са пари на вятъра и след като тя си отиде, Скарлет също възприе това виждане, така че аз съм привикнала да изминавам дълги разстояния пеша. Центърът на Елисън е само на половин час път с кола, но на поне два часа пеша и с автобус. Та крача по чакълестия път с две платнени пазарски торби — от горчив опит знам, че найлоновите понякога се късат при по-дълго носене.

Хълмовете и пасищата, заобикалящи нашата къща, са самото определение за „шир“. Всичко се е ширнало до безкрай — дърветата преливат в горите, хълмовете — в хоризонта, планините — в облаците. Изглежда, че нищо не свършва, сякаш сме кацнали върху най-облата част на земята. Когато по телевизията има предавания за градове, пустини или шеметни върхове, чувството е почти сякаш тези места е невъзможно да съществуват — нищо не може да е толкова назъбено, толкова равно или пък толкова остро. Няколкото ми откъслечни посещения в Атланта бяха дори още по-странни, сякаш се озовавах в книжка с приказки, която нямаше как да е истинска.

Подритвам камъче с върха на обувката си. Вече съм преполовила пътя до автобусната спирка. В редките случаи, когато отива в Елисън, Скарлет предпочита да ходи пеш, а не с автобуса. Казва, че като остане толкова дълго сред хора, те постепенно започват да я заглеждат. Веднъж някой дори ѝ беше пъхнал визитка на кабинет за пластична хирургия. Хората не разбират, че Скарлет е тази, която е, именно заради белезите, заради ухапванията, раните и болката.

Като малки със сестра ми бяхме убедени, че първоначално сме били едно същество в корема на майка си. Вярвахме, че по някаква причина едната ни половина е решила да се роди, а другата е предпочела да остане. Тъй че сърцето ни е трябвало да се раздели на

две, за да може Скарлет да излезе, докато аз съм се осмелила да се покажа на бял свят едва по-късно. За малките ни глави с къси плитчици това имаше смисъл — то обясняваше защо, когато тичахме през тревите или танцувахме и се въртахме доста дълго в кръг, губехме представа коя е и започваше да ни се струва, че помежду ни има някаква фина жива връзка, едно общо сърце, поддържащо еднакъв ритъм, изпомпващо една и съща кръв. Но всичко това беше преди нападението. Сега сърцата ни се свързват само когато ловуваме, когато Скарлет ме погледне с онова прекрасно вълнение, по-могъщо от всичките ѝ белези, и после се втурне след вълка така, сякаш животът ѝ зависи от неговата смърт. Аз винаги я следвам, понеже само тогава сърцата ни бият в идеална хармония, само тогава съм сигурна без никакво съмнение, че двете сме едно цяло, разделено на две.

Най-сетне стигам до спирката и поглеждам часовника си. Точно навреме, стига днес автобусът да се движи по разписание. Сядам върху тревиста бабуна и търся детелина с четири листа, с върха на единия от ножовете си ровя между стръкчетата. Чудя се какво ли прави Сайлърс в голямата си празна къща. Може да отида да го навестя... но автобусът пристига сред облак от прах и изгорели газове и отвява тази моя идея. Шофьорката ми отваря вратата и ме поглежда с любопитство. Забелязала съм, че всеки път се чуди откъде съм се взела, ала никога не пита. Непосредствено след нападението хората се притесняваха за нас, но присъствието на майка ни и на стария Рейнолдс беше достатъчно, за да ги успокои. Предполагам, и досега си мислят, че някой от тях ни наглежда. Ако изобщо мислят за нас.

Вътре има само няколко пътници и аз си избирам място по-назад. Четвърт час по-късно високите треви отстъпват място на пряно разорани ниви, следват разпръснати жилищни постройки и накрая сме в централната част на Елисън. Автобусът спира рязко, въздушната спирачка надава вопъл, после шофьорката отваря вратата и се обляга назад на седалката. Възрастна жена с плетиво слиза с накуцване, подир нея двойка пътници с вид на планинари, а най-сетне и аз също стъпвам на нагрятата улица.

Градът в никакъв случай не кипи от живот, но все пак няколко семейства бутат детски колички, а групички от жени на средна възраст разглеждат витрините. Елисън е от местата, където хората идват, за да се докоснат до късче от истинската Америка, макар след залез-слънце

цялото градче да добива доста съмнителен облик. Ресторантите се превръщат в барове, кафенетата стават танцувални клубове и, разбира се, чудовищата излизат от бърлогите си.

Отбивам се първо в бакалията, там купувам яйца, мляко и фиде за рамен, трябва ми също брашно и сладкарски шоколад, за да опека курабийки за филмовата ни вечер. Следва видеотеката, а после и аптеката. Ще ми се да взема „Сватбата на най-добрия ми приятел“, но не искам да съм чак толкова жестока към Скарлет. В „Принцесата булка“ поне ще ѝ допаднат бойните сцени.

Аптеката в Елисън по-рано беше малко семейно магазинче, но преди няколко години CVS^[1] лепнаха върху старата дървена фасада грамадното си червено лого и не след дълго го превърнаха в нещо като минимаркет с плъзгащи се врати и клиентски карти.

Минавам през секцията за превързочни материали и после се насочвам право към касата. Чудя се как продавачите още не са се обадили в полицията заради мен. Кой друг купува единайсет пакета марля на всеки две седмици? Но има няколко основни неща, без които ловецът не може: кислородна вода, разграждащи се хирургични конци и много марля, фенрисът умее да се цели в местата, които кървят най-много, тъй че е животоспасяващо да имаш под ръка нещо, с което да притиснеш раната. Бъркам в джоба си за двете смачкани двайсетдоларови банкноти.

Взрив от гръмогласен кикот отвлича вниманието ми, докато вървя към касата — до щанда с козметика са се скупчили няколко момичета на моята възраст. Те хвърлят кокетни погледи към касиера, докато пробват розови и пурпурни шишенца с лак за нокти, оглеждат изпънатите си пръсти срещу светлината и се хият. Разпознавам една от тях — Сара Уоръл. Бяхме приятелки в прогимназията, преди да напусна училище няколко години след нападението. Не можех да оставя Скарлет вкъщи сама да тренира за сраженията с вълците, затова една година просто не се върнах в клас след лятната ваканция. Казах на приятелките си, че ще се явявам като частна ученичка, а после известно време отбивахме атаките на загрижени родители и социални служители, които идваха да ни проверяват. Помъчих се да запазя контактите си, но приятелите удивително бързо се превръщат в непознати, когато учебниците и училищните събития отпаднаха от разговорите.

Задържам се при ароматизираните сапуни по-дълго от необходимото, слушам разговора им.

— Този няма да подхожда на мънистата на роклята — казва оживено едно момиче с перфектно направени кичури на кестенявата коса.

— Не е нужно да подхожда. Ето, пробвай този, казва се „Втори меден месец“. О, или „Хавайска орхидея“! — предлага Сара, като нагласява очилата си.

Наблюдавам известно време внимателно момичето с кичурите, опитвам се да отгатна как изглежда тази рокля и къде ще я носи. Не е за абитуриентски бал — крайт на учебната година още е далече. Представям си ги и четирите с дълги до земята рокли с цвят на хавайска орхидея в бална зала като от приказката за Пепеляшка. Ако нещата се бяха развили различно, дали сега и аз щях да обсъждам лакове за нокти?

Сара посяга към „Втория меден месец“ и погледите ни се срещат. По трепването на лицето ѝ разбирам, че ме е познала. Може би трябва да кажа нещо. Да я попитам как е, дали ме помни, за какво събитие се подготвят. Усмиввам ѝ се леко, изчаквам да видя дали ще разчупи леда и ще ми махне, или нещо подобно. Но не, просто и тя ми се усмивва, както вероятно би реагирала на всяка усмивка, и се връща към дискусиата с приятелките си. Опитвам се да ангажирам вниманието си със сапуните, но продължавам да ги слушам — дори като шепот гласовете им достигат до мен.

— Мисля, че ходеше на училище с нас — казва тихо русата вляво от Сара. Другите отговарят нещо приглушено, после тя продължава: — Не помня. Но искам да имам като нейната коса. Мислите ли, че използва от шампоаните за обем?

— Сигурна съм. Макар че някой би трябвало да ѝ обърне внимание относно дрехите. Кой носи такова розово? Да, сестра ѝ беше онова момиче, дето го обезобразиха! — прошепва Сара, отговаряйки на нечий въпрос.

Обезобразеното момиче и неговата сестра. Знам, че би трябвало да се почувствам зле за Скарлет, която бе принижена до най-ниското стъпало, но ме залива вълна на самосъжаление. Обръщам се, за да не ги чувам повече. Какво ме е грижа за тяхното мнение? Те се интересуват от дрехи, партита и други глупави, суетни неща.

Прокарвам ръка по редиците сапуни, преди да избира един с коралов цвят и силен дъх на цветя. Хвърлям го в кошницата си, където той издрънчава в бутилките с кислородна вода и кутиите с марля. Силните аромати се харесват на фенрисите. Те ги привличат, разпалват глада им. Фенрисът не се интересува дали си с лак „Втори меден месец“, чувам сякаш глас като на Скарлет. *Напразни старания, хвърлени на вятъра.*

Грабвам още няколко опаковки сапун, когато внезапно ме обгръща чист, тръпчив дървесен аромат, надделява над дъха на цветя. Познавам този аромат, макар той да не е от онези, които биха привлекли фенриси. Затаявам дъх, боя се да заговоря първа.

— Девойките явно обсъждат сестрите Марч — казва Сайлърс, приведен толкова близо до мен, че усещам дъха му на рамото си.

Странно искрящо чувство избухва в мен и аз се обръщам, неволно забивам кошницата в хълбока му. Няколко ластични бинта се изтърколват на пода и момичетата се откъсват от своя проблем за лаковете, за да се изкискат по мой адрес. *Браво на теб, Роузи.* Усещам как се изчервявам, докато се навеждам, за да събера бинтовете, а когато ръката ми докосва крака на Сайлърс, усещам как пламвам чак до шията. *Успокой се. Това е просто Сайлърс.* Изправям се и пускам една насилена усмивка, която се надявам, че не изглежда чак толкова глупава, колкото ми се струва.

Сайлърс ми се усмихва в отговор, очите му блестят и той посяга да поеме кошницата от ръката ми.

— Седмични запаси?

— Може да изкараме и цял месец с тях — отвръщам и се запътвам към касата.

Той ме следва с кошницата. Дишам бавно, опитвам да си върна нормалния ритъм на сърцето, а касиерът прекарва пакетите марля един след друг през четеца.

— Какво те води в града? — питам.

— Ами уроци по китара. Докато бях при чичо Джейкъб, се захванах да експериментирам с нови неща. Още преди да замина, исках да се запиша да уча китара, но така и не се наках. Затова тази сутрин се стегнах и ето ме тук. Току-що приключих първия си урок.

— Виж ти, страхотно — и подавам на касиера двете двайсетачки.

Сайлърс се смее с нисък гърлен глас. Сара и приятелките ѝ зяпат към нас, оглеждат го, сякаш е някакво блюдо със сладкиши, а мен — като че ли се канят да ме бият. Той дори не им обръща внимание, очите му са приковани в мен.

— Не чак толкова. След час и половина само дето пръстите адски ме болят и мога да свиря началото на *Twinkle, Twinkle, Little Star*^[2]. При това бавно.

Сайлърс поема торбите с покупките ми и двамата излизаме от магазина. Сега улицата е по-оживена; хора с тениски, върху които е изписано името на град Елисън, окачват червени и зелени ленти по уличните лампи, това е подготовката за Ябълковия фестивал този уикенд.

— И все пак — подемам отново. — Уроци по китара. Искан ми се и аз да правех нещо подобно.

— В какъв смисъл? — пита той, докато чакаме на светофара.

Свивам рамене и извъртам лице към него.

— Просто нещо. Имам предвид, нещо различно от лова и от цялата тази върколашка история.

Сайлърс се засмива отново.

— Да, разбирам... и аз никога не съм си падал чак толкова по горите и върколаците, просто тези неща си вървят със семейството ми открай време. Колкото до лова... приятен ми е, но това не значи, че съм вързан за него. Върша това, защото така е правилно. Докато уроците по китара са за забавление.

— Предполагам... — сбърчвам чело аз.

Не мога да се сетя за никакъв аргумент, който да не показва Скарлет в лоша светлина, затова си затварям устата. Сайлърс кима към зеления светофар и леко слага ръка на кръста ми, за да ме подкани да пресечем. Докосването му праща тръпки нагоре по гръбнака ми и отново ме обзема онова замаяно усещане. *Тръгвай, Роузи, тръгвай. Не бъди глупава.*

Когато стигаме до отсрещния тротоар, Сайлърс посочва с ръка няколко преки по-надолу.

— Мога да те закарам вкъщи, ако нямаш нищо против да изчакаш час-два. Трябва да прескоча до електрическата компания, да уредя да ми пуснат отново тока.

— Ами аз... — да прекарам два часа със Сайлърс в офиса на електрическата компания, а после още половин час по пътя към дома?

Разбира се, че искам. Искам, и още как. Но за какво ще си говорим? Колко време ще мине, преди да започна да се хия като идиот? Аз мога да примамя фенрис — знам как да поклащам бедра, да се усмихвам похотливо, да пърхам с мигли, — но нямам представа как да не изглеждам като лигав имбецил пред Сайлърс Рейнолдс. Всъщност рядко виждам мъже, които не са фенриси. Откъде бих могла да се науча как да се държа?

— Не, няма проблем, ще хвана автобуса — отвърщам.

И май долавям как лицето му леко помръква.

— Добре, тогава поне да те изпратя до спирката? — пита той с нотка на надежда в гласа.

Аз кимам малко прекалено охотно.

Стигаме до края на улицата и заставаме под табелката на автобусната спирка. *Измисли нещо да кажеш, Роузи. Каквото и да е.*

— Довечера заповядай пак на вечеря у нас — изтърсвам.

Сайлърс поклаща глава.

— Много бих искал, но имам друга програма. Стари познанства от училище, такива работи. Очаква ме изискана вечеря в „Бъргър Кинг“ — казва саркастично. — Но ако поканата важи за друга вечер...

— Важи, разбира се. Среца с гадже, ясно — дразня го аз, надявайки се да не усети колко се е стъжнил гласът ми.

Естествено, че има среща. Сайлърс винаги е имал срещи. За разлика от братята и сестрите си, както и от Скарлет и мен, той успя да завърши гимназия и до последната година никога не е страдал от недостиг на дамска компания. Скарлет неизменно се вбесяваше от това, че той се шляе по гаджета, вместо да ходи на лов с нея.

— Не, изобщо не е среща с гадже — натъртва той, сякаш много държи да му повярвам. — С приятел от училище. Казва се Джейсън. Роузи, не мислиш ли, че ако имах среща с момиче, щях да избира някое по-приятно място от „Бъргър Кинг“?

Смея се с облекчение.

— Не знам. Преди да заминеш за Сан Франциско, винаги си имал приятелки.

— Не съвсем. Изгубих връзка със съучениците си година по-рано, след като завършихме и всички те постъпиха в колежи. Не си ли

ме чувала как вия от самота нощно време? — побутва ме с рамо той.

— О — казвам тъпо аз. Явно не бях забелязала, но пък и по-рано никога не ме е занимавало как е Сайлъс Рейнолдс. — И защо загубихте връзка?

— Не знам — отвърща Сайлъс. — Явно не сме имали нищо общо.

Аз вдигам вежди.

— Напълно те разбирам.

— За щастие, изглежда, имам достатъчно общо със сестрите Марч, за да карам някак... дори без семейство и приятели.

— Е, ние сме ти приятели — възкликвам.

— А и семейство... един вид — добавя бързо той. Автобусът се задава иззад ъгъла и приближава с грохот към нас. — Така или иначе, Роузи, трябва да призная, че много повече те бива в готвенето от „Бъргър Кинг“, та донякъде съжالياвам, че срещата ми, която всъщност не е среща, е тъкмо тази вечер. По-точно, че е с друг... в смисъл... както и да е.

Аз се усмихвам. Спирачките на автобуса изскърцват, вратата се отваря и вълната от климатика духва косата ми назад.

— Има за какво да съжالياваш, защото ще правя шоколадови курабийки. Иначе вечерята е само рамен — супа с фиде, така че почти нищо не губиш.

— Курабийки? По дяволите... — но го стряска нетърпеливият поглед на шофьорката. — Значи доскоро, нали, Роузи?

— Да — казвам тихо и внимавам да не се спъна, докато се качвам в автобуса.

Настанявам се на седалка близо до климатика и затварям очи, за да не го зяпам, докато потегляме.

Мога да готвя само осем неща, ако не броим сандвичите и супата рамен. Едно от тях е месното руло. Друго например са шоколадовите курабийки на Ома Марч. Натрошавам шоколада в една от нейните зелени стъклени купи и разбърквам съставките. Харесва ми да използвам кухненските й прибори — така се чувствам някак по-близо до нея. Скарлет не се мярка никаква, подозирам, че пак е излязла да тича. Май иска да стане бърза като фенрисите. Успех.

Привеждам се над фурната, за да видя как се пекат курабийките. Направила съм прекалено много. Толкова много, че вероятно ще мога да занеса някакво количество на Сайлъс.

Дали ще изглежда странно? Голяма работа, да занесеш малко курабийки на стар семеен приятел. Да, направи го още сега, преди да си се отказала.

Таймерът на фурната звънка, аз изсипвам тавата с горещи курабийки в кошницата и ги загръщам с кърпа. Вероятно няма да останат топли, но така поне изглеждат по-добре. Отбивам се в банята, за да си вчеша косата зад ушите и да си оправя ризата. Това е просто Сайлъс, напомням си.

Докато вървя към къщата му, едновременно се плаша и се надявам, че ще чуя колата му да се задава по пътя зад гърба ми. Той живее в гората, която започва някак неочаквано, пътят от слънчев и горещ изведнъж става сумрачен и хладен. Клоните се поклащат от вятъра и усещането е почти сякаш си под вода. Птичите гласове отекват от дърветата, всички с масивни стволове.

Къщата на Сайлъс изниква като замък, издигнат от самата природа. Гредите, обграждащи входната врата, целите са резбовани с реалистични изображения на мечки, зайци и костенурки, които сякаш някога са били живи животни, а сега са запечатани в дървото. Беше ги изработил един от братята на Сайлъс — Лукас, ако не греша, или пък Самюъл. Единият от тях го биваше с пушката, а другия — с длетото, но трудно можеше да се запомни кой кой е. Личи, че къщата първоначално е била малка, но после стаите са се разраснали и разклонили на височина и встрани. Това беше правилото на стария Рейнолдс — ако искаш собствена спалня, направи си я. Най-горните стаи имат широки веранди, надвиснали към клоните, от перилата на някои от тях висят прости люлки от автомобилни гуми. Дори сестрите на Сайлъс, от които не би се очаквало да станат дърводелци, бяха принудени да влачат трупи за своите стаи, преди да ги отпратят в интернат. Аз едва успях да се запозная с тях: след смъртта на съпругата си старият Рейнолдс се уплаши от перспективата да отгледа сам трите момичета.

Колата на Сайлъс я няма пред къщата, но аз все пак почуквам на вратата. Никакъв отговор. Прокарвам длан по гърба на издяланата

дървена мечка и слагам кошницата с курабийки на прага. Пооставам още секунда...

Тук има някой.

Чувам зад мен тихо дишане. Извъртам се и ръцете ми се стрелват към пояса с чувство на мигновена благодарност към Скарлет и нейната маниакалност винаги да си нося ножовете.

— Съжалявам, госпожице, не исках да ви уплаша — казва спокойно някакъв млад мъж.

Поглежда ме изпод тежките си клепачи и свива красиво оформените си устни. Той не е сам — зад него стои мълчаливо още един мъж на години, с изпито лице и посивяла коса, подобен на застаряваща филмова звезда. По-младият е облечен с артистично окъсана фланелка, а косата му е щръкнала като на рок музикант. Аз обаче съм мнителна — хората рядко идват толкова далече, освен ако не са инкасатори или фенриси.

— Не сте ме уплашили — излъгвам. Облягам се на един от дървените зайци и се опитвам да изглеждам естествено, обаче държа ръцете си близо до дръжките на ножовете. Ако наистина са фенриси, трябва да бъда подготвена. — Търсите ли някого?

— Може да се каже — отвръща младият. — Но в къщата май няма никого. — Той ми се усмихва любезно, прибира с ръка разрошената коса от челото си.

— Да, така изглежда — отвръщам предпазливо. — Защо не опитате по-късно?

— Да... да, това ще направим — казва по-възрастният. — Благодаря за помощта.

— Моля — отговарям малко припряно.

— Чакайте — пристъпва към мен по-младият, пъха стеснително ръце в джобовете си. — Дали поне да не ви изпратим до вкъщи? Тук изглежда малко опасно за само момиче.

— Ами... — поколебавам се. Очите му са красиви, със златист цвят, цвят на есенни листа. — Не, ще се оправя.

— Наистина, за нас няма да е проблем — намесва се по-възрастният.

Гласът му е плътен и гладък като гранит.

Стисвам зъби. На китката му забелязвам знак на глутница. Нещо кръгло, камбана може би? Татуировката на младия вероятно е скрита

от кожените ленти с метални звезди, които носи на китките си, но не е ли и той от вълците? Никога не мога да ги разпозная незабавно, както умее Скарлет. Първо виждам човешкото същество и едва след това откривам вълка по белега на глутницата. А тя вижда вълка и само вълка.

— Добре. Разбира се, може да ме изпратите — отвръщам бодро.

Свивам рамене и отмятам коса, старая се да изглеждам безгрижна. Сега съм сама. Без Скарлет. *Можеш да го направиш, Роузи. Сражавала си се с десетки вълци. Привлечи ги, подмами ги и после ги убий.*

Слизам по стъпалата на къщата и поклащам бедра малко повече от обичайното; усмивката на по-стария фенрис става все потблъскваща, докато ме наблюдава. Реагирам точно както трябва — правя се на притеснена. Това подтиква животното да поеме инициативата, да ловува. Но когато младият прави крачка към мен, по ръцете ми полазват тръпки и аз наистина настръхвам.

— Защо сте дошли чак дотук пеша, още сте малка да шофирате ли? — пита той с по-гърлен глас от преди.

— На шестнайсет съм. А вие на колко сте? — отговарям, докато вървим заедно към пътя.

Старият фенрис се засмива гръмогласно, а очите на по-младия проблясват със злокобна игривост.

— На двасет и една. А той е на четирийсет и девет.

— Голяма разлика за приятели — казвам.

Младият свива рамене, без да отвърне нищо. Стискам дръжките на ножовете толкова силно, че ръцете ми ще се схванат, но не мога да направя нищо, преди да са се преобразили.

Стигаме до пътя и се учудвам, че още не са предприели нищо. Ако ми се нахвърлят сега, ще се бием на открито. Не вярвам да искат да ме завлекат във високите треви, които обграждат тази част на шосето. За тях също е по-добре да ме нападнат тук, където не мога да се скрия.

— Госпожице? — обажда се единият от тях на няколко метра зад мен, гласът вече е толкова гърлен, че не мога да кажа кой от двамата.

Обръщам се рязко и виждам, че по-старият вълк е наполовина променен, елегантната посребрена коса е станала на мазни кичури

сива козина, а сухите черти на лицето са се превърнали в мускулести челюсти и широко разположени охреножълти очи.

— О, боже... какво има? — заеквам аз.

— Приятелят ми не се чувства добре — отвръща младият фенрис и се доближава с надеждата да вкуси от моя страх. Доскоро привлекателното рокерско лице сега е разтеглено в стръвна усмивка, малко по-широка от естествената за човешко същество. Аз правя крачка назад и свивам ръце към кръста си, правя се, че треперя, докато скришом обхващам с пръсти ръкохватките на ножовете. — Сигурно е нещо от водата по тези места. Но знаеш ли кое ще подобри състоянието му?

— Кое? — питам плахо.

Младият фенрис се понася към мен като поток по пресъхнала земя. Носът му започва да обраства с козина и когато отваря уста, дъхът му вони с на разложение и смърт с такава сила, че почти се задавям. Той спира на две педи от мен и се навежда, траква с дългите си резци:

— Да те изяде, мила моя.

Той се променя с неуловимо движение, захвърля човешката си маскировка. Аз отскачам назад и измъквам едновременно ножовете, а старият вълк също се хвърля с вой напред. И двамата свеждат глави и ръмжат, с оголени зъби и вкопани в пръстта черни нокти.

Всичко застива — вълците, аз, вятърът. Никой не иска да направи първото движение.

В този момент от далечината долита познато боботене. Това е автобусът, който се връща по маршрута си. Двата фенриси и аз поглеждаме недоволни пътя. Никой не иска да се бие пред очите на пътниците; зверовете ще трябва да избират дали да разкъсат всички, или да избягат, а те мразят да бягат. Но не са и глупави.

Решението е взето — по-старият вълк се устремява към мен, отгласвайки се със задните крака. Аз се завъртам наляво, за да го избегна, протягам ръце така, че остриетата разцепват кожата му. Младият фенрис изръмжава нещо и другият му отвръща — разговор, който не разбирам. Възползвам се от разсейването и хвърлям по него ножа с точен прицел. Той се дръпва в последния миг, но все пак оръжието закача муцуната му достатъчно, за да разреже бузата и да оголи розовите мускули отдолу. Автобусът се чува все по-близо;

всички знаем, че моментът е настъпил. Не мога да ги оставя да се измъкнат, Скарлет няма да ми го прости никога.

Докато по-старият вълк клати глава, сякаш да отръска болката, младият притичва напред. Стрелка се ту от едната, ту от другата ми страна и докато се старая да го следя, губя равновесие. Той ме блъсва отляво тъкмо когато съм се привела надясно, и аз се удрям в земята с такава сила, че камъчета от чакъла се забиват в лицето ми, а под бедрото си усещам дръжката на ножа, който бях хвърлила. Преобръщам се по корем и виждам младия да кръжи около мен с разтворени челюсти. Измъквам ножа изпод бедрото си и замахвам нагоре. Той го избягва на косъм. Сядам на земята, междувременно вторият вълк се присъединява към битката, а облакът прах от автобуса вече наближава към нас.

Ставай. Ставай. Скачам и нанасям на стария вълк ритник отстрани по главата, после се извърщам тъкмо навреме, за да забия пета в гърдите на другаря му, който скача към шията ми. Сиво-синият покрив на автобуса се показва над хълма. *Хайде, сега или никога.* В главата ми звучат наставленията на Скарлет. Ако избягат, ще огладняват все повече, ще трябва да ядат, някой ще умре. Извъртам се към стария вълк и запокитвам ножа към него с цялата си сила. Той се забива в гърдите му с гадно жвакане и звярът се претъркулва настрани.

Младият надава сърдит вой, погледът му се мята между мен, умирация фенрис и автобуса. Автобусът след минута ще е при нас шофьорът може би вече ни вижда от кабината си. Звярът изтраква челюсти към мен, след което скача в тревата. Чувам как тежките му лапи газят бурените и хрусталака. Дали да се втурна след него, дали да го търся... не. Не мога да го настигна, той или ще ми избяга, или ще ме причака и ще ме нападне от засада. *Мисли, Роузи, мисли.*

Автобусът започва да забавя и забелязвам, че в сянката му се движи син хечбек — колата на Сайлъс. Източвам до падналия фенрис и измъквам ножа от тялото му. Не мога да си тръгна, докато не съм сигурна, че съм го убила. *Хайде, умирай най-сетне.* Червеникавокафявите му очи са вперени в мен, бълват омраза. Шофьорката на автобуса ме забелязва и очите ѝ се разширяват при вида на момиче с вдигнат над главата нож, приведено над проснат на земята звяр. Погледът ми се стрелка към колата на Сайлъс. Двамата се виждаме в един и същ момент.

И тогава фенрисът изчезва. Той избухва в облак от черна сянка, която сякаш пици на слънчевата светлина, преди да попие с негодувание в пръстта и камъните. Аз се мятам в гъстите треви в посока, обратна на младия вълк. Можех да го убия по-бързо, можех да довърша и двамата още в гората. Ами ако бях развалила прикритието ни? Ако шофьорката на автобуса ме беше познала и се обадеше на социалните служби? Всичко щеше да пропадне.

Скарлет ще ме убие.

Тревите свистят покрай мен и очите ми започват да сълзят както от яд, така и от болката от стеблата, които ме шибат в лицето. Клаксонът на Сайлс свири зад мен и го чувам да ме вика, но не спирам. Прекалено съм засрамена дори да си помисля да го видя в момента. Той бърка за мен. Не съм пораснала изобщо, още съм същото глупаво момиченце отпреди една година.

Сърцето ми блъска в гърдите, а кожата ми лепне от пот, когато стигам отсрещния край на полето. Крача бавно към къщи, мъча се да овладее дишането си, бърша сълзите от бузите си. Би следвало да се гордея. Току-що съм убила първия си фенрис сама.

Освен това изпуснах още един, който сега се мъчи от глад, след като се е опитал да ме нападне.

Освен това допуснах да ме видят как ловувам.

Освен това съм жалка.

Промъквам се през задната врата и чувам с облекчение тъпите удари, с които Скарлет блъска боксовия чувал в превърнатото ни в тренировъчна зала мазе. Качвам се бързо по стълбите и се изхлузвам от мокрите и окървавени дрехи. След като най-последно се озовавам под душа в банята, с Душевадеца, клекнал на пост на изтривалката пред вратата, се разплаквам. Приглушени, сподавени ридания на безсилие. Ще трябва да разкажа на Скарлет за фенриса, който изтървах. Да я предупредя за автобусната шофьорка и социалните служби, които може да потропат на вратата ни след някой и друг ден. Ще трябва да й кажа всичко и тогава тя ще ме нахока и ще настоява веднага да тръгнем на лов за втория фенрис. Изпитвам егоистичен яд, защото знам, че вечерта, за която взех филм и направих курабийки, сега ще отиде по дяволите. Боже, колко съм глупава.

Може да изчакам. Да не й казвам веднага. Да изгледаме филма довечера, да издебна, докато видя, че е в добро настроение, и после да

излезем заедно на лов. Както сме правили винаги. Така гневът ѝ ще се уталожи. Ако дойдат социалните, или ще се скрием, или Скарлет ще настоява, че мама е наблизо, ще ги залъжем... всичко ще се нареди.

— Роузи! — вика Скарлет. В гласа ѝ има страх, примесен с ярост. Стисвам зъби. Сестра ми отваря със замах вратата на банята и се появява като мъглявина зад бялата завеса на душа. — Какво е станало? Добре ли си? — гласът ѝ е толкова мрачен, че може да уплаши вълк.

— Скарлет, аз... — спирам водата и с въздишка посягам за хавлия.

Един глас прекъсва движението ми.

— Виж, Скарлет, успокой се, случи се нещо непредвидено...

Изад ъгъла се показва Сайлс. Аз замръзвам с протегнатата ръка на сантиметри от хавлията, тялото ми наполовина се подава извън завесата. Челюстта му увисва, страните му пламват и той незабавно извъръща лице към коридора.

— Извинявай, Роузи — казва бързо.

После пъха ръце в джобовете си и се поклаща на ходилата си. Аз цялата се изчервявам, по кожата ми полазват тръпки както от студа, така и от онова пърхащо чувство, което ми причинява Сайлс.

— Роузи, какво има? — процежда неумолимо Скарлет, явно безразлична към факта, че все още съм гола, а Сайлс е толкова невероятно близо.

Тя грабва кърпа от рафта и я тиква в протегнатата ми ръка.

— Бях тръгнала да отнеса малко курабии на Сайлс — мънкам, увивайки припряно хавлията около себе си. Не обръщам внимание на струйките вода, които се стичат от косата надолу по гърба ми, докато парата започва да се разсейва, оставяйки помещението мокро и задушно. Поглеждам за момент към гърба на Сайлс и после пак към Скарлет. — Тъкмо ги оставях, когато два вълка ми се лепнаха. Мисля, че дебнеха заедно за плячка. Очистих по-стария, но...

— Продължавай — казва тя с метален глас.

— По-младият се измъкна — проронвам, вие ми се свят от чувството за вина.

Челюстта ѝ се стяга.

— Измъкнал се е? — повтаря бавно и заплашително. — Не можа ли да го задържиш?

— Нямах как. Той побягна, защото по пътя идваше автобус.

— Автобус? Значи сте се били... пред цял автобус хора? Видяха ли ви? — повишава тон тя.

— Ами... — очите ми се насълзяват и съм много благодарна, че Сайлърс е все още с гръб към мен. — Да. Шофьорката ме видя. А също и Сайлърс. Той се връщаше от града и караше след автобуса. Но старият вълк се разпадна почти веднага, а аз изтичах в тревата и никой не тръгна след мен...

— Шофьорката дори не спря автобуса — намесва се Сайлърс, без да поглежда към нас. — Продължи си нататък. Предполагам, не е повярвала на очите си.

— Чакай, чакай — казва Скарлет, като се промушва край Сайлърс и крачи напред-назад по коридора. — Значи си оставила фенриса да се измъкне и отгоре на това са те видели? Даваш ли си сметка какво може да стане? — тя говори кротко, но се усеща как вътрешно ври и кипи.

— Ами... да — едва проронвам, а по бузите ми се стичат сълзи.

И накрая Скарлет избухва.

— Имаш ли представа какво може да си причинила, Роузи? Ами ако реши да се обади на ченгетата? Как ще им обясниш защо колиш същества насред шосето?

— Аз...

— Стига, Лет — продумва спокойно Сайлърс — Нали и без това щеше да я пускаш вече сама. Ето, справила се е. Не трябва ли да я поздравим?

Скарлет го поглежда изпепеляващо.

— Ама тя... и двамата сте... да остави фенрис да се измъкне! Сега броди някъде още по-гладен, освен дето има и да си отмъщава. Така че да, Сайлърс, да поздравим сестричката ми, че е обрекла някое нещастно, глупаво момиче на смърт!

Сайлърс не отговаря и аз не знам какво си мисли.

— Хайде. На лов. Веднага — командва Скарлет.

— Сега няма да го намериш, Скарлет. След битка като тази, на която го подложи Роузи, ще трябва да си почине. Ако питаш мен, бих казал, че ще тръгне утре сутринта — съобщава делово Сайлърс.

Скарлет премисля. Не ѝ се ще да признае, че е прав, но винаги се е съобразявала с неговата преценка, когато става дума за лов. Вярва му, както никога не е вярвала на мен.

— И все пак убих един, Скарлет — мънкам с половин уста. — И то сама.

Лицето на Скарлет все още е напрегнато, но тя леко ми кимва. Приемам го като поздравление и трябва да призная, че за момента съм напълно удовлетворена дори от това.

— Тогава тръгваме утре сутрин — обръща се тя по-скоро към Сайлъс, отколкото към мен. — На зазоряване. Макар че как, по дяволите, ще ловуваме? Фенрисът вече познава Роузи, а моето лице не става за през деня. Нямаме примамка, освен ако не смяташ, че ти ще изглеждаш апетитен в рокля, Сайлъс.

— Първо — подхваща Сайлъс, — аз изглеждам чудесно в рокля. — Той се обръща, за да се подпре на вратата на банята, явно забравил, че аз все още съм по хавлия. Когато ме вижда, извърща очи и леко се изчервява. — И второ — продължава напрегнато, — ти си подмамила безброй фенриси, Скарлет. Утре е Ябълковият фестивал. Идеален момент за вълка да търси плячка, да не говорим пък колко момичета ще носят червено. Ще отидем там.

Скарлет кимва сухо. Известно време никой не помръдва и само водата продължава да се стича по гърба ми и да капе по пода на банята. Накрая Скарлет ми хвърля още един студен поглед, завърта се и се оттегля буреносно по коридора.

— Съжалявам, че ти докарах неприятности — прошепва виновно Сайлъс. Гласът му е единственият звук, освен потрепването на капките по плочките. — Притесних се, като видях как побягна, и после си дадох сметка, че това вероятно е бил първият ти самостоятелен лов...

Поклащам глава.

— Все някога трябва да й кажа.

— Обаче — заявява той, все още отвърнал възпитано очи — мисля, че се справи чудесно.

— Благодаря, Сайлъс.

Погледът му най-сетне среща моя и той го задържа върху лицето ми. Загръщам малко по-плътено хавлията.

— Моля. И съжалявам, че нахълтах така. Не съм... видял нищо, честна дума.

— Няма страшно — подсмиввам се.

Погледите ни остават склучени и малката баня сякаш ни притиска. Прехапвам устна, изпитвам нещо като притеснение и

очакване, а Сайлърс се навежда към мен, все едно да затвори пролуката помежду ни.

Но изведнъж прочиства гърло и поглежда надолу.

— Ами в такъв случай... предполагам, ще се видим утре? — казва бързо.

— А, да, разбира се — отговарям и се отърсвам от вцепенението си. — Приятно прекарване на срещата.

— Вярно, Джейсън... Май закъснявам, но ще почака.

Гласът на Сайлърс е леко напрегнат. Той остава още секунда, след това се обръща и си тръгва, затваря внимателно вратата след себе си. Чувам го как въздиша, преди да тръгне надолу по стълбите.

Аз се отпускам на ръба на ваната, заравям пръсти в мократа си коса. Срамът отново ме облива като вълна, изпълва вените ми с безмълвни писъци, облекчавани само от лекото пърхане в сърцето ми, останало след Сайлърс.

[1] CVS — втората по големина (след Walgreens) верига от фармацевтични магазини в САЩ. — Б.пр. ↑

[2] Twinkle, Twinkle, Little Star — Популярна английска детска песничка. — Б.пр. ↑

ГЛАВА 5

СКАРЛЕТ

Събуждам Роузи в шест сутринта. Тя изпълзява от леглото с подути и зачервени очи, а аз ѝ давам зор, нетърпелива колкото може по-скоро да излезем на лов, за да довършим вълка, преди да е оставил подире си низ от мъртвци.

— Яж — казвам, когато тя се свлича на кухненския стол.

Преди осем часа с нея е най-добре да се говори с едносрични думи. Побутвам към нея чиния препечени филийки със сладко от ягоди. Тя посяга разсеяно и взима една, аз опирам крак на кухненския плот и се навеждам напред.

Започвам загревка, напрегам и отпускам мускулите на краката и ръцете си, подхвърлям брадвичката от ръка в ръка. Въпреки че още ме е яд, усещам как ме обзема вълнение. Ловуването не че е забавно, но е нещо съвсем правилно. Трябва да призная, че изпитвам безподобно удовлетворение да ходя на лов с Роузи. Чувствам се така, сякаш дългият списък от разлики помежду ни не съществува. Облечени сме еднакво, бием се с един и същ враг, побеждаваме заедно... Сякаш за малко аз се превръщам в нея, в онази, която не е насечена от белези, а тя от своя страна разбира какво става вътре в мен. Различно е от ловуването със Сайлс — с него сме партньори, а не части от едно и също сърце.

— Стрих сижовете — проговаря най-сетне Роузи. Аз се обръщам към нея, вдигнала вежда. Тя прочиства гърло и се обляга на стола с препечената филийка в ръка. — Наострих си ножовете — повтаря и измъква от пояса си една от своите ками с кокалени дръжки.

Острието блести от лъчите на утринното слънце, надзърнало през кухненския прозорец.

— Кога? — питам.

— Снощи останах по до късно — отговаря тя. — Изгледах още веднъж филма, наострих ножовете и изпрах и двете ни наметки.

— Изглеждат чудесно — казвам искрено аз.

Знам, че от нейна страна това е жест за помирение, иначе Роузи не би жертвала съня си за нищо на света. Тя кимва с мощна прозявка.

Към седем и половина започва да проявява първи признаци на живот — върти ножовете между пръстите си, мята ги няколко пъти по мишената, която сме нарисували от вътрешната страна на входната врата. Тя така и не се научи да борави успешно с брадвичката, но трябва да призная, че е смъртоносна с ножовете. Хвърля всеки по няколко пъти, постепенно излиза от сънната си апатия.

Сестра ми пръсва по няколко пъти и двете ни с отвратителен бонбонено сладникав парфюм от пулверизатора, след това ми помага да закрепя с фиба косата си на една страна, така че да скрива липсващото ми око. Слага си тежък грим — тъмни сенки за очи, крещящо алено червило, ярък руж, — за да се направи неузнаваема за вълка. Изправяме се една срещу друга и мълчаливо се оглеждаме: оръжия, наметки, прически, грим, парфюм. Всички елементи на примамката. Роузи ми прави знак да се завъртя. Тя знае къде се намира всеки от белезите ми и придърпва облеклото ми така, че да скрие най-големите. Аз също я завъртам и проверявам дали деколтето ѝ е достатъчно дълбоко, дали косата ѝ се къдри на правилните места. Двете играем една и съща роля — само дето я изпълняваме по различен начин.

Колата на Сайлъс громоли пред къщата. Роузи ме изпреварва на външната врата и когато я отваря, лицето ѝ грейва. Бързам да видя на какво толкова се хили. Хем въздишам, хем ми е смешно.

— Това, че сме на лов, не значи да не ни е приятно — провиква се дяволито Сайлъс.

Прозорците на колата му са изрисувани с червени и зелени ябълки и ябълкови дървета. На задното стъкло се мъдри надпис: „Много е добре, който ябълки бере“, това е мотото на фестивала, откакто се помня.

— Колко време пропиля да рисуваш тия ябълки? — питам, но изобщо не крия усмивката си.

Такъв е той, Сайлъс. Нищо чудно, че ми липсваше, колкото и да му бях ядосана, задето замина.

— Около половин час. Ценно време, което можех да отдам на лова — отговаря най-сериозно той.

— Да, да. Хайде да вървим, че парадът няма да тръгне без теб — дразня го аз.

Колата на Сайлърс е гореща и лепкава отвътре и от време на време дръпва напред като бегач на съдбоносната финална права. Бръмчим безмълвно по черния коларски път с отворени прозорци, през които долита неясният звук на птиче чуруликане.

Накрая чакълът свършва и излизаме на павирана улица недалеч от мястото, където Сайлърс ми помогна преди няколко вечери. Опасните долнопробни кътчета на Елисън сякаш изчезват през деня — макар че за разлика от местните бандити вълците, които ние ловуваме, явно не се притесняват от дневната светлина, та общо взето, нещата не са чак толкова лъскави, колкото изглеждат. Покрай тротоарите са паркирани коли, майките водят деца в магазините, бащи и синове се отбиват в закусвалните, влюбени двойки се разхождат, хванати за ръце. Всичко е светло и приветливо. И ако имаме късмет, още днес ще прочистим света от поне един фенрис, който би могъл да промени тази картина.

Ябълковият фестивал се провежда в единствения парк в Елисън — обширен терен с леко култивирана гора с естествени пътеки и огромно място за пикник. Цялата околност е задръстена от автомобили и паркирането е кошмарно. Най-сетне успяваме да спрем между другите коли, нашарени също като возилото на Сайлърс. С Роузи слагаме наметките си, макар да не съм сигурна доколко ще се открояваме в това море от червено и зелено. Сайлърс мята на гръб оръфана черна раница. Бравичката му е скрита вътре и само дръжката се подава през недозакопчания цип.

— Някаква идея откъде да започнем? — питам Сайлърс, докато се присъединяваме към група хора, които един полицаи тъкмо превежда през улицата.

Момиченце с изрисувани на бузите ябълки почти минава през краката ми с велосипеда си на три колела. Извъръщам се настрани, когато вдига към мен невинното си личице със сини очи и румени бузки. Не е редно да го плаша.

Той оглежда гъстата гълпа няколко пъти, преди да ми отговори.

— Може би да заобиколим отзад и да минем направо през гората?

Взираам се в тази посока.

— Не, не става. Там наскоро построиха нов път и вълците го избягват.

Сайлъс ме поглежда.

— Защо изобщо ме питаш, след като не ми искаш мнението? — казва, но неволно се размива.

Аз се подхилвам и поклащам глава.

Той подбелва очи.

— Добре, тогава какво ще кажеш първо да минем през фестивала и после да изберем откъде да започнем.

— Защо? — питам.

— Защото обичам ябълки — отвърща той. Роузи се киска. — Защото така ще се ориентираме дали има място, откъдето е най-лесно да бъде отмъкнато някое момиче — казва вече по-сериозно той.

Зоната за пикник е пълна със сергии, на които се продават дървени ябълки, ябълково пюре, ябълково сладко. Неколцина мърляви типове с карнавални костюми приканват хората да съборят пирамида от зелени ябълки с дървена топка срещу нищожната цена от пет долара на хвърляне. Оглеждам ги внимателно... не, безобидни са.

Няколко жени, облекли фланелки с лъскави ябълкови мотиви, минават със смях покрай мен. Щом зърват белезите ми, всички поглеждат настрана. Мисля, че някои от тях ме познават — ако не по име, то най-малкото си спомнят „оня случай с момичето на Марч“. Официалната версия беше, че ни е нападнало побесняло куче. И досега ме досмешава, щом го чуя.

Сайлъс купува за трима ни карамелизирани ябълки с натрошени фъстъци. Парадът вече започва. Той се състои предимно от местни танцови клубове, които потропват степ по тревата, и напъпили девойки, които махат от открити коли, обаче хората аплодират с ентузиазъм. Сайлъс хваща Роузи за ръка, за да я изведе отпред, и тя се изчервява. Аз оставам назад, където по-лесно ще остана незабелязана — макар да не съм сигурна дали се крия от вълците, или от косите погледи на хората. Повечето от дебютантките в откритите автомобили са мои съученички. Ако нещата се бяха развили иначе, сега щях ли да съм една от тях? Поглеждам към краката си и се опитвам да си ги представя в обувки на токчета, да видя себе си в официална рокля, пърхаща сред приятелки, които не знаят за никакви вълци и лицата им

са гладки и прекрасни. Нещата понякога се променят толкова ненадейно, толкова лесно.

Но не успявам, фенрисът трайно се е настанил в дъното на съзнанието ми. Освен това не ми е нужно да се обграждам с приятели, докато имам Роузи и Сайлъс. Другите само биха ми попречили да ловувам. Оглеждам се с въздишка наоколо и внезапно го зървам — перфектното място за фенриси. Зад сергиите са наредени маси за пикник, които стигат достатъчно навътре в гората, за да ги засенчва сводът от преплетени клони, и са достатъчно уединени, за да може да дръпне някое момиче или да го примами сред дърветата. Когато Сайлъс и Роузи се връщат, понесли с шепи от бонбоните, които дебютантките пръскат наоколо, аз им посочвам към масите.

— Какво мислиш? — питам Сайлъс.

Той кима и изсипва бонбоните си в чантата на Роузи.

— Наистина изглежда идеално. Ако искаш, ще заобиколя отзад по пътеката.

Сайлъс има тази удивителна способност за миг да се превръща от ловящ бонбони веселяк в съсредоточен ловец. Понякога дори му завиждам за това, моето съзнание винаги е обсебено от лова.

— Добре — отвърщам.

С Роузи се промъкваме през навалищата и покрай една от сергиите за ябълково сладко.

Насочваме се бавно към масите за пикник. Аз сядам на пейката и изправям рамене, та гърдите ми да изпъкнат, а Роузи се настанява върху масата с прораснал по плота мъх и се подпира назад на дланите си.

— Дръж си главата наведена — напомням.

— Знам — казва тя и поклаща нозе. След дълга пауза въздъхва.
— Веднъж идвахме тук с мама.

— Как си спомняш?

Майка ни беше с нас — преди наркотиците — само през първите пет години от живота на Роузи. Никога не се задържаше на едно място за по-дълго време, затова Ома Марч ѝ викаше Ruhelose^[1]. Разбира се, тя я наричаше също и уличница, когато беше особено ядосана. И двете думи отговаряха на истината.

Роузи свива рамене и се привежда напред. Аз оглеждам тълпата и ѝ хвърлям многозначителен поглед — *тук сме, за да ловуваме*, — та

тя размята съблазнително къдрици, преди да ми отговори. *Хайде, вълчо, не ти ли изглеждаме апетитни?*

— Помня, че колата, с която дойдохме, беше украсена като на Сайлс — казва сестра ми. — Помня също, че мама накачи хартиени ябълки по цялата ми блуза.

— Браво на теб — казвам.

Наистина беше точно така. Тогава не позволих на майка ни да окичи и мен и после съжалявах, като видях, че всички други деца на фестивала са издокарани по този начин.

В гората зад нас изпуква клонка и двете за миг се споглеждаме.

След това започваме да се смеем. Високо. Ведър, щастлив смях на нищо неподозиращи момичета. Смяхът на Роузи за примамване на вълци не е по-различен от обичайното й кискане, но аз трябва да изтънявам глас и вместо характерното си подсмиване да се кикотя на висок глас. *Да, вълчо, ние сме глупави, лигави малки момичета. Ела ни изяж.* Още една клонка изпуква. Навеждам глава, така че косата да се разпилее пред лицето ми, и надничам между кичурите да зърна Сайлс, който обикаля по паркинга. Добре, всичко е естествено.

Роузи отново се обляга назад на масата и кръстосва крак връз крак като момиче от журнал. Сред дърветата вече се чуват тежки равномерни стъпки, които приближават, мачкайки вейки и листа. Ние се преструваме, че не сме чули, че не забелязваме движенията на идващия мъж. Аз се изправям с приведена глава и оставям вятъра да повдигне краищата на наметката ми, да отвее парфюмираното ми ухание към гората.

— Най-сетне цивилизация! — провиква се тържествуващ мъжки глас.

С Роузи си разменяме скрити усмивки.

Излезлият от гората прилича на младеж от колежански клуб. Косата му е пясъчноруса, очите — хлътнали и широко разположени, тялото — широкоплещесто и масивно. Той подскача към нас, щастливо ухилен. Мъча се да го огледам през косата си, без той да вижда очната превръзка и белезите ми. Има нещо странно в него — мирише на фенрис и някак усещам вълчето присъствие наблизо, но от друга страна, очите му са зачервени, сякаш наскоро е плакал. Вълците не плачат — бездушното същество няма за какво да жали.

— Ти пък откъде се взе? — питам през смях.

В моменти като този често се преструвам на Роузи, макар никога да не съм ѝ го казвала. Аз може да съм по-добрият ловец от двете, но тя без всякакво съмнение е по-добрата примамка. Поглеждам ноктите на мъжа. Не са нокти на хищник, но затова пък по крачолата му забелязвам снопчета от мазна козина на фенрис.

— Без да искам, изгубих пътеката — отвръща той, усмихнат с момчешко очарование. — Вече си мислех, че никога няма да се измъкна от тая гора.

— Щеше да изпуснеш цялото ябълково празненство — казвам ведро.

Той кима с гладен вид, бадемовидните му очи просветват. Сигурно е фенрис — явно просто съм сбъркала за насълзените очи.

— Знам и нямаше да си го простя. Всъщност се отклоних от пътя, защото тръгнах подир малка сърничка — реших, че се е загубила в гората.

О, не. Номерът с малкото животинче. Едва не въздъхвам от досада.

— Сърничка? — изписква Роузи, макар да долавям нотка на сарказъм в гласа ѝ.

Тя се обръща към него, като му позволява да види лицето ѝ само за част от секундата, за да не стане прекалено подозрителен защо аз крия своето. Затаявам дъх, очаквам да я разпознае въпреки дебелия слой грим. Роузи ме поглежда за миг и поклаща глава — леко движение, толкова незабележимо, че надали някой, освен мен би го забелязал. Това не е фенрисът, който е изпуснала вчера. Този е нов.

Все едно, ще трябва да умре. Поглеждам го пак, русолявата му коса се роши от лекия ветреца. Кой знае на колко години се е преобразил. Не изглежда много по-възрастен от Сайлъс. Предполагам, че рядко остава гладен с този свеж вид и чаровен глас. Също толкова успешен е в примамването на жертвите си, колкото и Роузи.

— Искате ли да ви заведе при нея, момичета? Мислех да се обадя в лесничейството, но ако желаете, ще ви я покажа.

— Искам, искам, да вървим! — Роузи ми кима енергично.

Когато ставаме, мъжът облизва устни, после се обръща и тръгва назад сред дърветата. Ние го следваме на няколко крачки.

— Колко надалече е сърничката? — питам жизнерадостно.

— О, съвсем близо е — усмихва се широко той.

Как още не е започнал да се променя? Обикновено не успяват да удържат маскировката си толкова дълго. Надзъртам да видя знака на глутницата върху китката му, но той се движи и не успявам. Той преглъща някак притеснено. Не, вълците никога не се притесняват. Нещо не е наред.

Звучите на Ябълковия фестивал почти заглъхват сред шумовете на гората. Само от време на време до ушите ни долита клаксонът на някоя кола от парада. Вслушвам се, за да се концентрирам. Пукане на съчки, подсвирващи птици, тихо ромолене на поточето, което минава през парка. Трябва да поглеждам надясно всеки път, когато фенрисът се обръща назад, за да не види липсващото ми око.

Навлизаме още по-навътре и той най-сетне спира.

— Ето я тук! — виква странно високо; завърта се към нас и сочи нещо върху посипаната с листа земя.

Роузи възкликва ужасена. Аз също, но при мен се получава малко пресилено.

Нещо у мен винаги бди за нещата, които фенрисът би направил, за да накара дадено момиче да страда, да трепери или да плаче, преди да го нападне. Мъжът сочи към нещо, което почти не прилича на сърничка. Това е труп, окървавен и изкормен. Розовите черва са се разпръснали наоколо като червеи, езикът е прехапан между зъбите, сивите очи са безжизнени. Телцето е разкъсано почти наполовина и всички белези са от вълк: кожата е съдрана като парцал, а краката са препънати под корема на сърничката като прекършени клони. Роузи притиска устата си с ръка и май този път не играе — изглежда така, сякаш наистина ѝ се гади.

— Казах, ето я! — повтаря мъжът.

Гласът му трепери.

Убила съм десетки и десетки вълци през живота си, но никога не съм чула гласът на някой от тях да трепери. Поглеждам го, вече без да се притеснявам, че лицето ми е открито и той може да види белезите ми. И внезапно започвам да осъзнавам откъде са се взели сълзите в очите му. Това не е вълк, а човек. Обикновен глупав човек, който умолително се е вторачил в нещо точно над рамото ми.

— Само две? — произнася зад гърба ми нисък гърлен глас. — Казах пет.

С Роузи се извъръщаме. Този фенрис е по-млад, с разчорлена коса и окъсани дънки. Роузи привежда глава и това ми казва всичко, което трябва да знам: звярът е същият, с когото се е сражавала вчера, той не бива да я разпознае.

Заставам пред сестра си, за да привлека вниманието върху себе си. Искам да се бием по нашите правила, когато ние решим, че е дошъл моментът, а не когато вълкът пожелае.

— И едната е повредена — процежда фенрисът, оглеждайки лицето ми с погнуса.

Главата му се е преобразила наполовина, той има вид на човек, чиито лицеви кости са били строшени и после набързо слепени отново.

— Моля ви — проплаква мъжът зад нас със задавен от вълнение глас. — Опитах се, но се изгубих в гората. Само две успях да намеря за половин час.

— Значи не те е грижа за нея? — казва ехидно фенрисът.

Отначало не мога да разбера за кого говори, но после я забелязвам: млада жена с коса като царевична свила, треперееща до дънера на едно дърво. Тя седи, пъхнала колене под фестивалната си тениска, сякаш фланелката може да я предпази от чудовището.

— Напротив!

— Не достатъчно, за да спечелиш свободата ѝ — свива рамене фенрисът.

Ноктите му се удължават, очите му потъмняват. Мъжът зад нас започва пак да хлипа.

Старият Рейнолдс ни е казвал, че вълците понякога го правят: изнудват хората, когато са прекалено слаби, за да си набавят всичката плячка, която им е необходима. Та нима някой не би пожертвал чужди хора заради близките си, които обича? Явно Роузи жестоко го е омаломощила вчера, щом иска пет момичета. За пръв път се изправям пред фенрис, който държи заложник, тъй че преценявам вълка внимателно, обмисляйки атаката.

И внезапно го зървам. Окоето ми, съзнанието ми, гърлото ми — всичко пресъхва и ми причернява. Ясен, отчетлив знак на глутница върху дясната му китка. Знак, който познавам, знак, който съм виждала един-единствен път преди, само за кратък миг, върху китката на мъжа, който дойде в къщата на баба ми да продава портокали. Нещо могъщо се надига в мен и по кожата ми полазват тръпки. Не знам дали Роузи

също го е забелязала, но точно когато нервите ми се изпъват докрай, тя като по телепатия хваща ръката ми. Издишвам бавно.

Член на глутницата на Стрелата отново в Елисън. Ловът за мен е нещо машинално — умът и тялото ми просто вършат онова, за което са създадени. Но знакът надига у мен буря от емоции, сърцето ми блъска от гняв, безсилие и болезнени спомени. Искам да го убия — не само него, цялата глутница. Най-много от всичко на света искам да ги накарам да си платят и това ме подтиква да действам веднага, преди да се е преобразил, замъглява преценката ми. *Съсредоточи се, Скарлет. Спри тази глутница, за да не стори и на други онова, което стори на теб.* Хленчещият мъж отзад прави стъпка към ужасеното момиче, но вълкът изсумтява остро и той замръзва на мястото си.

— Дължиш ми още три — казва фенрисът и се прокрадва към нас с дебнеща походка, повече вълча, отколкото човешка. — Но можем да започнем и с тези тук — добавя с мрачна усмивка. Хвърля ми отново отвратен поглед, след което се обръща към Роузи, която стои с наведена глава. — Не ти ли харесва сърничката, мила? — пита я фенрисът, гласът му е гальовен и ужасяващ. — Не бъди толкова лоша. Защо не я погалиш?

Той прави движение, прекалено бързо за човешко същество. Дясната му ръка — с татуировката — се стрелва и сграбчва Роузи за китката толкова силно, че после ще ѝ остане синина. Тя изхленчва плахо и поглежда на другата страна.

— Хайде, погали я — повтаря напевно той и се привежда толкова близо до сестра ми, че дъхът му разрошва косата ѝ. Стисва я още по-силно за китката и натиска ръката ѝ надолу, към грозно извитата шия на животното. Роузи трепва от болка, което кара фенриси да се ухили и увеличава хилядократно яростта ми. *Никой не бива да си позволява да наранява сестра ми.* Пръстите ѝ треперят, а той продължава да натиска, докато най-сетне ноктите ѝ докосват козината на сърната. Едва тогава тя вдига глава и смело го поглежда в очите. — Ти! — изсъсква обвинително вълкът.

— Ей! — подвиквам аз. Фенрисът се обръща към мен и устните му се изкривяват в недоволна гримаса. — Не докосвай сестра ми — процеждам през зъби.

— Ще я докосна, и още как — ръмжи той. — А после ще те... — не довършва мисълта си, защото Роузи внезапно забива крак в чатала

му, след което стоварва кроше в дясното му ухо.

Той надава стреснат вой, дишането му е тежко, хрипкаво, животинско. Посягам да измъкна брадвичката изпод наметката си, но преди да успея да замахна, той отскача извън обсега ми. Роузи изважда ножовете и фенрисът бързо мести очи от нея към мен и обратно.

Изведнъж се обръща и хуква да бяга.

С Роузи се впускаме след него, привеждайки се под надвисналите вейки на дърветата. Махвам ѝ да заобиколи отдясно, докато аз се хвърлям отляво. Стъпките на фенриси все още звучат като бяг с два, а не с четири крака. Спускам се с пързалене по зарината с влажни листа долчинка, сърцето блъска лудо в гърдите ми, тласка ме напред, по-бързо и по-бързо. Няма къде да се скрие, от едната страна е Сайлс, от другата сме Роузи и аз. *Той е мой — мой е, без значение колко са силни Стрелите.* Бягам устремно, прескачам куп камъни и не спирам да оглеждам гората. Те са опитни в маскировката, но годините на ловуване са ме научили да разпознавам очертанията им сред падналата шума. Ето го. Вече е наполовина звяр. Виждам проскубана козина да изниква по гърба му изпод разкъсаната тениска. Той се обръща, вижда ме точно когато скачам към него от една надвиснала скала, жълтите му кучешки зъби се издължават.

Втурва се насреща ми с бързи тежки стъпки, задъхан от ярост. Прехвърлям брадвичката в дясната си ръка, поглеждам зад него и виждам Сайлс да се носи към нас между дърветата, прелитайки над храстите, бърз като лисица. Роузи сигурно също е наблизо.

Отскачам встрани точно когато се нахвърля върху ми със смразяващ рев. Докато се обръща, пращам по него брадвичката. Тя го улучва отстрани и за миг успявам да зърна белите кости на ребрата. Той надава вой на болка и гняв, очите му са бесни. Хвърля се отново, но аз съм по-бърза от него и с рязък удар подсичам предните му крака. Дългата му муцуна се зарива в пръстта, а аз се навеждам бързо и грабвам брадвичката си от земята.

Остро свистене разцепва въздуха. Сякаш материализирал се от нищото, ножът на Роузи се озовава в хълбока на вълка, забит до дръжката. Поглеждам встрани и я виждам да си проправя път през храсталака. Замахвам с брадвичката, улучвам плешката на вълка. Той отскача и се опитва да избяга, раненото му тяло сякаш се заваля на всеки няколко крачки, но все още е по-бърз от човек или животно.

Успява да подмине само десетина дървета, когато Сайлърс се подава иззад дебел дъб и му нанася силен ритник в челюстта. Вълкът се мята към него и успява да впие зъби в ръката му, но дотогава вече съм го настигнала. Сайлърс се присвива и отблъсква звяра от себе си, аз замахвам и забивам брадвичката дълбоко в гърба му. Белегът на глутницата все още личи под рядката козина на предната му лапа — черна стрела.

Образите се втурват в съзнанието ми: разширените очи на Ома Марч, сянката на вратата, тракането на ноктите по дървения под, допирът на Роузи, притиснала се в мен. Изваждам брадвичката и отново я забивам дълбоко в гърба на фенриса точно както бях замахвала с парчето огледало преди години. Вълкът реагира конвулсивно, мъчи се да се оттласне от мен, да си върне силите.

Аз не му позволявам.

Нахвърлям се отново, дърветата наоколо се размазват пред погледа ми. Искам да страда, да се почувства разкъсан на парчета, искам да извадя окото му, както един от неговата глутница бе извадил моето. Замахвам с острието към лицето му, но той се дръпва и ме удря с тежка ноктестата лапа. Устата ми се изпълва с кръв и някой — не съм сигурна дали Роузи или Сайлърс — ме хваща за наметката и се опитва да ме дръпне назад.

Не, не — аз се отскубвам и нападам отново. Вълкът бере душа, дишането му е тежко, но погледът му все така таи черна омраза и глад. Той се извъръща и траква дълги челюсти към мен, опитва се да ме захапе през кръста. Избягвам зъбите му и го удрям с брадвичката изотдолу в гърдите. От гърлото му се изтръгва рев, но не, аз още не съм свършила. Глутницата на Стрелата не просто убива хората — тя изтръгва с мъчения всяка частица живот от жертвите си.

И аз ще сторя същото. Правя крачка напред, събирам остатъците от силите си за още един удар...

— Скарлет, стига! — отеква вик и Сайлърс се изправя пред мен. Той ме оттласва леко, но аз съм свръхизтощена, та толкова ми и трябва — и се свличам запъхтяна до дънера на най-близкото дърво. — Той умира. Недей рискува да те нарани умиращ фенрис.

Аз конвулсивно си поемам въздух и се оглеждам за сестра си. Тя се приближава отзад и слага ръка на рамото ми. Допирът ѝ уталожва

яростта, която все още бушува като вихрушка в сърцето ми. Вече убих вълка, убих още един от Стрелите. Това ми стига.

— Прав си — отвърщам най-сетне на Сайлъс и кимам. — Съжалявам, просто... — дори не знам какво да кажа.

Млъквам и надзъртам през рамото му натам, където фенрисът напразно се мъчи да се изправи. Вълкът вижда, че го гледам, изръмжава и хвърля към Роузи гладен поглед.

Сайлъс скача към него и изтръгва ножа на Роузи от хълбока му. Вълкът потръпва и козината по гърба му започва да се прибира обратно в кожата. Да се преобразява отново сега, броени мигове преди смъртта си? Защо ще похабява за това малкото сили, които са му останали? Пристъпвам към него, усещам ръката на Роузи в своята. Той щраква към нас кошмарна човешка уста, пълна с вълчи зъби. Сайлъс коленичи и опира острието на ножа в гърлото му.

— Защо глутницата на Стрелата ловува в Елисън? — го пита тихо.

Фенрисът се ухилва, устните му се разтягат много повече от човешките. През рядката козина на лицето му се стича кръв. Сайлъс притиска по-силно острието.

— Започва нова фаза — отвърща дрезгаво той, без да крие злокобната си усмивка.

И умира. Тялото му експлодира в сенки над застланата с шума земя, изчезва под падналите листа и клони, сякаш от ужас да не бъде видяно.

Някъде отдалече се чува клаксон на кола — парадът продължава.

— Къде се дяха момчето и приятелката му? — нарушава мълчанието Роузи, поглежда назад между дърветата с жалостив вид, сякаш се надява те да се покажат отнякъде, за да може да ги успокои.

— Фенрисът, с който се бихме онази вечер, беше от Монетите — напомням на Сайлъс, пренебрегвайки въпроса на сестра си.

Той отговаря първо на нея.

— Плюха си на петите още щом вълкът побягна. Мисля, че ще се оправят, щом си повярват, че всичко е било кошмар. Да, Скарлет, този беше от Стрелите, а предишният — от Монетите. Роузи, успя ли да видиш знака на вълка, който уби вчера?

— Мисля, че беше камбана. Но не съм сигурна — може да е бил монета.

— Не успя ли да видиш? — сопвам се аз.

— Съжалявам, бях заета с двамата едновременно. Ако бях имала възможност да се бия сама от по-рано може би щях да съм по-спокойна и да успея да им разгледам знаците — не ми остава дължна Роузи.

— Роузи, по това различаваме глутниците! Как може да не ти мине през ума...

— Е де, успокойте се и двете! — намесва се Сайлъс.

Той избърсва ножа на Роузи в дънките си и ѝ го подава, после се навежда и ми подхвърля окървавената брадвичка.

Поглеждам го свъсено и си я избърсвам в наметката.

— Стрела, камбана, монета. Представители на всяка глутница. Фаза... искаше да каже лунна фаза, нали? — разсъждавам аз, припомняйки си десетките истории на стария Рейнолдс.

— Да. И беше прав, след около седмица ще е пълнолуние, което означава... — Сайлъс не довършва.

— Означава, че са открили нов потенциален фенрис. Сигурно е някъде наблизо, току под носа ни.

Потенциалните фенриси са редки, но съществуват. Едно-единствено ухапване, колкото да се пробие кожата — само толкова бе нужно според думите на стария Рейнолдс, за да се превърне някой от тях в истинско чудовище. Потръпвам. Прекалено често съм си мислила какво ли е чувството да ти изтръгнат душата. Не е нещо, което ми се ще да си представям отново.

Никога не сме разбирали кое точно прави някого, мъж или момче, годен да бъде лишен от душата си и да стане фенрис. Наясно сме само, че е нещо много конкретно, случва се единствено в определени фази на луната и е достатъчно важно, за да накара вълците да напуснат териториите си и да го намерят. То ги привлича с непонятна сила, подобно на мирис, който хората не могат да доловят. Те не знаят точно къде или кой е човекът, когото търсят, но знаят, че съществува и претърсват цялата околност, за да го открият.

— Да — кимва намръщен Сайлъс. — Звучи логично. Иначе не виждам защо глутниците ще пращат членовете си чак дотук.

— Колко ли вълци може да са изпратили? — пита Роузи.

Двамата със Сайлъс едновременно свиваме рамене.

— Възможно най-много. Всяка глутница иска да го вземе при себе си. И понеже Потенциалните са толкова редки, бас държа, че

всеки град в щата вече гъмжи от членове на всички глутници. А когато някоя от тях му хване дирите, броят им ще се утрои — обяснява Сайлъс, докато приближаваме отново масите за пикник.

— Страхотно — казва под носа си Роузи.

В големия град глутницата държи всеки фенрис изкъсо, за да не привлича внимание към себе си. Но когато вълкът е изпратен някъде сам, когато стотици вълци са изпратени някъде... кое ще им попречи да се гощават с всяко срещнато провинциално момиче?

— Значи просто ще ловуваме по-често? — пита Роузи, забелязала изражението ми. — Та ние и без това ловуваме през цялото време. Сигурно вече сме убили стотици...

— Деветдесет и три — отговарям и прокарвам длан по обраслия с мъх плот на масата. — Убили сме деветдесет и три.

Почти сто вълци, но за вековете, през които безсмъртните зверове са ловували, откривали са Потенциални и са ги превръщали в нови зверове, тези само деветдесет и три са нещо, от което ми се свива стомахът. Останалите фенриси надали изобщо усещат липсите.

Отърсвам се от обзелото ме безпомощно чувство и продължавам:

— Обзалагам се, че всички тези глутници са се насочили към Атланта — там е нараснал броят на убийствата, нали помните? Това са старите големи глутници — Камбаната, Стрелата, Монетата... но нищо чудно и по-малките да се присъединят. Глутницата на Вrabчето се разраства, така че може и те да са изпратили от своите. Скоро целият регион ще гъмжи от вълци. Не е изключено дори да обединят сили, за да открият Потенциалния — мисля, че в крайна сметка за тях е по-важно да създадат нов фенрис, отколкото да го приберат именно в своята глутница. Няма начин да ги избием всичките.

— Ще ловуваме всеки ден. А и Сайлъс се върна и ще ни помага — казва окуражително Роузи, макар да долавям в гласа ѝ нотка на недоволство от перспективата да ловуваме непрестанно.

Сайлъс също кима вяло, докато вървим към колата.

— Новата фаза започва идната събота — казва той, бърчи чело и брои дните на пръстите си. — Тогава ще има пълнолуние. Това означава, че до следващото пълнолуние в продължение на двацет и девет дни, считано от събота, глутниците ще прииждат на пълчища, за да търсят Потенциалния. Господи, как ми се ще баща ми да знаеше повечко за тях.

И на мен ми се ще. Онова, което прави даден човек Потенциален, явно е някакъв безумен код, който само вълците могат да разгадаят. Да, ние знаем, че става дума за конкретен човек в конкретна лунна фаза, но без важните подробности няма как да предвидим появата му, да отгатнем къде е, нито да го открием преди чудовищата. Тоест все едно не знаем нищо.

Звуците на фестивала стават силни, натрапчиви и прекалено жизнерадостни за черните мисли, които са ме налегнали. Група дечурлига зяпат белезите ми. Едно момиченце е толкова захласнато, че изпуска връвчицата на яркозеления си балон, който полита и чезне в изнервящо синьото небе.

Качваме се в колата и няколко секунди седим мълчаливо в спарения въздух. После Сайлъс включва на задна скорост и изпълзва от паркинга. Започваме да се провираме между тълпите от хора в червено и зелено, хора, които нямат представа, че сред тях е имало чудовище. И че още чудовища са на път. Сайлъс дава мигач и най-сетне излизаме на шосето, далеч от фестивалната глъчка. Няма какво да направя. Не можем да убиваме вълците достатъчно бързо. Момичетата ще продължават да умират и ще се появи нов фенрис. Новите фенриси ловуват ежедневно и са по-силни, по-бързи и по-гладни от всички останали. Обзема ме чувство на безсилие.

— Значи просто ще загубим. Ще оставим момичетата да мрат, докато глутниците всеки ден пращат все повече вълци, за да търсят Потенциалния.

— Ами какво ще стане, ако... отидем там? — казва Сайлъс и свива рязко, за да избегне пресичащ пътя броненосец.

— Къде да отидем?

— В града. Да ги ловим, където са най-нагъсто. Там, където се стичат.

Да, това звучи смислено. Перфектният лов направо на място.

Перфектният лов. Прекалено перфектен.

— Няма как да стане, Сайлъс. Не можем просто да се вдигнем и да отидем в Атланта. Не можем дори да си наемем апартамент. Нямаме пукната пара — казвам, пресмятайки наум.

Когато пристигаме в къщата, се хвърлям на дивана и притискам с пръсти слепоочията си.

— Аз мога да плащам част от наема за апартамента — проговаря бавно Сайлъс, седнал на един от дървените столове в кухнята.

Вдигам вежди, а откъм Роузи се чува нещо като изненадано хлъцване.

— Значи искаш да се преместим в града? — питам направо.

— Не за постоянно, но за месец-два — защо не? Знам, че ако не отидеш, това ще те убие, Лет, а за мен... вие сте ми като семейство — изстрелва той, поглежда ту Роузи, ту мен. — Разбира се, не мога да плащам целия наем, но старият Рейнолдс все пак ми остави някакво наследство. А и старческият дом „Винсът“, в който е настанен, е накрай града, така че междувременно ще мога да го посещавам.

Ставам от дивана, мислите ми препускат. Защо да не стане? Звучи толкова просто. Само не мога да повярвам, че Сайлъс, който зарязва мен и лова, за да отиде в Сан Франциско, изведнъж проявява такава охота да напусне Елисън заради вълците. Но той го иска. Аз също. А Роузи ще дойде навсякъде, където съм аз.

— Ще ни трябват още пари. — Но ако продадем... погледът ми се плъзва към стаята на Ома Марч, после към Роузи. Сестра ми въздъхва и отмества очи, после ми кимва. *Прави каквото смяташ за необходимо.* Докато гледам към вратата на тази стая, някъде в съзнанието ми просветва мисъл: какво ли ще е чувството да унищожа водача на глутницата, която унищожи мен? — Добре — казвам тихо. Поглеждам Сайлъс. — Добре тогава. Да го направим.

Сайлъс кима.

— Имам един приятел, който може да ни даде под наем апартамента си. Не е кой знае какво, но поне ще е евтино.

— Добре е, че е евтино — отвръщам. — Кога ще можем да тръгнем?

Сега, когато решението е взето, ми се ще да стане колкото се може по-скоро. Едва потискам желанието да се върна в колата на Сайлъс и да потеглим веднага към града. Роузи прокарва пръсти през косата ми в опит да ме успокои.

— Не знам. Може би след около седмица, ако не ви е прекалено скоро. Добре е да го направим преди новата фаза да е напреднала и вълците наистина да са се настървили — казва Сайлъс.

— Не, не, след седмица е добре. — Поемам си дъх и се обръщам към Роузи, измъквам глава изпод пръстите ѝ.

Безмълвно послание прехвърча помежду ни.
— След седмица — тихо се съгласява тя.

[1] От *ruhelos* (нем.) — неспокоен, нервен, който не може да си намери място. — Б.пр. ↑

ГЛАВА 6

РОУЗИ

Скарлет никога не отлага нещата за после. Още щом Сайлъс си тръгва, тя се залавя да стяга багажа за „преместването“, както започваме да го наричаме помежду си със зловещ тон. Говорим за него небрежно, както човек споменава за „масата“ или „котката“, защото имаме взаимно негласно споразумение, че напускането на къщата ще бъде по-лесно, ако го направим така, както се отлепва лейкопласт — бързо, отведнъж и без много да му мислим.

Трудно, но не и невъзможно е да потиснем мисълта, че ще напуснем дома си, мястото, където сме отрасли, стаите, пълни със спомени, както добри, така и лоши. Чувството е болезнено и мозъкът ми сякаш естествено се мъчи да скъта тази идея надълбоко, за да не ми позволи да разсъждавам върху нея. Но около преместването има още нещо, което не мога да пренебрегна и съзнанието ми се връща към него отново и отново, защото то е едновременно вълнуващо и мъчително.

Ще живея заедно със Сайлъс Рейнолдс.

Ще делим един апартамент, едни стаи, една баня и кухня. Колко близо ще спим един до друг? Какво ще си помисли той за косата ми, която сутрин прилича на козината на Душевадеца? И най-важното, защо толкова много ме е грижа за тези подробности? Това са въпроси, които не мога да споделя с никого — нито със Скарлет, а още по-малко с него, — и те се въртят в главата ми заедно с още милион други и ме тормозят през цялата седмица, докато се готвя за заминаването.

Още когато започвам да си стягам багажа, си давам сметка, че стаята ми е пълна с неща. Снимки, стари картини и малки дървени фигурки, които Сайлъс и братята му някога дялкаха за нас със Скарлет. Стари, вехти неща, които не мога да изхвърля, защото Ома Марч ми ги е подарила, или защото ми помагат да се връщам към спомените си отпреди нападението. Дали да ги взема? Не, разбира се, не. Само най-необходимото.

Но все пак два дни преди тръгването увивам внимателно зелените стъклени готварски купи на Ома Марч в две свои стари тениски, докато сестра ми проучва карти и мърмори нещо за най-добрите места за ловуване.

На сутринта в деня на преместването Сайлъс подава глава на вратата.

— Готови ли сте?

— Да — отговаряме едновременно и дори аз не бих могла да кажа кой глас чий е.

Сайлъс отказва да ни помогне да вкараме в клетката Душевадеца, който отдавна подозира, че се крои нещо, и сега съска силно. Опитвам се да го взема на ръце с преструвката, че всичко е наред, но той се отскубва и ми избягва. Изглежда по-лесно да напъхаме в клетката някой фенрис, отколкото него. Танцът се повтаря, двете със Скарлет почервеняваме като домати, а Сайлъс стои отстрани и се смее. Накрая приклепваме котарака в ъгъла и Скарлет успява да го захлупи с коша за пране, докато той е зает да премисля накъде да се метне.

— Още не е късно да го оставим — шегува се Сайлъс, поне си мисля, че се шегува, докато товарим фучащата и беснееща клетка на задната седалка на колата.

Скарлет също не изглежда особено щастлива, поглаждайки пресните следи от нокти върху по-дебелите белези от фенриса на ръката си. Тя сяда на задната седалка на колата, Сайлъс и аз се качваме отпред. Той допира жиците на запалването и някое време блъска по радиото, докато го накара да живне.

— Да ви предупредя, че ще слушаме само тази станция — отбелязва той.

— Защото си падаш по поп музика ли? — мръщя се на глупавата песен, която гърми в ушите ни.

— Не, напротив, не мога да я понасям. Но последния път, когато смених станцията, колата изгасна. А, и не се облягай много на вратата, понякога се отваря от само себе си.

— Супер — отвърщам и се дръпвам по-далеч от вратата.

Но така чувството за опасност се усилва, защото се приближавам твърде много до Сайлъс — толкова много, та чак ме притеснява фактът, че сестра ми седи точно зад мен. Боря се с непреодолимото

желание да опра глава на рамото му. Потръпвам и се мъча да се отърся от слабостта си.

— Е, готови сме — казва Сайлърс и в колата се възцарява мълчание, нарушавано само от чувственото грухтене на поп изпълнителя и от ниското ръмжене на Душевадеца в клетката.

Тримата поглеждаме към къщата, колата бръмчи и аз усещам как нещо стяга гърдите ми. Изпитвам внезапен порив да изтичам обратно до дома ни, да му кажа да не се притеснява, че ще се върнем, да стои заключен и да полива градината.

Това е само къща. Но аз улавям погледа на Скарлет в страничното огледало и виждам в него разбиране.

— Хайде да тръгваме, Сайлърс — казва необичайно меко тя.

Облекчена съм, че думите идват от нея, защото аз не бих могла да ги изрека. Сайлърс кима и се обръща, за да даде на заден ход, при което неволно докосва рамото ми с ръка.

— Извинявай — казва тихо, сякаш шепне в църква.

Аз клатя глава. Отзад Скарлет намества дългите си ръце и крака и се загръща с наметката си като с одеяло.

Все още с усилие да пазя равновесие между смъртоносната врата и рамото на Сайлърс, зяпам през прозореца, докато напускаме Елисън. Пътят е равен и хипнотизиращ с прекъснатите си линии, изчезващи ритмично пред нас. Обръщам се назад към сестра си. Тя е заспала, а Душевадеца ѝ хвърля зловни погледи, сякаш тя е виновна за участта му.

Измествам очи към Сайлърс, преструвам се, че искам да видя нещо през неговия прозорец. Всъщност направо го изяждам с очи. Той е с една от многото си износени почти до скъсване тениски, дънките му са избелели от пране, косата му е чуплива... Всичко в него просто зове да го докоснеш...

— Нещо си неспокойна — казва неочаквано той.

— Аз ли? Не, защо — отговарям припряно.

Толкова ли съм прозрачна?

Сайлърс вдига вежда и се усмихва.

— Мисля, че е естествено. Все пак двете с Лет живеете в Елисън, откакто се помните.

Не, всичко е наред... той говори за пътуването, а не за моята борба с изкушението да се притисна в него. Замълчаваме за момент,

над предните ни седалки надвисва почти осезаемо чувство на неловкост. Сайлс барабани с пръсти по кормилото.

— Е, там, където отиваме, не е като в Елисън, но мисля, че все пак ще ти допадне — продължава той. — Интересно е, пълно е с разни работи. Има Център по изкуствата, където се организират курсове по танци, по рисуване, по грънчарство, такива неща. Малко е западнало, но... артистично.

— Чудесно — отвърщам в нескопосан опит да скрия поне отчасти разочарованието в гласа си. По принцип не ми пречи това, че нямам живот извън ловуването, докато не ми се наложи да се сблъскам с примамливите примери от външния свят, както беше със Сара Уоръл и нейната компания в магазина преди няколко дни. А сега ще ги виждам всеки ден — хора, които не ходят на лов, които дори не знаят, че фенрисите съществуват... как да не подскоча от радост. — Мислиш ли... — казвам и се обръщам, за да се уверя, че Скарлет действително е заспала, а не се преструва. Когато спи наистина, гърдите ѝ се повдигат по различен начин. Удовлетворена от проверката, поглеждам пак към Сайлс и продължавам, подбирайки внимателно думите си. — Мислиш ли, че съм добър ловец?

Сайлс изглежда смутен.

— Разбира се. Вие с Лет сте най-добрите ловци, които съм...

— Не, не ние със Скарлет. Само аз.

Той понамалява скоростта, за да ме погледне.

— Да. Да, и още как. Ти... ако ме извиниш за израза, направо майката си трака как им разгонваш фамилията с тия ножове, Роузи.

Поклащам глава и се усмихвам, като си спомням колко пъти Сайлс е смърял по-големите си братя, че използват нецензурни думи в близост до „девствените“ ми уши. Някак радостно е, че това се е променило.

— Знаеш защо те питам. Двете с нея ловуваме заедно, но при Скарлет това е... все едно част от душата ѝ.

— Много сме драматични — дразни ме Сайлс, но се намръщва, като вижда, че не се усмихвам.

— На нея просто ѝ идва отвътре — казвам.

— А на теб не?

— Не знам. Може би. Всъщност какво значение има, след като ѝ дължа живота си.

— Така е, но... както казах и на нея, това не означава, че може да те държи заключена в клетка завинаги. Освен, разбира се, ако ти самата не искаш да стоиш заключена в клетка. Ама че го казах — поклаща недоволно глава. — Все се оплитам, когато говоря с теб, Роузи.

— Да, имам това въздействие върху хората — опитвам да се пошегувам, но лицето на Сайлъс остава сериозно и той леко кимва.

Аз се хиля неловко.

— Искам да кажа — продължава тихо той, — че тя не ти е спасила живота само за да го отдадеш на лова, при положение че може би искаш нещо повече от това.

Не отвърщам, защото точно в това е проблемът. Ловците не искат нищо повече — поне не и ловец, който е роднина на Скарлет Марч. Малко е трудно да оправдаеш ходене на курс по танци, докато по-голямата ти сестра се мъчи да спасява света.

Продължаваме пътя в мълчание, а слънцето се издига все по-високо в небето. Когато Скарлет се събужда, то е вече почти над главите ни. Следобедът преваля, преди да започнат да изникват първите сгради на големия град. Отминали сме не едно градче от типа на Елисън, след това няколко по-големи града, после поредици от бензиностанции и автокъщи, когато небостъргачите най-сетне се появяват на хоризонта. Те започват да се приближават, сякаш се движат към нас също толкова бързо, колкото и ние към тях, и накрая ни поглъщат в стоманените си гърла, когато минаваме под един мост и излизаме на градска улица.

Обръщам се назад към Скарлет. Тя изглежда потисната, окото ѝ хвърля метални погледи през прозорците на колата. Не помня някога да е била притеснена и от нейното настроение нервите ми се опъват — усещане, което се подсилва от царящата около нас градска суматоха. Хората са навсякъде, повече хора, отколкото съм виждала през целия си живот, повече коли, повече сгради, докдето поглед стига лабиринт от сив и сребрист бетон, осветен от припламващи реклами, бляскащи светлини, яркожълти таксита. Скарлет леко се снишава на седалката, пуска косата си да падне над липсващото ѝ око и придърпва ръкави надолу, за да скрие белезите си.

— Тук някъде беше... да, ето я улица „Андърн“ — дърдори си Сайлъс и завърта волана надясно.

Улицата, в която влизаме, е тъмна, сякаш въпреки слънчевия ден над нас е надвиснал буреносен облак. На ъгъла се издига църква с множество заковани с дъски прозорци, сградата плаче за боядисване. Останалите здания също са стари и порутени, а по тротоарите виснат групички от съмнителни на вид типове.

Сайлъс намалява скоростта и гледа номерацията.

— Това е — обръща се накрая към нас с финализиращ тон. — Улица „Андърн“, номер триста трийсет и три.

Със Скарлет се лепваме на прозорците, за да разгледаме по-добре постройката.

Сгушена между две стари офисни сгради, с лице към пустеещ парцел отсреща, тя изглежда така, сякаш навремето е била елегантна и дори красива. От дървените части се лющи бяла боя, от двете страни на вратата с викторианска достолепност се извиват ръждиви аплици, покривът е увенчан от устремен към небето осмоъгълен купол. Завесите на повечето прозорци са спуснати, всички в различни цветове, от което фасадата прилича на същото от парчета одеяло. Сградата изглежда някак мека, сякаш цялата е изградена като пчелен кошер и може да бъде смачкана и разпиляна от по-силен порив на вятъра или от добре прицелен камък. Група бездомници с обветрени лица ни зяпат с интерес, поглеждат похотливо към мен, а после насочват вниманието си към Скарлет, при което се стъписват. Тя наглася превръзката на окото си.

— Ние сме за осмия етаж. Ще трябва да се качим по стълбите, няма асансьор — казва Сайлъс с такъв вид, сякаш се бои, че може да се откажем.

— Накъде гледа апартаментът? — пита Скарлет, без да обръща внимание на зяпачите.

— Към улицата, има и достъп до покрива.

— Чудесно — одобрява Скарлет. — За наблюдение, имам предвид.

— Да — обаждам се и аз просто защото чувствам, че трябва да кажа нещо.

Поглеждам към отсрещната страна на улицата. Празният парцел е ограден с провиснала телена ограда и е обрасъл с висока трева. Сградите от двете му страни имат вид на изоставени. В парцела личат ръждясали стари коли — скелети от друго време, когато тази улица е

била малко по-... жива. С няколко маневри Сайлърс прави маневра на сред улицата пред зяпналите бездомници — за които започвам да си мисля, че може пък да са обитатели на нашата сграда — и паркира на тясно свободно място пред пустеещия участък.

Душевадеца започва да вие отново и аз не мога да го виня, при положение че е зърнал новия си дом. За миг си представям нашата огряна от слънце къща, ярките цветя, ветреца, който носи сладък мирис на сено, далечния тропот на добитъка.

Докато Сайлърс отваря шофьорската врата, наблизко еква полицейска сирена. Той поглежда нагоре към сградата, после пак към вътрешността на колата. Скарлет припряно си събира нещата, така че очите му се спират върху моите и в тях потрепва някаква загриженост.

— Добре съм — казвам тихо.

Едва след като думите са се откъснали от устните ми, си давам сметка, че дори не е било нужно да ме попита. Извързвам се към задната седалка и поемам от Скарлет клетката с Душевадеца. Сайлърс отваря багажника и мята на рамо моя сак, а в другата си ръка взима очукана червена кутия за инструменти. Един от мъжете ми подсвирва и Скарлет се усмихва.

— Хайде, Роузи, защо не го сриташ — казва полугласно.

Когато става дума за вълци, тя се държи покровителствено, но намира за особено забавно как човешките мъже смятат, че момичетата не умеят да се опълчват.

Входната врата е отключена и се завърта така рязко, че едва не удря Скарлет в лицето. Вътрешността има същия вид на повехнала хубост — напукани плочки на пода, охлузени парапети на стълбището и полилей с толкова много липсващи висулки, че прилича на кълбо от крушки, закачено за тавана. Стълбите се вият нагоре, от всяка площадка се отклонява по един апартамент. Вече сме преполовили изкачването, когато някаква врата внезапно се отваря и от апартамента се показва мускулест мъж, който ни гледа навъсено, докато минаваме покрай него. Отвътре лъхва сладникав мирис.

— Супер. Ще живеем в наркоманско свърталище — казва Сайлърс, след като вратата се затръшва отново.

Докато се доберем до последния етаж, мускулите ми вече се съпротивляват досущ като Душевадеца. От долния апартамент бумти музика, която се чува така ясно, сякаш уредбата е непосредствено до

нас. Сайлърс оставя саковете на пода и бръква в джоба си за ключа, но това не е нужно — когато се облягам на касата, вратата се отваря от само себе си и се удря в стената отзад.

— Ами добре дошли — казва Скарлет.

И понеже никой от нас не помръдва, тя влиза в жилището. Дватама със Сайлърс се споглеждаме и я следваме.

Апартаментът представлява цяло отворено пространство без никакви преградни стени. Обкованият с тенекия таван е високо над главите ни и стъпките ни отекват от него като в музей, каквото всъщност е и общото усещане. Навсякъде по стените са забити кабарчета, от които висят остатъци от плакати, а единият от ъглите е заринат с изрезки от списания с жени в различна степен на голота. Прозорците са огромни, но някои от стъклата са пукнати, а на места липсват изцяло. Цялото място мирише на влага и мухъл като в мазе. Отвън, на проядената от ръжда площадка на пожарната стълба, се мъдрят няколко саксии, растенията в тях отдавна са загинали и изсъхналите им стъбла са клюмнали.

Има и мебели — или поне подобия на такива. В ниша в основното помещение е сложено легло, сякаш извадено от някой филм от шейсетте години. В средата е натъкмена кръгла маса за трапезария, която всъщност изглежда доста прилично, ако изключим изрисувания с неонов спрей графити върху дъбовия ѝ плот. Колкото до очукания кафяв диван... той изглежда удобен, но аз бих седнала на него само ако преди това бъде застлан с десетина-дванайсет одеяла. Изпитвам съжаление към Сайлърс, който ще трябва да спи на него.

Сайлърс изглежда нормално, ако не броим лекото отвращение на лицето му, а колкото до Скарлет — тя просто си е Скарлет. Освободен от клетката си, Душевадеца най-сетне спира да фучи и се залавя да гони хлебарките и да души наоколо за мишки, а аз разопаковам торбата с кухненски прибори, но не смея да ги сложа в чекмеджетата. Скарлет и Сайлърс подпират дюшека от леглото на стената и се редуват да го тупат с дръжката на метлата. После закачат чаршаф на цветя, за да преградят нишата, където ще спим двете със Скарлет.

Три часа по-късно апартаментът все още изглежда ужасно, но поне това „ужасно“ е вече без хвърлените навсякъде фасове и бирени бутилки. Отвън неистово лае куче.

— Трябва да отида да платя наема — казва Сайлърс и оглежда без възторг стаята.

— А аз трябва да ти дам парите за нашия дял — допълва Скарлет и рови в багажа си.

Поглеждам встрани; предпочитам да не знам коя точно от вещите на Ома Марч е решила да продаде.

— Идваш ли с нас, Роузи? — пита Сайлърс, облегат на една от многото метални колони, подпирани тавана.

Знам, че би трябвало да отида, защото подозирам, че Скарлет планира да ловува след това — виждам я как прикрепва бравичката към пояса си. Но истината е, че не ми се ходи на лов. Искам да си остана у дома. Толкова време се бях питала какъв ли ще е животът извън Елисън, а сега, когато бях в Атланта, вече копнеех за малкия град.

— Не, мисля да остана и да приключа с разопаковането на багажа — отвърщам, приседнала върху кухненския плот.

Скарлет се взира в мен и явно вижда разочарованието в очите ми.

— Добре — кимва тя. — Но си носи ножовете дори и тук — казва и ми подхвърля колана, към който здраво са закрепени двете ками с кокалени дръжки.

Сайлърс ми се усмихва топло, след което двамата излизат и придърпват вратата след себе си, докато щракне резето. Стъпките им отекуват надолу по стълбите и чувам как вратата на якия наркоман се отваря отново, когато минават покрай него. Въздъхвам и сядам на един от столовете, мятам крака върху кутията с инструменти на Сайлърс — май по-рано бе принадлежала на стария Рейнолдс.

— Не ставай глупава, Леони — каза старият Рейнолдс, разтоварвайки инструментите от каросерията на античния си пикап. В косата му имаше дървени стърготини, а гачеризонът му беше зацапан със зелени петна от трева. — Домът на мъжа — или на жената — е техният замък.

— Това не означава, че трябва да ми работиш без пари — отвърна Ома Марч, скръстила ръце на гърдите си.

— Но аз съм само твой скромн слуга, кралице моя — рече той с усмивка.

Баба ни и бащата на Сайлъс бяха близки по възраст и между тях винаги имаше нещо като приятелски флирт. Предполагам, че е било естествено за тях приятното общуване по този начин. Майката на Сайлъс, Силия, беше починала, когато той бе на осем години, а Джейкъб, единственият от седемте братя и сестри на стария Рейнолдс, който бе останал в Елисън, беше толкова по-млад от него, че повече приличаше на негов син. Имах чувството, че той копнее за малко компания и разбиране от страна на баба ни, макар и да го изразяваше по такъв ученически начин, че със сестра ми ни се гадеше.

Глядя козината на Душевадеца и разглеждам с опасение ръждивите тръби на тавана, размишлявам какво ли би направил той, за да стегне това място. Отвън камбаните на порутената черква отбелязват кръгъл час с тенекиено механично дрънчене, което звучи по-скоро дразнещо, отколкото умиротворяващо. Котаракът реагира на звука със съскане и аз го успокоявам. Не съм сигурна дали дори старият Рейнолдс би могъл да превърне това място в замък. Но кой знае, може би пък Сайлъс щеше да успее.

ГЛАВА 7

СКАРЛЕТ

Усещам присъствието на фенрисите навсякъде в този град, сякаш са докоснали всяка повърхност и са минали по всеки тротоар. Улиците представляват калейдоскоп от метал, стъкло и хора. Толкова невероятно различно е от Елисън. Хората не зяпат лицето ми. Тук никой никого не зяпа — всеки гледа право пред себе си и крачи устремно към целта си, сякаш гони ужасно важна задача. Предполагам, поне по това си приличаме.

Заложната къща е мрачна, претрупана с вещи, които носят мириxa от жилищата на други хора: омекотител за дрехи, цигарен дим, подправки за готвене. Проправям си път до тезгяха, където отегчена жена с вид на мъжкарана гледа „Шоуто на Джери Спрингър“^[1] на мини телевизорче. Изваждам двете гривни, които нося, и минути покъсно излизам от магазина с няколко банкноти.

Здрачът сякаш продължава безкрай, след като слънцето залязва, безброй светлини превземат улиците. Всичко и всички са осветени от сиянието на неоновите реклами, ярките надписи на магазините и фаровете на колите. Губя представа за часовете, неспособна да отгатна по слънцето или луната кое време на вечерта е. Бродейки, се спускам в една от станциите на метрото, разглеждам завъртулките от графити по стените, ровя из джобовете си за монети, които да дам на възрастния чернокож мъж, който барабани на преобърнати кошчета. Лицето му е цялото в белези почти като моето, само дето се съмнявам неговите да са от вълци.

— Дявол го взел, момиче. Мъж ти ли те подреди така? — казва той, зяпнал белезите по ръцете ми, както и онези, които се подават от превръзката на окото и под косата ми.

Неговата прямота е някак успокояваща, съвсем различна от тайните погледи, които ми хвърлят повечето момичета, като докосват с ужасен вид собствените си красиви и гладки лица. Пред този човек

нямаше защо да се притеснявам — каква полза да се криеш, след като някой вече е дал да се разбере, че те вижда.

— Не точно — отговарям и хвърлям малко дребни в кутията от кафе до нозете му. — А и аз си върнах тъпкано.

— Тъй, тъй, добре си направила, душко — казва той и подхваща нов заплетен ритъм на барабаните си.

Излизам от подлеза и най-сетне зървам последните златисти ивици светлина да се стопяват на хоризонта. Според картата на стената на метрото би трябвало да съм само на една-две пресечки от парка. Подминавам библиотеката. Огромна и внушителна, тя има странно класически вид сред целия сребристосив пейзаж и със съжаление разбирам, че вече затваря тази вечер. Харесвам библиотеките. Утешително е, че знанието може да се съхранява толкова дълго. Че можем да предаваме онова, което сме научили.

Продължавам нататък и не след дълго в края на улицата се появяват дърветата на парка Пиедмонт^[2].

Те изглеждат някак по-горди от онези у дома, сякаш се възхищават едно на друго, задето са успели да оцелеят толкова дълго в града. Точно преди да стигна до парка, взрив от оживена пулсираща музика бликва за миг и заглъхва — вратата на един клуб малко по-надолу по улицата се е отворила и затворила. Обръщам се и тръгвам към него покрай тухления зид, оградил някаква стара жилищна сграда, наблюдавам опашката от момичета, чакащи реда си да влязат.

Те са окичени с бляскави зелени камъчета и пайети, напудрени с брокатен руж, клепките им са очертани с тюркоаз и аквамарин. Момичета пеперудки. Косите на всичките са еднакви, дълги и боядисани на кичури, пуснати на спирали по голите гърбове, където стегнато са вързани тънките презрамчици, придържащи блузките им. Кожата им блести под неоновите светлини — сметанена, абаносова, кехлибарена, — безукорно гладка като полиран метал. Присламчвам се още по-близо до грапавата тухлена стена, придърпвам пурпурната наметка по тялото си. Когато се загръщам плътно, белезите на раменете ми прозират през тънкия плат. Грапави червени подути линии на равни разстояния една от друга.

Пеперудките се смеят сладко и звънливо, а аз стена от безсилен гняв. Те мятат коси, изпъват крака, кършат бедра, пърхат с клепки към охранителя на вратата, правят всичко, което примамва фенриси. Търсят

си белята като някое глупаво малко сукалче, което блее с пълен глас. Гледайте ме, вижте как танцувам, забелязахте ли косата ми, погледнете пак, пожелайте ме, аз съм самата прелест. Глупави празноглави пеперудки. Ето ме мен, цялата изпохапана, белязана и издрана заради вас, тръгнала да ви спасява живота, а вие дори не подозирате. Защо ли не оставя фенриса да изяде някоя от вас.

Не, не го мисля наистина. Въздъхвам и продължавам към другия край на зида, прокарвам пръсти през гъстите листа на бръшляна, който го обвива. Става по-тъмно, неоновите светлини от улицата не стигат дотук. Дишам бавно, клоните на дърветата се поклащат над мен, очертани на фона на небостъргачите. Разбира се, че не го мисля. Незнанието не е основание да умреш. Те няма как да бъдат други в своето щастливо неведение в пещерата с измамните сенки. Те съществуват в свят, който е красив, нормален, в който хората ходят на работа и имат мечти, не включващи кървава сеч. Моят свят е паралелна вселена на техния — същите гледки и хора, същият град, но в него се спотайва фенрисът, прокрадва се злото, съществува познанието, което не мога да отрека. Ако не бях захвърлена в този свят, сигурно и аз щях да съм пеперудка като тях.

Приближават се стъпки — стъпки, които познавам, шумолящи тихо през тревата на парка.

— Здравей, Сайлъс — поздравявам го, без да поглеждам.

Той поспира.

— Знаеш ли, като за момиче, което не вижда отдясно, не е лесно да те изненада човек. Какво е това, някаква пиратска свръхсила? — подкача ме той.

Ако друг ме вземе на подбив заради липсващото око, бих го ударила, но на Сайлъс му е простено.

— Да — отвръщам с усмивка. — Всички пирати имаме супер слух. Това е страничен ефект от носенето на очна превръзка.

Той застава до мен в сянката на стената и заглежда момичетата. Очите му се присвиват в нещо средно между отвращение и интерес, все едно не е сигурен дали ги харесва, или не. Ще ми се да кажа нещо, но си мълча. Струва ми се някак важно да изчакам реакцията му. Накрая той се обръща и ме поглежда.

— Сякаш направо си просят да бъдат изядени, нали? — подхвърля. — Нямах представа колко се радвам, че с Роузи не сте като

тях.

— Без майтап — усмихвам се с облекчение аз. — Макар че Роузи би могла, ако поиска. И тя е хубава като тях.

— Хубостта няма нищо общо. Роузи никога не може да стане една от тях. Смяташ ли, че щяха да се обличат и държат по този начин, ако знаеха, че така привличат вълците?

— Не бях се замисляла — намръщвам се аз. — Но мисля, че си прав. — Познанието има свойството да те прави отшелник. Или ловец в нейния случай.

— О, да, Скарлет Марч, кралицата на черно-бялата перспектива. Значи според теб няма средно положение между ловеца и тези момичета? — пита Сайлъс.

Поклащам глава, облегнала гръб на зида, после хвърлям поглед наоколо.

— Няма значение. Кажете ми само как бих могла да примамя някой фенрис при такава конкуренция?

Предната част на опашката от пеперудки влиза в клуба, на нейното място се придвижва нова партия лъскави девойки. Трябва да превъзмогна лекото бодване на жал към самата себе си и осакатеното си тяло. Самосъжалението е безполезно чувство — напомням си веднага.

— Хайде стига, знаеш, че фенрисът никога няма да нападне сред такава тълпа. Просто бъди единственото момиче, откъснало се от групата — отвръща твърдо Сайлъс.

Той никога не ме е жалил заради белезите, за което ще съм му вечно благодарна.

— Така е — казвам с половин уста. — Но Роузи ще трябва да ловува повече. Тя поне може да се мери с тях.

— Щом казваш — отвръща неубедено Сайлъс. — Все още ли си против да излиза на лов сама?

Той се обляга до мен с ръце в джобовете. Над нас е надвиснала натежалата пълна луна, достатъчно ярка, за да хвърля сенките ни върху стената въпреки всички светлини на града.

— Нали я знаеш. Просто се притеснявам за нея... — не искам да го казвам, но освен притеснението, че може да остави фенрис да се измъкне, се тревожа и да не завърши някоя поредната своя битка като

мен. Или още по-зле, като Ома Марч. — Но все пак и тя трябва да ловува, иначе сме за никъде.

— Може би. А може би тя не е чак такъв ловец като теб — отвръща Сайлс.

Аз вдигам вежда.

— Тя е страхотен ловец и ти го знаеш. Само не ѝ казвай, че съм го споменала.

— Имам предвид, че е възможно това просто да не е за нея.

— Това не е за никого — въздъхвам аз. — Но... какво друго да сторим? Да седнем и да чакаме някой друг да избие фенрисите? Наша отговорност е да вършим добро, ако е по силите ни. А сама не мога да се справя. Достатъчно трудно ми беше, когато те нямаше. Ако загубя и нея...

— Мислила ли си някога да станеш проповедник? — кльва ме Сайлс.

— Нас, пиратите, не ни пускат в църквите, страхуват се, че ще плякосаме всичко — не му оставам длъжна аз.

Той се засмива доста гръмогласно, та си спечелва няколко закачливи погледа от страна на пеперудките.

— Хайде, Лет. Да отидем да поспим. И да се уверим, че Роузи не е отвлечена от изперкалия наркоман.

— Роузи може да се справи с него със затворени очи. И освен това не ми се спи. Трябва... да се движа, да върша нещо. Хайде, Сайлс, ела на лов с мен — произнасям по-умолително, отколкото бих искала.

Ловът ще подреди нещата, ще превърне този град от съвсем чужд в поне донякъде свой.

— Ще прощаваш, Лет, но не възнамерявам да се лишавам от сън — казва категорично той. — Надявам се, няма да кажеш сега, че съм те изоставил, нали? Защото, ако пак ми се нацупиш, задето си тръгвам и те оставям сама, вече няма да мога да го понеса.

— Върви да поспиш — усмихвам се аз. — Кажи на Роузи, че сигурно ще закъснея. И ми дай ключа. — Протягам ръка и Сайлс пуска в шепата ми ключа от апартамента. — Ето и нашата част от наема — пъхам в ръката му стодоларова банкнота.

— Всъщност не е нужно вие двете да плащате — казва делово Сайлс. — Наемът не е висок, явно ползваме голяма отстъпка за

живеене в наркоманско свърталище.

— Не, моля те — възразявам веднага и пъхам ръце в джобовете си, преди да е успял да ми върне парите.

— Ами добре — свива рамене той. — И умната по време на лова. Тук вълците не са единаци, а дори ти не можеш да се справиш с цяла глутница.

— Ще видим тая работа — заяждам се аз, но после кимвам, като виждам киселия му поглед.

Той си тръгва, а аз обръщам гръб на пеперудките, загръщам наметката на раменете си и влизам в парка.

Паркът Пиедмонт изглежда малко зловец през нощта с дългите сенки, които от светлината на лампите хвърлят величествените дървета. Просто сенки, докато не си въобразиш, че са истински... Нарочно минавам през тях, вътрешно се надсмивам на себе си. Размахвам леко шумолящата наметка и се вирам през оформените редове от цветя и храсти за някакъв признак на живот.

Чакай... ето.

Да, да! Познатият прилив на адреналин във вените ми. От другата страна на алеята, скупчени до леха с розови хортензии, се спотайват трима мъже. Фенриси са, усещам ги още оттук. Прокашлям се леко, привличайки вниманието им. Трима още от първата вечер? Сърцето ми трепва — това е моята стихия.

Преценявам ги през кичурите на спуснатата си коса. Никога по-рано не съм се била с трима наведнъж, но единият изглежда млад — всъщност на вид е стар, но фенрисите, които са чудовища отскоро, винаги се различават по движенията си, сякаш тялом все още се опитват да бъдат хора, ала душите им вече са отлетели. С тях се справям лесно.

Най-едрият ми се ухилва изпод рошавата си черна коса и тримата се извъртат зад мен, а аз ускорявам крачка. Стискам здраво дръжката на бравичката и поглеждам през рамо, надявам се да имам уплашен вид. Налагам си да дишам равномерно, за да не допусна нетърпението да надделее над разума. Хайде, хайде...

Те спират.

Обръщам се, предполагам, че просто изчакват удобен момент, за да ми се нахвърлят едновременно. Но не, те са се събрали и преспокойно си говорят. Присвивам очи, за да видя знака на китката на

най-близкия. Камбана. *Какво чакате*, Камбаните винаги са били агресивни. Завъртам се кокетно и се правя, че съм особено заинтригувана от близкия фонтан с бронзови лебеди.

Но те не ме поглеждат. Напротив, обръщат се и си тръгват с едрите пружиниращи крачки на вълците, които са в тях.

Аз изстивам. Стискам още по-силно дръжката на брадвичката в желанието си да я запокитя след техните отдалечаващи се гърбове. Прехапвам устна. Не е нормално. Аз ги бях примамила. Бяха мои! Всичко в мен трепери, белезите ми горят като шевове, които ще се пръснат всеки момент.

Не, не. Никога не съм губила фенрис по този начин, след като е бил мой. Не и аз.

Втурвам се след тях като обезумяла, но въпреки че пулсът бумти в ушите ми, а по гърба ми се стича пот, знам, че това е загубена кауза. Те са бързи, много по-бързи от хората. И все пак продължавам да тичам, докато стигам изхода на парка. Там забавям крачка, изпепелявам с гневен поглед опашката от пеперудки пред себе си с техните руси коси, бели зъби и идеална кожа, гладка като мрамор. Как въобще ми е минало през ума, че ще мога да подмамя трима фенриси, когато наоколо има такава плячка? Гледам как момичетата блещукат, искрят, сияят в нощта.

Аз съм ловец. Ако не мога да ловувам... значи съм нищо. Извъртам се в пристъп на безсилна ярост и пращам свистящата брадвичка във въздуха. Тя улучва ствола на едно дърво и разпръсва късчета кора по тревата, забита на няколко пръста в дънера. Две-три пеперудки забелязват и ме поглеждат мрачно, преди да се върнат отново към разговорите си. Аз отивам гневно до дървото, изтръгвам брадвичката си от него и се запътвам към къщи с натезало сърце.

[1] „Шоуто на Джери Спрингър“ — Популярно телевизионно шоу в САЩ, посветено основно на дискусии по семейни проблеми. — Б.пр. ↑

[2] Пиедмонт — Градски парк в Атланта, столицата на щата Джорджия. — Б.пр. ↑

ГЛАВА 8

РОУЗИ

— Няма как да знаем дали са били същите фенриси, които си видяла в парка, Скарлет. Това е голям град, господ знае колко глутници бродят в него — повтарям сигурно за милионен път.

Още когато Скарлет нахлу в апартамента в два през нощта и захвърли брадвичката си на пода с такъв трясък, че наркоманът през два-три етажа изрева гневно, разбрах, че нещо не е наред.

Сайлс си разтрива врата, мята злобни погледи към дивана и кима. За щастие, когато се прибра снощи, бях твърде уморена, за да му обърна внимание, но все пак успях да го зърна тъкмо когато си сваляше фланелката на лунната светлина. Гледката се запечата в съзнанието ми и трябва да призная, че не беше никак неприятна.

Хайде, Роузи, събери си ума.

— Те са, знам, че са те. Сякаш някой нарочно иска да ме накаже. — Скарлет удря с вестника по изрисуваната с графити маса.

„Три момичета убити. Зловещата поредица продължава“, гласи крещящото заглавие.

— Не бъди глупава — казва Сайлс с тон, който само той може да си позволи пред сестра ми. — Тук просто имат повече възможности за плячка. Преди ти беше единствената стръв на километри наоколо, а тук постоянно са като на шведска маса.

— Дойдохме да изтребим колкото се може повече зверове, а аз не съм в състояние да примамя дори един-единствен вълк! Какво трябва да предприема? — сопва му се тя.

Душевадеца ѝ изсъсква, задето го е събудила.

— Да бъдеш десертът? — свива рамене Сайлс.

— Не ставам — отсича Скарлет. Тя въздиша и стяга косата си с ластик, захлупва лицето си в дланите и застива, сякаш води тежка вътрешна битка. Накрая поглежда към мен. — Ти ще си десертът, Роузи.

— Какво? — подскачам аз.

Не само че е необичайно за Скарлет да предложи аз да върша нещо толкова опасно, но и ако съм единствената примамка, това би означавало, че няма да имам право на нито една грешка. Не искам дори да си помисля как ще реагира сестра ми, ако изпусна още един фенрис.

— Така трябва — пояснява делово тя. — Няма защо да се заблуждаваме, Роузи, ти ще си много по-апетитна, отколкото аз бих могла да бъда. Не мога да се състезавам с пеперудките — и като вижда озадачените ни погледи, тя махва с ръка към прозореца. — Момичетата, онези момичета с русите коси и блестулките по дрехите. Аз не мога да се меря с тях, но ти, Роузи... ти можеш. Ти си единственото, което имаме. Само момиче винаги е по-лесна плячка, отколкото две. Ние ще се крием, ще ги причакваме да те доближат и тогава ще ги нападаме. — Думите ѝ са тихи, но категорични, сякаш е водила дълга борба със себе си, докато решението назрее в нея.

— А защо мислиш, че това ще ми допадне? — питам кисело аз и сядам на дивана, послужил за легло на Сайлс и за щастие вече е застлан с чист чаршаф. — Значи идеята ти е да ходя без ножове, без никаква защита?

Скарлет прехапва устна.

— Така ще изглеждаш по... ще си по-успешна примамка. Аз не мога да го направя, налага се да бъдеш ти. Няма да допусна да ти се случи нищо лошо, Роузи — добавя ненужно тя.

— Разбира се — отвърщам бързо, обзета от съкрушително чувство на вина. — Разбира се, Скарлет. Ще направя всичко, което трябва. Това е мое задължение — добавям и виждам как насреща ми Сайлс вдига с любопитство вежди.

Скарлет се изправя и с въздишка се запътва към вратата, която води към терасата на покрива. Вече се бях качвала там, но се върнах веднага обратно — това бе само някаква площадка от дъски и шперплат, скована на две на три върху стрехата. На нея обаче сигурно ще ѝ хареса за наблюдателница. Тя затваря след себе си, но вратата бавно се открехва отново и ние чуваме предпазливите ѝ стъпки и тихи ругатни, докато се качва по разнебитените стълби.

Отвън църковната камбана удря веднъж; тя бие на кръгъл час, но отбелязва и всеки четвърт час, което още повече пречи на съня.

— Значи аз ще съм десертът — казвам начумерено и ставам да прибера остатъците от закуската.

— Хайде да отидем да си вземем кафе, ще се поразсееш — отвръща Сайлърс успокоително, като вижда как си го изкарвам на плика с хляб, завързвайки яростно отвора му на възел.

— Не обичам кафе — муся се, без да го поглеждам.

Той протяга ръце и ги полага върху моите. По кожата ми полазват мравки. Той продължава нежно, без да откъсва очи от лицето ми:

— Тогава ще ти вземем мляко с какао. Но нека излезем оттук, преди да си направила хляба на пихтия.

Въздишам и го поглеждам. Странно как може да се превърща от „просто Сайлърс“ в Сайлърс само за секунди. Оставям хляба и го следвам навън, а мрачното настроение и пърхащото чувство се борят в мен за надмощие.

Закусвалнята, в която ме води, е само на няколко преки; позанемарено, но традиционно изглеждащо място с черно-бели плочки и червени неоновы надписи, гласящи неща като „Ябълков пай!“ и „Хрупкави картофени крокети!“. Сядаме в едно от сепаретата, сервитьорката с няколко липсващи зъба ни се усмихва и пита какво ще обичаме.

— Само чаша кафе за мен. За теб, Роузи?

— Мляко с какао — поглеждам го ехидно.

Сайлърс се смее, сервитьорката се оттегля. После тишина. Той подрежда солничките и пиперничките по масата, а аз се правя, че чета листовката, в която се разказва историята на закусвалнята. Чудничко.

— Е — подхвърлям малко по-шумно, отколкото съм очаквала, — май не успя да прекараш много време у вас? Едва се върна от Калифорния и сега се насади тук с нас двете.

Моят глас ли трепери така? Да, мисля, че е моят.

— Не бих казал чак, че съм се насадил — казва той с усмивка, която си е направо ослепителна. — Но иначе си права, имам нужда от малко ваканция. Повечето време в Сан Франциско хем тичах по задачи за чичо Джейкъб, хем се чувствах виновен, че съм ви оставил със Скарлет сам-самички в Елисън. Не съм имал ваканции от... май от седмия си рожден ден. Тогава татко ни заведе всички на усамотено крайбрежно място в Северна Каролина за цял месец.

— Страхотно — казвам с лека завист: аз никога не съм прекарвала истинска ваканция.

— Отначало да — засмива се Сайлърс. — Но като казвам усамотено, имам предвид наистина усамотен. Повярвай, ако нямаш друго забавление, освен седемте си братя и сестри, след първата седмица започва да ти втръсва.

— Напълно те разбирам — казвам с усмивка.

— Макар сега да си давам сметка — допълва Сайлърс, като поглежда през прозореца, — че ми липсват повече, отколкото съм очаквал. Има голяма разлика между това да не се виждам с тях заради разстоянията и да не се виждам с тях, защото ме мразят.

— Просто са разочаровани — казвам аз. — С времето ще им мине.

— Да, знам. Причината е, че те помнят татко такъв, какъвто беше навремето. Пълен с живот и енергия, човек, който си приказва с дървесните духове, и тъй нататък. Мислят си, че съм приел къщата от здрав човек. А аз не си позволявам да им кажа, че той всъщност ми я прехвърли, защото мен последен забрави. Отначало забрави всички тях, а после... и мен. — Сайлърс въздъхва и завърта салфетката върху масата.

— Всъщност той все едно... все едно вече го няма, а? — питам деликатно и слагам ръка върху неговата, за да остави на мира салфетката.

Погледите ни се срещат и внезапно си давам сметка, че се докосваме. Дръпвам си ръката, но той се усмихва и отговаря:

— Общо взето, да. Той само прилича на баща ми и има някои негови спомени от далечното минало. Не че братята и сестрите ми не ги е грижа, но са прекалено заети със своя си живот. Докато Джейкълб и аз... може би не сме чак толкова заети като тях.

— Толкова по-добре — казвам и се боря с желанието да сложа отново ръката си до неговата. Какво ми има, защо изобщо я дръпнах? — В смисъл: какво щеше да стане, ако беше продължил в колеж като останалите си съученици от гимназията? Кой щеше да се грижи за баща ти тогава? Разбира се — добавям веднага, — ние със Скарлет нямаше да го изоставим, но... не би било същото.

— Права си — отвръща Сайлърс, — животът ми щеше да е много по-различен, ако бях станал дървосекач като братята си или бях влязъл в колеж заедно с приятелите си. — Умълчава се за миг. — За мое

щастие успях да избегна тези клопки и ето, сега се занимавам с лов на вълци.

— За щастие и на двама ни — отбелязвам с усмивка.

Сервитьорката се появява отново и слага пред нас кана с кафе, която има вид, сякаш е извадена от нашия мръсен апартамент. Поне чашата, в която е моето мляко с какао, изглежда поизплакната. Сайлъс си налива кафе, изсипва в него няколко пакетчета захар и променя темата:

— Между другото, видя ли Центъра по изкуствата?

— Не, къде?

— Преди малко минахме покрай него, точно до супермаркета. Казах ти за него, докато пътувахме насам. Просто влизаш вътре и се записваш. Имат най-различни курсове. Сигурно ще ползваш и отстъпка за ученици.

— Но аз не съм ученичка...

— Достатъчно млада си, за да предположат...

— ... а и откъде ще намирам време да ходя на курсове по танци, след като сега ще бъда десерт?

— Вече започвам да съжалявам, че използвах тази метафора — ухилва се Сайлъс. — А и нека ти обясня нещо, Роузи. — Той отпива от кафето си и слепва устни, докато подбира думите. — Аз произхождам от много, много, много поколения дървосекачи. Всичките ми братя са адски талантиливи. Всеки от тях си е построил сам стаята. За Бога, та Лукас дори си издяла цяла дървена вана в спалнята, с дървени маймуни, които наливат вода в нея.

— Маймуни?

— Не питай. Както и да е, аз също разбирам от занаята. Знам как да се оправям в гората, въртя брадвата по-добре от повечето хора, мога да накарам дърво да се хване там, където нищо друго не вирее, да се храня с горски плодове, да убивам всякакъв дивеч, знам за фенрисите още отпреди да съм проходил. Аз съм горски човек откъдето и да ме погледнеш. Но това не означава, че трябва да живея по този начин, както и че ти си добра в лова не означава да живееш живота на ловец. Ето защо може би ще ти бъде от полза да се откъсваш за по няколко часа от рутината, за да прецениш дали наистина това е за теб, или не.

Поклащам глава, смутена, че той изобщо допуска подобна възможност.

— Не мога просто така да спра, Сайлърс. Добре, да кажем, че взема няколко урока, и какво ще стане, ако реша, че мразя лова и искам да се откажа? Това не значи, че ще мога да си го позволя. Аз дължа живота си на Скарлет и ако тя иска да ѝ се отплатя, ловувайки рамо до рамо с нея, така да бъде. Тя няма да го понесе, ако разбере, че се отказвам.

— Роузи — казва тихо Сайлърс. — Аз не те карам да зарежеш сестра си и да станеш професионална балерина.

Облягам се назад и скръствам ръце на гърдите си. Наблюдавам хората, които минават покрай огромната стъклена витрина. Наивници, ги нарича понякога Скарлет. Хора, които нямат представа какво вършим, каква цена плащаме за тях, каква цена е платила сестра ми за мен. Но дали наистина е възможно да правя и нещо друго?

Поглеждам пак към Сайлърс, който сипва още захар в кафето си.

— Добре. Съгласна съм. Един курс, но само защото може повече да нямам този шанс, когато се върнем в Елисън. И ако обещаеш да не казваш на Скарлет.

— Само ако ми позволиш аз да го платя — париращ той.

— Сайлърс! — казвам заплашително.

Той свива рамене.

— Вие с Лет нямате пукната пара. А освен това, ако ти плащаш, тя ще забележи, че липсват пари.

— Добре — казвам небрежно.

— Супер! Да вървим да те запишем — той става и пуска на масата няколко смачкани долара.

Аз седя с увиснало чене:

— Сега ли?

— Защо да не е сега? Явно съм възприел операцията „Роузи се пробва в живота“ като лична мисия. Почти същото като „Сайлърс се пробва в живота“, така че не мога да остана безразличен.

Той протяга ръка към мен и аз, без да мисля, я поемам. Сърцето ми се разтуптява и ми се иска да го прегърна.

Боже, къде ми е умът? Издърпвам си ръката и се усмихвам смутено. Сайлърс също ми отвръща с почти овчедушна усмивка. Дали и той изпитва това замайващо усещане?

Връщаме се по обратния път и стигаме до въпросния център. Не е чудно, че съм го пропуснала на идване, представлява най-обикновен

вход между кафене „Старбъкс“ и магазин от верига за евтини стоки тип „всичко по долар“. Сайлърс ми подава трийсет долара и остава да чака отвън, аз влизам във фоайето, което мирише натрапчиво на ароматизатор.

Не е редно. Аз съм ловец. Не бива да пилея пари за никакви курсове. Така се измъквам от отговорността към други момичета, момичета, които не подозират за съществуването на фенрисите. Заставам пред таблото, където са изброени предлаганите курсове, наистина има за всекиго по нещо. Икебана, танци, френски език, оригами, фъншуй... Почти се олюлявам от емоционалното напрежение.

Мога да избира което си поискам. Стомахът ми се свива от радостна възбуда.

Осъзнай се, Роузи. Избери нещо просто и не забравяй, че то няма да замени лова. Ловът е твоята отговорност, а това е само за забавление.

— Така, поредицата е от три курса по ваш избор. Започват от вторник и продължителността е четири седмици, после има една седмица почивка по ученическата тарифа дължите дващест и осем долара — казва слабичката служителка и както чука по клавиатурата на компютъра си, ми пъха в ръката графика.

Подавам ѝ парите. Скарлет ще побеснее...

— Това е членската ви карта, носете я със себе си.

Кимам и взимам картата. Тя ме поглежда изпитателно. Тръгвам си.

— Майчице — казвам, когато излизам навън.

Сайлърс се усмихва радостно.

— Направо те окрилява да се разкараш от дърварската... прощавай, от ловджийската глутница, нали?

Да. Да, така е. Но после те гложди чувството за вина.

— Сестра ми направо ще превърти. Разбираш ли, че умират хора? Че вълците може да разкъсат някого, докато съм тук...

— Стига, Роузи. Ти не си я зарязала. Просто си се записала за няколко урока. — Той ме побутва приятелски, но дори от лекия му допир пак ме пронизват тръпки през гръбнака.

Изгарям от желание да го хвана под ръка и с усилие се сдържам да не го направя.

ГЛАВА 9

СКАРЛЕТ

Вътрешният ми глас звучи като на Ома Марч и ме направлява.

Да. Всичко ще бъде наред. Помни защо си тук — да ловиш фенриси, да спреш вълната от убийства. Не си дошла, за да бъдеш звезда. Роузи заслужава да поеме за малко водаческото място. Тя е блестящ ловец. Няма да остане белязана или осакатена, не и щом ти и Сайлърс сте с нея, за да я защитавате. Ще можеш да я държиш под око, ще можеш да я опазиш.

Честно казано, не вярвам напълно на този глас.

Минаваме през бизнес района, покрай смълчаните тъмни небостъргачи, из чиито фойета крачат самотни пазачите. Градът още мирише на изгорелите газове и жегата от деня, но на мен ми е студено дори под наметката. Звуците наоколо се усилват — смях, говор, сякаш изведнъж сме минали магическата линия, която ни дели от нощния живот. Покрай нас прелитат таксито, момичета подвикват на приятелките си, младежи се разхождат наперено и заглеждат девойките, които също им хвърлят погледи. Един-два пъти до нас долитат оживени разговори на компании от момичета, които си разказват за скорошните убийства, обсъждат с наслада подробностите. Те не мислят, че може да се случи и на тях.

Няма нужда да казвам на Роузи какво да прави — обучила съм я много отдавна. Тя избързва пред нас и маха качулката от главата си. Дватама със Сайлърс я следваме небрежно, прикрити зад паркираните джипове, накупрени с поръчкови джаджи до степен на абсурдност. Роузи минава покрай група пеперудки, които отпиват от коктейлите си и танцуват предизвикателно на площадката пред един бар. Няколко мъже обръщат глави подире й. Повечето се задоволяват с толкова, но един явно е привлечен от нея. *Само така, Роузи.* Мъжът — сигурна съм, че е фенрис — казва нещо на двасет и няколко годишната жена, с която е седнал, и оставя бутилката си с бира на масата. Те предпочитат младия дивеч. Което е добре за нас.

Роузи още не знае, че той е зад гърба ѝ, и продължава напред, откъсва се от множеството пред бара. Със Сайлърс изчакваме за момент, след което завиваме рязко надясно и притичваме към парка, по-удобно място за ловуване. Там се спотайваме зад една табела и чакаме. Роузи вижда маневрата ни и се насочва към нас, тръгва по една от павираните алеи и вдига пак качулката си, така че вълкът да вижда само отдалечаващо се момиче в червено. Неустоимо.

Фенрисът прави широка дъга и я изпреварва като безшумна сянка в нощта. Сестра ми вече го е видяла, но не го показва. Продължава да крачи по алеята, докато дърветата и храстите я скриват напълно от улицата, фенрисът изскача и застава пред нея.

— Ей, не знаеш ли, че паркът е затворен по това време — пита закачливо.

Лицето му е огряно от луната и аз надничам иззад ствола на една магнолия, за да го видя по-добре. Той е млад. Много млад дори, на възрастта на Роузи. Косата му е руса, страните — заоблени, има хъшлашкото излъчване на момче, което тъкмо минава пубертета и свири в кварталната банда, да речем.

Роузи свива рамене и навива кичур коса на пръста си.

— Загубих се и мислех, че отгук ще мина по-напряко. А и ти не си ли още малък да се разхождаш по това време? — пита го с изкусителен и сладък глас.

— Може би — отвръща той с по-зрял тембър, отколкото предполага видът му.

Роузи се поколебава за миг и я виждам как го оглежда повторно. Явно не е сигурна, че наистина е фенрис. Тя улавя погледа ми за част от секундата, кимвам ѝ уверено. Той няма душа.

— На колко години си? — казва тя и прави заднешком още крачка навътре в парка, поклаща съблазнително бедра.

— На четиринайсет, да речем — ухилва се фенрисът и прави няколко бавни стъпки към нея.

Пръстите му потръпват и дори от моето място виждам как ноктите му бавно се издължават и заострят. Той прокарва ръка през рошавата си коса с жест, по който би си паднало почти всяко младо момиче. Роузи играе ролята си перфектно, тя прехапва устна и се изсмива палаво.

— Четиринайсет? Наистина си бил малък.

Виждам как сянка на жалост минава през лицето ѝ. Тя често изпитва съжаление към по-младите, представя си какви са щели да бъдат, ако не са станали вълци. Фенрисът също се смее, но в дрезгавия му глас няма веселие, а косата му вече е малко по-тъмна. Роузи отстъпва още крачка назад. Голям фонтан, обграден с цветни насаждения, я скрива от погледа ми. Напрягам очи, но фенрисът също пристъпва след нея и вече и двамата не се виждат.

— По дяволите, да вървим — прошепвам.

— Чакай — отвърща Сайлс, слага твърдо ръка на рамото ми и ме дръпва назад. Едва не падам отгоре му и го поглеждам гневно, но после се обръщам в посоката, накъдето ми сочи с глава. Навътре в парка, твърде далеч, за да ги чуем, но ясно видими под една от лампите покрай алеята стоят трима мъже. Те неспокойно въртят глави подобно на диви зверове и аз забелязвам как единият вирва нос нагоре и души нещо срещу вятъра. — Какво ще кажеш?

— О, да. Фенриси. — Още докато произнасям думите, по ръцете на един от тях започва да никне козина, но той успява да овладее трансформацията си и космите изчезват обратно под кожата му.

После мъжете тръгват в обратната посока на нашата и аз изпадам в паника. И тези са на път да се измъкнат.

— Оттук ли си? — пита младият фенрис, едва долавям гласа му през шума от уличното движение наблизо. Не чувам отговора на Роузи. — Елисън? Чувал съм, че е хубаво място. Аз съм от Саймънтън^[1].

— Лет... мисля, че е най-добре да тръгнеш след тях — казва Сайлс, прикрит зад дебелия лист на магнолията, посяга през рамото си и изважда брадвичката от раницата на гърба си.

— Ами Роузи? — изсъсквам.

— Аз ще остана с нея. Ти си по-бърза, ще се справиш с група от трима много по-лесно от мен.

— Сайлс...

— Лет, това съм аз! Хайде тръгвай, нищо няма да се случи на сестра ти.

Поглеждам Сайлс продължително — предупредително, заплашително — и му кимам. Не мога да оставя три фенриси да се измъкнат просто така. Сайлс е моят партньор. Мога да му поверя живота на Роузи. Обръщам се и се прокрадвам към тях, скрита зад лехите с азалии, докато Сайлс се насочва в обратна посока. Мъжете

долавят звука от предпазливите ми стъпки и за момент се напрягат, опънали шии като кучета, но после се успокояват и продължават разговора си.

Вече се готвя да се изправа в цял ръст, когато те тръгват към мен, без да спират да говорят и една дума приковава вниманието ми: *Потенциалния*. Снишавам се пак зад азалиите, цялата в слух.

— Казвам само, че е минавал от тук, подушвам го. Значи сигурно сме по-близо до целта от Стрелите, нали? — твърди възрастен на вид фенрис.

Той поглежда неспокойно ръцете си, обрасли с мазна сплъстена козина — тръсва ги с досада и козината изчезва. Без козината изглежда красив. Прилича на доктор или адвокат, с прошарена коса и дълбоко разположени очи, които на лунната светлина имат почти стоманен цвят. Колко ли млади жени е погубил?

— Това не означава, че можем да се храним, когато си поискаме. Тази нощ е наш ред да го търсим, а не да ловуваме — отвръща един от другарите му. Той има изтощен вид, сякаш е уморен и ядосан... и гладен. — Хайде да идем да приберем хлапето. Водача ще го убие, ако разбере, че е тръгнал след онова момиче, вместо да патрулира. И утре е ден, а в града има още пет милиона пиленца като нея. Всички знаем, че времето приближава и фазата на Потенциалния е започнала... не бива да изпуснем и този.

— По дяволите — изръмжава третият фенрис, на вид по-млад от другите двама, приблизително на годините на Сайлъс, със зализана черна коса и бицепси, издуващи ръкавите на тениската му, — ще ми се този дръвник да спре да се мотае из целия шибан град... Сигурно ли е въобще, че някой го е подушил в Атланта? Пак казвам, нашите момчета в провинцията смятат, че...

— Ами иди и кажи това на Водача — избоботва вторият с глас, който трудно може да се нарече човешки. — Щом ти се ще накрая да му обясняваш как си бил прекалено зает да гониш фусти, а Стрелите са ти измъкнали Потенциалния изпод носа. Те и без това растат и вече погълнаха Вrabчетата, искаш скоро да покорят и нас ли? Да ги оставим да стават все по-силни, да ни крадат членовете, да намерят Потенциалния за себе си?

Събеседникът му не отвръща нищо. Известно време двамата се гледат като кучета, готови да се сдаят, докато накрая сивокосият се

обръща рязко и гневно се отдалечава. Другите двама го следват и виждам как младият фенрис, който се беше лепнал на Роузи, притичва от една странична алея и също се присъединява към тях с гузен вид. Носът му се криви, за да добие отново вид на вълча муцуна, и той поглежда с копнеж назад към мястото, където е останала сестра ми.

Сега ще побегнат. Всеки момент ще се изпарят и ще ме оставят отново да стърча с брадвичка в ръка и с неизпълнена задача. Аз не съм примамка — вече не. Сега съм просто ловец. Изправям се и червената ми качулка се смъква. Вълците се обръщат с любопитство към мен. Аз правя няколко крачки и излизам на огряната от лунната светлина алея.

— Какво имаме тук? — ръмжи единият от тях.

Очите му шарят по червената наметка и лицето ми, цветът го привлича, но белезите го отблъскват. Няма да мога да го накарам да се преобрази от похот, но ще го направи от гняв.

Вдигам високо брадвичката и нападам. Фенрисът, който бе тръгнал след сестра ми, не може да удържи трансформацията си и се хвърля насреща ми. Още преди да ме е доближил, замахвам и пускам дръжката. Оръжието изсвистява във въздуха и се затъква в плешката му, достатъчно дълбоко, за да го повали на земята. Той започва да се мята, очите му са ту на човек, ту на звяр, но мракът и омразата не чезнат нито за миг. Останалите три фенриси се отърсват от вцепенението си. Те се преобразяват едновременно, с общо плавно движение.

Няма да ми избягат, не и този път. Няма да се стопят в нощта, защото аз не съм успяла да ги примамя. Миризмата на козината им изпълва въздуха, когато се шмугвам ниско покрай тях, за да взема брадвичката си, която е паднала до най-младия. Ръката ми цопва в локвата от неговата кръв, той се мъчи да ме захапе, траква челюсти през пронизващата го болка. Явно съм му разкъсала артерия, много скоро той ще бъде сянка.

Отстрани се разнася ръмжене, последвано от гневен хрипков лай. Трите фенриси са застанали един до друг, най-едрият е в средата. Вече не мога да различа кой човек в кой вълк се е превърнал. Те се движат към мен с бавни уверени стъпки, привели глави, озъбени. Двамата странични се раздалечават, за да ме обградят. Стискам здраво брадвичката и вадя ножа си от ножницата.

Не бива да ги оставям да минат зад гърба ми. Правя крачка назад, за да помислят, че бягам. Страничните скачат, единият към гърлото, другият към краката ми. Снишавам се бързо, оставяйки първия да прелети покрай лицето ми, но нокътят му закача рамото ми с раздиращ звук. Трепвам от болка, а вторият вече е върху мен, разтворил паст пред бедрото ми, с облещени очи и жълти, остри като бръснач зъби. Едва успявам да се дръпна и челюстта му се затваря с изтракване. Преди да пробва отново, забивам ловджийския нож в гърба му.

В този момент най-едрият ме връхлита откъм сляпата ми страна. Брадвичката ми отхвърча и за пръв път се питам къде е Сайлъс. *С Роузи, той е с Роузи. Тя е в безопасност.* Усещам как нещо в гърдите ми изпуква и чувам драскането на нокти по алеята, когато останалите вълци се изправят. Най-едрият пъхти, пуска лиги по шията ми. Очите му са жълти, искрящи, а белите еклери около ирисите им са толкова големи, че изглежда почти като безумен. С ниско гърлено ръмжене той притиска лапа към гърдите ми и бавно раздира кожата ми.

Иде ми да изкрещя. Но няма да го направя, докато той ме гледа с такова радостно предвкушване. От гърлото му изригва дрезгав кашлящ звук — може би смях? Той прониква през порите ми, разпалва моя гняв, кара кръвта ми да закипи.

Замахвам с левия си юмрук към главата му. Забивам го в долната му челюст и виждам как няколко зъба отхвърчат в нощната тъма. Пръстите ми се разтварят, ръката ми кърви, но това е достатъчно, за да го зашемети за част от секундата. Свивам двата си крака и го ритам силно в меката долна част на корема, от което той се прекатурва встрани и си поема на пресекулки въздух. Изправлям се с олюляване. Само един вълк е останал ненаранен.

Но греша.

И четирите — дори двата, които посякох — отново се надигат срещу мен. Плешките им се местят от всяка стелеца се крачка. Какво става? Те са готови да продължат.

Но не съм сигурна дали същото важи и за мен. Притискам длан към гърдите да спра кървенето и се мъча да откроя брадвичката и ножа си, без при това да изпускам от поглед зверовете. Явно по някакъв начин се изцеляват. Те са силни, по-силни от мен, по-силни от другите

фенриси. Стискам зъби, не бива да допусна всепроникващият страх да се изпише на лицето ми. Не мога да ги победи сама.

Отзад покрай главата ми избръмчава нож, но не улучва най-едрия фенрис. Ножът на Роузи. Тя и Сайлъс притичват към мен, объркани, разтревожени. Ножът слага началото на лавина от движения. Зверовете се хвърлят вкупом напред. Най-младият вълк, който беше русокосо момче, се насочва към мен, останалите — към Сайлъс и Роузи. Подсичам задните му крака, спечелвам време поне колкото да грабна брадвичката. Той е зинал, този път се насочва към лицето ми.

Изчаквам до последно и тъкмо преди да забие зъби в бузата ми, замахвам с брадвичката. Тя потъва в русия врат на вълка и с пращящ звук разсича гръбнака му. Той се строполява на земята, приритва един-два пъти и се разпада на сенки, които устремно се разпръсват под лунната светлина.

Обръщам се към Роузи и Сайлъс, виждам, че е останал само един вълк — най-едрият. Те се бият с него заедно, Роузи с единия нож, който ѝ е останал, а Сайлъс — с острието на брадвичката. Дръжката по някакъв начин се е счупила и е захвърлена настрана. Сайлъс замахва към звяра, но той избягва удара. После започва да обикаля около тях, а те взаимно си пазят гърбовете, изчаквайки нова възможност.

Грабвам от земята втория нож на Роузи. Само един шанс. Опитвам се да овладее дишането си, макар че ми се вие свят. При всяко движение ми се струва, че гърдите ми се разкъсват. Не умея да хвърлям като Роузи, но ако някой не направи сполучлив удар, вълкът накрая ще ни изтощи. Роузи ме поглежда за миг и я виждам как улавя китката на Сайлъс, готова да го дръпне встрани, ако ножът пропусне мишената.

Острието проблясва във въздуха точно когато вълкът се отмества и вместо да го улучи в главата, разрязва ухото му. Но това е достатъчно. Фенрисът се извъръща към мен с черна злоба в очите и Сайлъс скача зад гърба му. Преди звярът да успее да реагира, той забива брадвичката в черепа му. От инерцията се претъркулва на земята, докато вълкът се гърчи в агония със запенена уста, ноктите му са изцапани с моята кръв. Накрая краката му се огъват под него и той избухва в сенки.

Сайлъс изпъшква и оборва глава на земята, а Роузи се втурва към мен, смъквайки наметката си. Тя я притиска към гърдите ми, за да спре

кръвотечението, после ме кара да седна. Дишам дълбоко, докато тя отмахва косата от лицето ми и го почиства от потта и кръвта.

— Трябва да се върнем вкъщи — казва тихо.

— Няма да се приберем в Елисън, докато... — давя се аз, мъча се да овладея гнева си — щом лумне в мен, ме прорязва болка.

— Не в Елисън — прекъсва ме кротко Роузи. — В апартамента.

Дочувам стъпките на Сайлъс, но не мога да фокусирам очи, за да го погледна. Роузи се изправя и двамата заедно ми помагат да стана. Правя замаяна крачка, ала от движението кожата на гърдите ми сякаш се раздира и се свличам обратно на тревата. Стискам зъби, готова да стана отново въпреки болката, но Сайлъс притиска с ръка рамото ми.

— Нека да те нося — казва спокойно.

— Мога и сама — смотолевям, гордостта ми е уязвена.

— Знам, че можеш, Лет.

Искам да споря, да се разправам, но вместо това извърщам глава към него и затварям окото си. Сайлъс е силен — той ме вдига като перце, а Роузи ме хваща за ръката.

Пътят обратно към апартамента е доста кратък. Сайлъс стои с гръб към нас, докато Роузи ми смъква ризата и промива раните с вода и сапун. От старите белези по гърдите ми е имало поне някаква полза — попречили са на ноктите на вълка да проникнат прекалено дълбоко. И нямам белези над сърцето — кожата ми там си остава гладка и непокътната. Роузи налага превръзки на четирите широки рани, след това омотава бинт около тялото ми, за да ги закрепим.

— Бяха силни — казвам, внимавам да не се мръщя от болката при говоренето.

Лежа по гръб на дивана, Сайлъс е седнал на един от дървените столове, а Роузи е коленичила до мен.

— Да, по-силни от другите — потвърждава Сайлъс. — Бяха само четири срещу нас тримата и все пак... — той поклаща глава. — Дали не сме попаднали на много опитна група?

— Не. Дори онзи младият беше страшно издръжлив. Бях ударила всеки от тях по веднъж си и смятах, че съм ги повалила, но после... — поемам си дъх. — Чух ги да говорят за Потенциалния. Мисля, че така... че това е причината да стават по-силни, по-концентрирани. Те нямаше да те нападнат, Роузи, щяха да си отидат. Бяха тръгнали на лов

за Потенциалния, а не за момичета. Явно предния път не са успели да стигнат първи до него и сега са... мотивирани.

— Тоест казваш... да спрем? — пита смаяна Роузи.

Поклащам глава.

— Досега винаги ние сме играли ролята на стръв, но това вече не върши работа. Трябва ни нещо по-ефикасно. Трябва ни Потенциалния, ако искаме да ги примамим.

— Виж, Скарлет — започва лекичко Роузи с успокоителен тон, — разбирам те, но... ние сме само тримата...

— Мислиш, че няма да се справим? — срязвам я остро аз. Гърдите ми се свиват от болка. — Извинявай, Роузи.

Тя кима равнодушно. Толкова пъти се е парила от моя гняв, че се е научила да пуска безсмислиците покрай ушите си.

— Ако успеем да го открием, ще можем да ги привлечем. Ще сме подготвени за новата им сила и ще можем да нанесем по-големи щети на глутниците като цяло. Но имаме още само двацет и осем дни. След това те ще се върнат към лова и ще убиват като преди. Да, масираното настъпление ще спре, но пък ще изпуснем шанса да ги изловим, без самите ние да служим за примамка.

Няма нужда да го казвам. Те го знаят не по-зле от мен. Без Потенциалния съм безполезна в този град. Да, мога да се справя с някой фенрис единак или с малка глутница, залутала се към Елисън, но тук, където е истинската опасност, съм нищо. Който и да е той, имам нужда от него, за да успея, за да свърша онова, което съм започнала на този свят. Давам си сметка за умолителния вид на лицето си, за хриптенето в гласа си, боя се, че ще трябва да им се моля, за да ми помогнат.

Но не. Естествено, че не. Роузи протяга ръка и хваща моята, стиска я нежно. Ние имаме едно сърце. Където съм аз, идва и тя, където е тя, отивам и аз. Сайлъс я поглежда и също кима.

— Разбира се, Лет. Тримата сме заедно в това докрай. С какво мога да помогна? — пита той.

Въздъхвам с облекчение, щастие и страх, с всички емоции, смесени в общо чувство, което напират отвътре в мен.

— Като за начало ми помогни да измисля как да откроя Потенциалния.

[1] Саймънтън — Град в щата Тексас. — Б.пр. ↑

ГЛАВА 10

РОУЗИ

За да вирее, на сестра ми е нужна цел. Системата с коланите в бойните изкуства ѝ пасваше идеално. Да се цели първо в жълтия колан, после в зеления, кафявия, черния. Когато нямаше какво повече да научи там, продължи да тренира по същия начин — две мили бягане, после три, после четири. И сега с фенрисите изглежда щастлива, че отново има цел пред себе си: да открие Потенциалния.

— Трябва да започнем от града. Искам да кажа, мястото е подходяща отправна точка, защото в Атланта хората са по-нагъсто, отколкото в провинцията. А изглежда, че и глутниците се стичат насам — във всеки случай старите и големите... Вероятно скоро и по-малките ще се появят. И ако не друго, тук имаме повече достъп до информация — казва Сайлърс, когато се връщаме от кратко пазаруване навън.

— Добре — кимва Скарлет. — Започваме оттук. И как ще го намерим?

Настъпва кратка тишина.

— Нека помислим — прекъсва мълчанието Сайлърс и сяда на дивана до мен. — Те го издирват, следвайки някакъв зов или мирис, нещо такова, но в този човек трябва да има нещо характерно, което и ние да можем да открием.

— Като начало знаем, че е мъж. Знаем също, че е по-особен, с някаква отличителна черта.

— И не е дете — добавям аз. — Тоест Потенциалния няма как да се е родил вчера. За да се преобразят, трябва да са поне тийнейджъри. Не сме чували за по-млади фенриси, нали? — питам и Скарлет кимва.

— Чудесно. И тъй, каква е тази черта, която го прави Потенциален в точно определена лунна фаза? — продължава оптимистично Сайлърс, сякаш очаква, че една от нас на мига ще докладва отговора.

Отново тишина. На няколко пъти всеки от нас понечва да заговори, та другите двама го поглеждат обнадеждено, но напразно. Не разполагаме с нищо. Следващото пълнолуние, нашият краен срок, ще настъпи точно в единайсет часа и четирийсет и една минути вечерта след двайсет и осем дни.

На другия ден сестра ми се впуска във вихрени проучвания, нахвърля идеи, пише бележки, пилее ги навсякъде из апартамента. Не успява нищо да ни обясни достатъчно убедително, така че ни оставя, общо взето, да се оправяме сами.

Което е и добре, и зле.

Двамата посещаваме отново закусвалнята, след което се отбиваме в един магазин за стоки втора употреба. Когато се прибираме, Сайлс ми помага да закача пердетата с тропически мотиви, които открих там. Другите ни придобивки са килим с наситен люляков цвят и доста прилично радио с часовник, което Скарлет веднага настройва на станцията с новините. Аз изчаквам трепетните ми чувства към Сайлс да секнат, но те само леко се уталожват и продължавам да ги изпитвам всеки път, когато неволно ме докосне или доближи лице до моето.

Никога преди не съм имала тайни от сестра си, а сега имам цели две: брошурата от Центъра по изкуствата, която не спирам да разлиствам, и странното пърхащо усещане, когато Сайлс е наблизо. Опитвам се да си внуша, че и двете са неща, за които тя бездруго не би искала да чуе, но те всъщност ме изпълват с безпокойство и страх. Вторникът след моята неуспешна изява като „десерт“ не прави изключение. В този ден започват курсовете и вълнението ме събужда много преди сестра ми. Или може би е бил тенекиеният звън на църковната камбана в шест сутринта.

Измъквам се от леглото и обувам пантофите — страх ме е да ходя боса из този апартамент. Спалната ни ниша е боядисана в бледолилаво, а хоризонтът е озарен от оранжеви ивици слънчева светлина. Минавам през завесата в основното помещение и очите ми се плъзват по очертанията на Сайлс, който спи дълбоко, загърнат в одеяла. Неволно се усмихвам и се промъквам към кухнята, там отварям хладилника да взема няколко яйца.

Шумът събужда Сайлс, който сяда рязко в постелята си. Разчорлената му коса пада върху очите и Душевадеца изсъсква по него

изпод холната масичка.

— Добро утро — изломотва Сайлърс, поглежда ме и се усмихва, почесва се по тила.

И аз му се усмихвам и разбивам яйцата с вилица, преди да ги излея в тигана.

Докато Сайлърс е в банята, Скарлет също се надига и се показва от спалнята ни по тениска и долнище на пижама. Още преди да е отворила уста, знам, че има план. Очите ѝ пак блестят въпреки тъмните кръгове под очите и още прясната рана на гърдите. Тя умее да крие болката си.

— Е, какво измисли? — питам.

Тя се ухилва и се качва на едно от високите столчета пред бар плота, които Сайлърс е домъкнал отнякъде, потръпва от течението заради липсващите стъкла.

— Ще се върнем назад. Ще разберем какви са били, преди да станат фенриси. Както и защо тези, които вече са станали фенриси, са били подходящи за целта.

— Не и преди да съм си изял яйцата — провиква се излизаният от банята Сайлърс. Той изглежда малко по-избръснат, но всъщност никога не успява да премахне изцяло четината си. Кой знае дали изобщо се опитва. — Да ти помогна ли за закуската, Роузи?

— Не, вече е почти готова — отговарям.

— Е, другия път тогава — казва Сайлърс с кадифения глас, с който обикновено ми говори, когато Скарлет я няма. До този момент дори не съм си давала сметка за този особен глас, но сега поглеждам неспокойно към сестра си. Тя обаче явно не е обърнала внимание. — Добре, сержант, какви са заповедите за днес? — продължава той, възседнал столчето до Скарлет.

Тя го поглежда кръвнишки, но въодушевлението ѝ надделява.

— Така. Онзи, който се беше лепнал за Роузи, каза, че е на четиринайсет години, и мисля, че не лъжеше. Естествено, възрастта му като фенрис е по-голяма, но вероятно наистина е бил на четиринайсет, когато се е преобразил. Каза също, че е от Саймънтън. Не може да има толкова много четиринайсетгодишни момчета, които да са умрели или изчезнали в Саймънтън — градчето е не по-голямо от Елисън. Ще го пише във вестниците, дори да е било преди десетилетия.

— Ами ако е излъгал? — пита Сайлърс.

— Възможно е — свива рамене Скарлет. — Но не виждам причина да лъже, а и... няма за какво друго да се хванем.

— Добре... къде са тези вестници? — питам аз, плъзвам пържените яйца в обща чиния и слагам три вилици: не виждам смисъл да мия три чинии, след като и върху една има достатъчно място, за да се разделят яйцата на три порции.

— На микрофилми в библиотеката — отговаря Скарлет.

Стаята с микрофилмите е леденостудена, сякаш библиотекарите нарочно не са я отоплявали от грижа за хартиените книги. Тук сме от часове и ми се вие свят от вестникарските статии дори когато машината не е пусната на ускорено превъртане. Днес трябваше да бъде първият ден от моите курсове, но вече почти съм зарязала тази идея в името на ровенето из старите страници на „Саймънтън Банър Хералд“. Въздъхвам, преглеждайки поредната страница с некролози.

„Джоузеф Удлиф 8 април 1973 — 23 юни 1987
Джоузеф Удлиф, син на Рут и Екънър Удлиф, почина в дома си на 23 юни вечерта. Джоузеф беше активен член на папството и се открояваше с любовта си към учението. Наскоро беше приет в престижното училище за момчета «Сейнт Мартин». Той беше отличен гребец и запален любител на класическата музика.

Джоузеф остави родители Рут и Екънър, три лели, седем чичовци, баба и дядо по майчина линия, осем братя и сестри — Стюарт, Катрин, Фарли, Брадли, Дейвид, Тод, Бенджамин и по-малката си сестра Абигейл.

Службата ще бъде в тесен кръг; семейството ще приема съболезнования вечерта на 30 юни от седем часа.“

— Това интересува ли ни? — питам с прозявка и соча екрана. — Бил е на четиринайсет.

Снимката е избеляла и неясна, освен това изглежда така, сякаш е правена, когато момчето е било много по-малко, на не повече от пет или шест години.

Скарлет се отблъсва с крак от стената и пристига със стола си на колелца при мен. Преглежда внимателно съобщението, изчита всяка дума.

— Възможно е да е той. Лицето е подобно — казва над рамото ми Сайлъс.

Настръхвам от неговия дъх във врата ми.

— Това „службата ще бъде в тесен кръг“ също изглежда съмнително, защото, ако се е превърнал във фенрис, не са имали тяло, което да погребат — добавя Скарлет.

Сайлъс кима.

— Чакайте малко, как беше името? Джоузеф Удлийф? Мисля, че преди малко го видях. — Той се мести със стола си обратно до другото бюро. Превърта датите, после посочва екрана. — Няколко месеца преди смъртта си — всъщност точно след рождения си ден — е бил арестуван за... — той превърта отново копчето, за да види следващата страница — за посегателство срещу момиче по време на пикник. Момичето се измъкнало и съобщило в полицията.

— Е, това е още по-сомнително от службата в тесен кръг — оживява се Скарлет. — Душата не умира веднага, това отнема известно време. Обзалагам се, че вълчата същност е започнала да обсебва тялото му поне няколко месеца преди семейството да публикува официалната жалейка.

Една библиотекарка надниква в стаята и ни поглежда с топла усмивка. Скарлет се завърта към стената, за да скрие белезите си. Жената си отива и тя се обръща отново към нас, обляга се на стола, мисли.

— И така... той е бил Потенциален, защото... какво? — и тримата поглеждаме пак към екрана и четем съобщението отново и отново, докато накрая Скарлет въздъхва. — Надявах се, че ще открием нещо, някаква насока...

— Да, обаче нямаме база за сравнение — обаждам се аз. — Ако имахме информация за още един фенрис... — и веднага разбирам, че не трябваше да го казвам, защото лицето на Скарлет помрачнява от яд.

— Откъде да вземем такава информация! Този беше достатъчно млад, за да е възможният случай, освен това ни каза откъде е. Другите са просто обикновени мъже, неизвестни и анонимни. И ако тепърва тръгнем да ги гоним, лунната фаза на този Потенциален ще свърши.

— Знам ли, Скарлет... може пък да не е нищо конкретно — казва Сайлъс. Скарлет го поглежда изпод вежди и той свива рамене. — Може би не е строго научно знание кой да стане Потенциален? Може да е просто орис или нещо от този род?

— Не. Трябва да има причина. — Тя блъсва стола си назад.

Хващам я за ръката. Не бих я упрекнула. И на мен нямаше да ми хареса идеята, че съм изгубила окото си заради някаква „орис“.

Сайлъс поглежда часовника си.

— Тук сме от пет часа — той ми хвърля многозначителен поглед, който в превод гласи: „Вече трябваше да си тръгнала“.

Откога със Сайлъс сме се научили да си говорим без думи? Надявах се, че е забравил за курса и ще ме остави на мира.

— Аз не мога да си тръгна — казва Скарлет. — Интересно... дали има някаква истина в този мит, че сребърен куршум убивал върколаците? Или... дали няма нещо общо това, че е нападнал момичето точно след рождения си ден... — тя става от стола си и излиза бързо от стаята в посока към тоалетните.

— Имаш урок — пошепва Сайлъс веднага щом вратата се затваря след нея.

— Стига, Сайлъс, нека си вършим работата.

— Стига, Роузи, имаш урок.

— Това тук е по-важно — изсъсквам аз.

— Можем да го свършим и само двамата със Скарлет. Върви. Разнообрази се. Оpozнай живота извън лова.

— Ако още веднъж кажеш „опознай живота извън лова“, ще те намушкам с ножа.

Сайлъс се ухилва.

— Тръгвай. Аз ще замажа положението. Дори ще дойда да те взема, ако открием нещо, което налага да се действа бързо. Не се оставяй да бъдеш прикована към това, освен ако ти самата не го искаш.

Поглеждам към екрана, после към Сайлъс, после към стола на Скарлет. Наистина искам да отида на курса. Искам, и още как, поне за час да разкарам фенрисите от ума си, да видя какъв щеше да бъде животът, ако бях обикновено шестнайсетгодишно момиче.

— Ако Скарлет разбере...

— Няма да разбере, освен ако ти не й кажеш. Върви де. — Той слага ръка върху моята и с усмивка гледа върховете на пръстите си,

докоснали моите.

Господи, как искам да обърна длан и да вплета пръсти в неговите.

Той е прав. Трябва да отида. Стискам устни, за да скрия усмивката си, после скачам, докосвам го по рамото и изхвърчам от стаята с микрофилмите. Изнизвам се като престъпник от библиотеката, докато не се уверявам, че няма да чуя гневния глас на Скарлет да ме вика.

След четвърт час и доста тичане се втурвам запъхтяна през вратата на Центъра по изкуствата, обирайки нервните погледи на група бременни жени, които довършват урока си по йога в танцовия салон срещу регистратурата.

Не мога да повярвам, че го правя. Оглеждам таблото с курсовете, макар че няма нужда, отдавна съм запомнила всичко, което пише на него. *Нещо малко, Роузи. Нещо скромно, елементарно. Недей да се увличаш прекалено, това е просто урок.*

Подавам картата си на възрастната жена на гишето, мъча се да дишам спокойно.

— Кой курс, миличка? — пита тя; ръката ѝ трепва, сякаш картата ми е невероятно тежка.

— Оригами за начинаещи.

Жената ме гледа малко учудено, после прокарва картата ми през четеца. Оригами. Простичко и невинно. Няма начин Скарлет да се вбеси прекалено много от нещо толкова тривиално като оригами, нали?

Бременните жени освобождават салона след безброй поклони към преподавателя си, после няколко доброволци на центъра вкарват вътре сгъваеми масички и столове. С още седем-осем други курсисти сядаме. Жена с посребрена кестенява коса вдига ръка пред нас.

— Днес виждам нови лица — казва с мек глас тя, тонът ѝ е плавен и спокоен.

Раздава ни листове ярко оцветена хартия, безупречно гладки, квадратни.

Прекарвам следващия час в изработване на роза, жерав, балерина. Бях очаквала да е глупаво и отегчително, обаче... нещо ме изпълва. Не непременно любов към оригамите, а по-скоро удивителното чувство да съм нормална.

Слушам приятния глас на преподавателката — сгънете тук, отгърнете там — и хартията се плъзга между пръстите ми без никаква друга причина, освен че аз така искам. Изпитвам усещането, че сега съм нещо повече, отколкото преди да вляза тук, нещо повече от ловец. А също така, че съм ефирно, лекомислено, безцелно същество, което върши неща, дето не са негова отговорност, а просто негово желание. Някак чезна в гънките на хартията, всяка от тях отчупва по късче от коравината, която годините ловуване са натрупали у мен, докато накрая се чувствам пречистена и обновена.

Когато се връщам в апартамента, погледът ми почти моментално среща очите на Сайлс като привлечен от магнит. Той ми се усмихва едва забележимо, повече с очи, отколкото с устни. Скарлет вдига глава от купчината книги и бележки пред себе си.

— А, Роузи — казва тя. — Разбрах, че си отишла да пазаруваш, но бях огладняла, така че... ами поръчахме си китайско — тя посочва с химикалката към кухненския плот, където са строени пет-шест малки картонени кутии. — Извинявай. Но... чакай, пазарувала ли си? — махва въпросително към мен поради очевидната липса на покупки.

— Ами — *мисли бързо*, Роузи — всъщност забравих да взема пари. На касата се изложих като идиот.

Скарлет подбелва очи, но се усмихва и пак се заравя в бележките си.

— *Да пазарувам?* — казвам на Сайлс само с устни.

Той свива рамене и пуска радиото, върти копчето, докато накрая намира станция с поп музика. Аз вдигам вежди, а Скарлет изпръхтява. Песента е блудкава, но мисля, че и тримата я приемаме като благодатно разнообразие от новинарските канали, които бълват съобщения за нови и нови убити момичета, та се чувстваме задължени да бързаме, непрестанно да бързаме.

— Нищо по-умно не можах да измисля — прошепва ми той на музикалния фон, докато сипва бял ориз в чинията си, застанал с гръб към Скарлет.

— И какво трябваше да кажа, като си идвам без покупки? — питам, но всъщност не мога да се разсъдя, в сърцето ми сигурно има още от радостта на шарените листове хартия.

— Ти си умна. Знаех си, че ще се справиш — отвръща с лъчезарна усмивка той. — Е, как беше?

— Беше... хубаво. — Поглеждам към Скарлет, за да се уверя, че не ни гледа, и слагам червена хартиена роза в джоба на ризата му.

Задържам пръсти върху гръдния му кош и усещам как бие сърцето му. После се усмихвам и дръпвам ръката си.

— Какво е това? — изважда цветето той и го оглежда.

— Записах се на оригами — ухилвам се и се навеждам над кутията със сладко-кисело пиле.

Сайлърс се смее безмълвно.

— Оригами? И пак ли ще отидеш? — прошепва.

— Не.

Той се дръпва и смръщва вежди. Леко се изчервявам.

— Тоест мисля следващия път да отида на нещо друго. По този начин ще мога да пробвам от всичко по малко.

— Видя ли — сръчква ме леко той. — Малко свобода не вреди.

— После мушка цветето обратно в джоба на ризата и тръгва към Скарлет.

Гледам го и превъртам отново в ума си този толкова чудноват ден, който сега си отива с яркия блясък на залеза в прозорците на апартамента. Излъгах сестра си. Научих се да правя хартиена балерина. И не съм съвсем сигурна, но си мисля, че може би окончателно се влюбих в Сайлърс Рейнолдс.

ГЛАВА 11

СКАРЛЕТ

Нещо у Роузи се е променило.

Нещо дребно, което надали някой, освен другата половина на сърцето ѝ може да долови. Тя борави с пръчиците и похапва китайското с необичайна ведрост, която ме плаши. Как е възможно нещо у Роузи да ми е непознато? Седнала е на пода, придърпала е книга и я разлиства между хапките сладко-кисело пиле. Сайлъс вдига очи към нея от тома, който той самият за втори път преглежда. Но май само аз имам някакъв напредък, като гледам купчината бележки пред мен.

Поклащам глава и се връщам към книгата, която проучвам: „Митове! Легенди! Чудовища!“ от Доротей Силвърклоу. Съмнявам се това да е истинското ѝ име^[1], както се съмнявам и че въобще има някакво понятие от фенриси. Тя ги нарича върколаци и ги описва като сладки малки вълци, които се превръщат в готини млади момчета. При нея всичко се върти около суеверията: чесънът спира вампирите, призраците не могат да прекосяват течаща вода, седмият син на седмия син е прокълнат, феите искат да откраднат дъщерите ви. Върхът си, Доротей. Смея да кажа, че нещата, които сме научили от стария Рейнолдс, са много по-полезни от всичко, което съм открила до момента в книгите за върколаци от отдела по митология в библиотеката.

Но макар със Сайлъс да сме записали всичко, което баща му някога ни е казвал за фенрисите, и да съм го комбинирала с всичко по-смислено, намерено в книгите, все още не можем да отсеем достатъчно информация за Потенциалния.

— Може би просто ни убягва — казва Роузи и затваря книгата си.

— Може би — въздишам и хвърлям поредните листове. — А може би цялата идея няма смисъл и трябва пак да ловуваме. Дори да не

успеем да убием, може да подслушаме разговор, да съберем информация за... нещо. Каквото и да е.

Дори и аз усещам отчаянието в гласа си. Откриването на Потенциалния ме е обсебило като страст. Мисълта да се върнем с празни ръце ми причинява физическа болка.

— Не се тревожи, Скарлет — казва меко Роузи. Използвала е този тон десетки пъти по-рано, за да ме успокоява; когато за пръв път плаках при вида на обезобразеното си лице, когато останахме без пари и продадохме първите вещи на Ома Марч, когато бях сигурна, че без Сайлъс вълците ще завземат Елисън. Не онова, което казва, а начинът, по който го казва, ме кара да ѝ вярвам, без да ме е грижа каква е истината. — Довечера ще излезем на лов — добавя тя.

Поглеждам очите ѝ. Тайнствената промяна личи в тях, прикрита от нежно-утешителното изражение.

Гласът ѝ е същият, но този поглед си остава нов и непознат. Трябва да отидем на лов, и не само защото се нуждаем от информация. Ловът ни връща онова усещане за единство, за сливане на разделеното сърце. Дори да не убием нищо, при положение че фенрисите сега са на друга вълна, нещата ще си дойдат по местата не само с Роузи, но и със Сайлъс връзката ни ще стане по-силна, независимо що за странно изражение се е появило в очите на сестра ми.

— Тогава днес ще тръгнем по-рано — казвам.

— Добре, но мисля, че може би трябва малко да променим стратегията — включва се Сайлъс и оставя празната си чиния до мивката. — Това няма да бъде обичаен лов. Информацията ни трябва спешно.

— Какво предлагаш?

Ето, нещата вече влизат в нормалното си русло: със Сайлъс планираме лова, готвим се за нощен тур.

Той свива рамене.

— Според мен ще е добре да се разделим. Така ще покрием повече територия.

Намръщвам се, но какво да кажа? „Не, Роузи е още малка да ходи сама“? Или че искам да излезем заедно, за да заздравим връзките помежду си? Изгарям от желание да възразя, но истината е, че предложението е разумно, а навън умират хора. Въздъхвам и кимам.

Няколко часа по-късно тримата стоим на входната площадка. Светлината от уличната лампа отвън се пръска по лицата на Роузи и Сайлърс и за момент ми се струва, че и те са наранени от белези като мен. Роузи изглежда притеснена, но знам, че никога няма да си го признае. *Ти можеш да ловуваш сама в този град, Роузи. Вероятно дори по-добре от мен.*

— Да се срещнем пак тук в колко... три през нощта? — предлагам, поглаждайки с пръсти дръжката на брадвичката.

— Нека да е в два — казва Сайлърс. — Хайде, Лет, някои от нас имат нужда от сън. То ако дотогава не сме намерили нищо, няма и да намерим.

Поглеждам го навъсено, но се съгласявам.

— Добре, в два. Освен ако не сме по дирите на някой вълк, да кажем. В такъв случай продължаваме. Роузи, ако попаднеш на група...

Тя прави кисела физиономия. Не искам ѝ да го казвам, знам, че мрази да го чува, но...

— Внимавай, Роузи, моля те. — И ми става малко по-добре, когато и Сайлърс подкрепя молбата ми с поглед.

— Добре, ще внимавам — отвърща с въздишка тя, докато намества колана с ножовете си.

— Така... аз ще поема парка, където ми избягаха онези тримата — едва прикривам нетърпението в гласа си. Тримата... само да можех да ги видя пак. Този път хич не бих ги чакала да се преобразят. — Роузи, ти защо не се спуснеш по Седемнайсета улица?

— Това е в бизнес квартала, какъв е смисълът? Няма да срещна жива душа по това време — мърмори тя, обаче се съгласява намусено.

— А ти, Сайлърс...

— Аз ще поема северния край на града. Може би е малко шикозно, за да е пълно с фенриси, но поне ако ги има, но ще се набиват на очи — казва той, проверява брадвичката на гърба си и оправя ремъците на раницата.

— Добре тогава, значи до два — казвам.

Те кимват. За момент се споглеждаме, очите на Сайлърс се задържат върху Роузи. Дали и той се тревожи за нея като мен?

После се разделяме. Сайлърс тръгва в противоположна посока, а в края на улицата с Роузи докосваме пръсти за миг, преди да поемем на различни страни. Чувствам как пулсът ѝ се учестява, докато се

отдалечава от мен. Общото ни сърце, което се надявах да обединим по време на лова.

Но не тази вечер. *Не бъди егоистична, Скарлет. Пеперудките се нуждаят от теб.*

Крача с наведена глава и захлупена качулка. Нещо в парка ме предизвиква. Той е свидетел на моя провал и аз сякаш трябва да му докажа, че умея да ловувам. Този път се насочвам към далечния му край, където зад дърветата има разпръснати бунгала и пътища. Следвам носещия се ритъм на музика и глъчка от разговори, докато не стигам до къща, превърната в клуб.

Едната страна на клуба, наречен „Мансардата“, е цялата изрисувана с графити. Щом се отвори вратата, навън се изливат звуците на китари и барабан, които прелитат през улицата и се забиват в мен. Отпред има дълга опашка от чакащи. Сенките им се открояват ясно на тухлената стена зад тях. Те мислят, че това е реалността, че светът е само хора с хубави коси, красиви дрехи и лъскави коли. Не с видели слънчевата светлина.

Странно как виждането на светлината може да накара човек да се чувства толкова самотен в мрака, размишлявам, спотаена зад нелепо огромен джип. Оттук е перфектното място да ги наблюдавам, да дебна кой ще последва някоя групичка момичетата, които се движат отделно от останалите. Присядам на бордюра и си придавам отегчен вид, сякаш очаквам някой да ме хване за ръка и да ме вкара в клуба. Няколко души ме заглеждат, но бързо отвърщат очи.

Наблюдавай. Само наблюдавай. Минават десетина минути. Повечето от момичетата, които излизат, явно имат коли наблизо и никой не се прокрадва след тях. Може би около този клуб няма фенриси — дали да не опитам другаде? Понечвам да се изправя, но точно в този момент на вратата изникват три момичета. Едното очевидно е пияно и се препъва надолу по стълбите, краката му са като гумени. Другите две се смеят и го крепят, макар и те да не изглеждат много по-добре. На ъгъла се спират и си говорят, сочейки на различни страни. Накрая явно се разбират накъде да поемат и тръгват по улицата в посока, обратна на моята. Тъкмо се каня да пренасоча вниманието си, когато виждам как от далечната стена на „Мансардата“ се отлепя силуетът на мъж с тъмно палто. Досега се беше слял с останалите, но

обръща гръб на гърмящата музика и гълчавата и тръгва след трите момичета.

Фенрис е, мога да се обзаложа. Има нещо първично в тези дълги, стелещи се крачки. Тръгвам по успоредна алея, за да го наблюдавам, без да усети. Защо трябва да го чакам да се преобрази, да му давам шанс да се измъкне? Сега няма нужда да бъде примамка, мога да го убия когато си поискам. Правя голяма крачка към него, като котка, дебнеща мишка, и стисвам дръжката на брадвичката.

В този миг еква смехът, проклетият звънлив, влудяващо писклив смях. Тези момичета са поне на моята възраст, защо се смеят като деца? Те не са лъскавите пеперудки пред клуба в центъра, те са нещо като не чак толкова пъстрокрили пеперудки с тениски и дънки и се движат посред улицата, хванати за ръце, с подскачащи конски опашки. Фенрисът ги наблюдава с гладни очи, души въздуха и се хили гадно, щом долови аромата на техните коси и парфюми. Какво значение има, че наоколо е пълно с хора? Мога да посека чудовището и да избягам, преди да са разбрали какво става. Нуждая се от това.

Само че има значение. Да видиш фенриса, да разбереш какво е той всъщност... това те променя. Променя всичко, дори и да не останеш с избодени очи или с раздрана кожа. Тези пеперудки никога вече няма да бъдат същите. Ще са видели тъмнината, ще знаят, че тя съществува въпреки лъскавите сенки за очи и блясъка за устни. Никога повече няма да слушат по същия начин новините, нито да възприемат по същия начин непознатия, който гледа краката им, никога няма да се чувстват същите. Ще съм убила не само фенриса, но и тяхната глупава, сляпа наивност.

Хайде, гадино. Преобрази се. Предизвикай ме. Промени се още тук, пред погледите на всички. Накарай ме да те убия.

Но фенрисът не се променя. Той само се приближава към тях и хвърля фаса си на тротоара. При този жест неоновите надписи осветяват китката му и зървам сред дебелите вени знака — черна стрела.

Стисвам брадвичката толкова здраво, че ръката ми изтръпва, и усещам как кръвта ми бушува. Господи, вълк от глутницата на Стрелата. Отмествам очи към пеперудките от страх, че ако продължа да го гледам, у мен може да надделе някакъв животински порив и да го нападна. Когато фенрисът тръгва към тях, момичетата започват да

мятат коси и да престъпват от крак на крак като дресирани кобилки, красота и изящество, остри обувчици и блестяща кожа. Той се усмихва широко и любезно, ръкува се, прокарва пръсти през лъскавата си коса, която знам, че след малко ще се превърне в мазна козина.

Не се подлъгвайте. Вижте му очите. Това в тях е глад, а не желание. Искам да извикам, да ги предупредя, но... не. Те само ще ме помислят за луда и ще изгубя предимството на изненадата, което имам пред вълка.

Момичетата и фенрисът продължават вкупом сред хор от приказки и смях. Аз се промъквам след тях, но те се движат бързо и ми е трудно да ги следвам незабелязано. Неочаквано на един ъгъл свиват надясно по улица, която е толкова ярко осветена, че се боя да ги следвам. *Спокойно. Концентрирай се.* Притичвам до алеята, която върви успоредно на улицата, с надеждата до следващата пряка да ги изпреваря и да ги проследя отново. Подминавам разклонението на алеята и нервно поглеждам.

Улицата е празна. Къде...

Пронизителен ужасен писък на момиче разцепва нощта.

Затичвам се натам, макар че писъкът отеква в остъклените сгради и ми е трудно да определя посоката. Нов болезнен вопъл, последван от писък на друго момиче. Къде са те? Продължавам да тичам и от лявата ми страна се появява пресечка, толкова тясна, че е почти незабележима. В дъното ѝ се мержелоят фигури, две вкопчени едно в друго момичета и гигантски вълк със зинала паст, който пристъпва към тях. Момичетата бяха три, не две. Стомахът ми се свива. Изтръгвам брадвичката от пояса си и с яростен вик се втурвам напред. *Дръжте се. Все още мога да ви спася.*

Вълкът изръмжава сърдито, оголва лъщящи жълти зъби към мен. Вдигам брадвичката... Няма шанс да го достигна навреме, ще трябва да я хвърля. Челюстите му щракват и закачат бедрото на едното от момичетата, което изпищява. Запращам брадвичката с толкова сила и омраза, че тялото ми се засилва след нея и падам върху паважа.

Опирам се на длани, за да се изправя, но дясната ми ръка напипва нещо гладко и топло. Тъкмо преди да стъпя отново на крака, осъзнавам какво е — лакътят на млада жена. Той не е прикрепен към нищо, просто сгъвка от кожа и кости, захвърлена на улицата като боклук. Земята е оплискана в червено. Стоя посред локва кръв,

наоколо са разпилени сплъстени коси и останки... Повдига ми се въпреки всичко, което съм виждала. Затварям окото си и си заповядвам да не рухна.

Затичвам се отново към двете оцелели момичета и с болезнено кухо чувство осъзнавам, че те са единствените живи същества, останали в пресечката — оръжието ми е подминало фенриса. Той се е стопил в нощта, още по-силен и концентриран, след като е утолил глада си. Гневът закипява в мен, езикът ми е прекалено скован от ярост, за да мога да говоря. Бързо грабвам брадвичката си от земята.

Момичетата пицят и се притискат едно в друго. От ужасените им изцъклени очи се стичат сълзи.

— Изчезнал е — казвам.

Виждам ги как оглеждат тялото ми, белезите, брадвичката в ръката ми. Не знам какво друго да им кажа. Приятелката им е мъртва. Дали са видели вълка да я разкъсва, или тъмнината е скрила гледката? Нечия приятелка, нечия дъщеря, внучка, нечия сестра — е станала храна за звяра. Стомахът ми се обръща отново и пробвам да повърна в канавката, но не успявам. Правя крачка към момичетата и те пак започват да пицят. Скривам белязаната страна на лицето си с качулката, за да пощадя нервите им.

— Елате да ви кача на такси. Трябва да се приберете у дома.

Те треперят, не смеят да се помръднат, не смеят дори да дишат. Знам как се чувстват, докато ги извеждам от тясната пресечка. Мислят си, че всичко е само ужасен кошмар. Дали и аз съм изглеждала по същия начин, застанала пред сестра си преди толкова години? *Вече нищо не може да ви помогне, пеперудки. Кажете „сбогом“ на света, който сте познавали, и „здравей“ на входа за пещерата. Съжалявам, че не успях да ви опазя. Толкова много съжалявам.*

Превеждам ги покрай разпръснатите късчета от тялото на мъртвото момиче към ярко осветената улица. Стигаме до едно такси и те потеглят в нощта. Не поглеждат назад, сякаш мислят, че аз също съм част от кошмара. И може би са прави.

Колебая се дали да не взема автобус до апартамента, но решавам да походя пеша, мъча се да потисна глождещото чувство, заседнало дълбоко в сърцето ми. Съзнанието ми превърта момента, в който напипах лакътя на момичето, толкова много пъти, че почти започвам да го усещам в ръката си. Сцената се смесва със спомена как излизам

от залягатата с кръвта на фенриса спалня на Ома Марч с надеждата да се втурна в прегръдките ѝ, но виждам, че от нея не е останало нищо, освен разкъсаната окървавена престилка. Като че ли фенрисът винаги нарочно оставя късче от жертвата, късче, което се запазва завинаги в паметта и помрачава всички приятни спомени за мъртвия.

Отнякъде долитат звуци от силна уредба, изсвистяват автомобилни гуми, но като изключим това, улиците са пусти. Вървя напред като зомби, прекалено опустошена, за да чувствам нещо. Но не точно. Изпълва ме омраза към самата мен. Вълкът е на свобода, имах възможност да го унищожа, ала не успях.

Кой знае дали Роузи е имала повече късмет.

Мисълта, че сестра ми може да се е справила по-успешно, вместо да ме зарадва, разбужда и взривява в мен някакво тъпо, отвратително чувство на завист. Ловът винаги е бил песен за мен, успокоение, утеха. Аз съм ловец. Или бях. Сега съм пълен провал. Дръпвам превръзката от лицето си и смъквам рязко наметката.

Пред нашия вход дреме наркоманът, но когато се доближавам, вместо да изръмжи, той се вторачва в празното място, където е било окото ми, и се отмества от пътя с някакво достойнство, което ме тревожи. Бледата светлина на уличната лампа откроява татуировка черни сълзи на лицето му и имам чувството, че сенките, които белезите хвърлят върху моята кожа, също са татуирани. Изкачвам стълбите бавно, с натежали нозе, и отварям вратата на най-горния етаж.

— Не, всъщност до самото ми раждане са смятали, че ще съм момиче. Да си кажа право, мисля, че са останали разочаровани.

— Наистина? Това обяснява много неща. — Сестра ми се кикоти точно като пеперудките, усещам как лицето ми пламва от яд заради този смях и заради гледката, която се разкрива пред мен.

Роузи се е изтегнала на дивана, а Душевадеца се е свил на кравай върху корема ѝ. Сайлс е люшнал назад стола си и е метнал крака на изрисуваната с графити маса. И двамата са по пижами. И двамата имат топъл, уютен, дори скучаещ вид. Не изглеждат така, сякаш са гонили, дебнали, преследвали чудовища, за да защитят невинни жертви, сякаш са напругали сетни сили, за да направят света малко по-добро място. Или сякаш са се занимавали с разкъсани момичета.

— Скарлет. — Сестра ми произнася името ми така, сякаш е разтревожена и учудена да ме види.

Пускам превръзката и наметката си на пода, обръщам се, бясна, и заключвам, без да бързам, вратата след себе си. *Дишай бавно, Скарлет. Недей да крещиш.*

— Лет? Добре ли си? — пита Сайлъс.

Краката на стола му тропнат на пода и чувам стъпките му зад гърба си.

— Една девойка умря. Не стигнах навреме, за да го предотвратя, и тя умря. Фенрисът я разкъса. — Обръщам се към тях, скърцам със зъби.

Образите на момичето, звяра, Ома Марч проблясват в съзнанието ми.

— Скарлет — произнася отново Роузи с увиснало от ужас чене.

— Сигурен съм, че си сторила всичко по силите си — казва твърдо Сайлъс.

Вдигам вежди.

— Разбира се, че сторих всичко по силите си — отсичам. — Защото бях навън, на лов. А не стоя да си бърбя на топло вкъщи.

— Чакай, Лет, нали се разбрахме да се видим в два часа тук.

— Е, и — съскам аз.

— Вече е четири сутринта, Скарлет — казва Роузи, пуска Душевадеца на пода и шляпа към мен с боси крака.

Поглеждам часовника на радиото. Прави са. Четири часът и три минути. Тръсвам глава и отивам в банята, врътвам крана и плискам лицето си с вода. Когато излизам, Роузи и Сайлъс ме наблюдават внимателно, застанали един до друг. Роузи продължава да изглежда различно и това ме плаши.

— Ела, Скарлет — обажда се тя. — Направих сладки с фъстъчено масло, докато те чакахме. Поседни за малко.

— Да поседна? — почти пръскам слюнки аз. Отвътре всичко ми ври и кипи, вълна ме облива от ходилата до главата, дори започва да ми се струва, че виждам двойно и тройно. — Идвам тук с мисълта, че ще поспя два часа и ще изляза отново навън, за да се опитам да направя нещо, и какво да видя? Моят партньор и сестра ми просто... си седят. Как можете да седите тук със скръстени ръце, като знаете, че на този свят съществуват чудовища, чудовища, които имате силата да спрете?

Говоря високо, по-високо, отколкото си спомням да съм говорила някога, и си давам сметка, че тази тежка буца, която е заседнала в гърлото ми, е от сълзи. А аз не плача. Никога. Но бих искала.

Нима не ги е грижа? Мислех, че всички сме тук с една и съща цел. Тя ми е сестра — как може да не я засяга? Аз заставах между нея и вълка, пресрещнах нападението му и срещу това сега имам нужда да я засяга.

— Недей, Лет — казва меко Сайлъс. — Никой не може да прекара целия си живот в битки. Хайде, седни с нас. — Той пристъпва към мен с протегнатата ръка.

Понякога умее да говори така, че ме кара да се чувствам, сякаш в стаята няма друг, освен него и мен. Искане ми се да поема ръката му. Повече от всичко желая да седна и поне за миг да разкарам лова от мислите си, да пренебрегна отговорността си така, както те толкова лесно успяват. Те — двете красиви същества от привилегирования клуб на необезобразените. Естествено, че ще предпочитат да седят и да си приказват цяла нощ, вместо да ловуват.

Сайлъс и Роузи са застанали един до друг, сякаш всеки от тях иска да предпази другия от мен, като че ли съм външен човек, а не сестра и партньор. Поклащам горчиво глава и се вмъквам обратно в банята, оставям вратата с трясък да се затвори зад мен. Пускам леденостудена вода от душа, за да удавя звука на техния шепот, на сирените долу в града и на приглушените задушаваци ридания, които се изтръгват от нараненото ми грозно гърло.

[1] Silverclaw — буквално „Сребърен нокът“ (англ.) — Б.пр. ↑

ГЛАВА 12

РОУЗИ

През следващата седмица не ходя на курс. Всяка вечер готвя рамен и на другата сутрин дояждаме остатъците. Почти не излизаме от апартамента. Времето сякаш е спряло. През деня двете със Скарлет отместваме дивана и тренираме в хола. Тя го прави, защото твърди, че иначе ще изгубя форма. Аз го правя, защото мисля, че иначе ще изгуби разсъдъка си. Тя брой дни до следващото пълнолуние така, както осъденият на смърт брой крачките до електрическия стол.

Разбира се, аз също може да си изгубя ума. Влюбена съм в Сайлс, а това е просто невъзможно. Скарлет няма време за любов, от къде на къде аз ще имам? Но ми става все по-трудно да не разкрия чувствата си пред него; докато Скарлет прекарва дните, приведена над записките си за фенрисите, той ме измъква навън, убеждава ме да се разхождаме из квартала, из околните улици или из целия град, докато потънем в потока на разговорите си. Опитвам се да не го докосвам не защото не искам, а защото се боя, че ако оставя ръката си да се допре до него или ако той неволно сложи ръка на кръста ми, няма да мога да спра. Ще искам да го докосна отново. И отново. Ще искам да ме вдигне на ръце така, както направи вечерта, когато се върна в Елисън. Вече го желая по начин, който предизвиква у мен едновременно възторг и страх.

И Скарлет знае.

Тоест не че е уведомена, но тя не е глупава — виждам я как често хвърля по някой мнителен поглед към Сайлс и мен. Мисля, че си дава сметка как сплитаме нишките, които свързват трима ни заедно, само не знам дали разбира, че със Сайлс сплитаме като едно цяло.

Но аз съм ловец и когато се върнем вкъщи от разходка и я видя как въси вежди в онази гримаса, която вече ѝ е постоянна, ми става ясно, че нямам право да се поддам. Трябва да владее чувствата си. Дължа живота си на Скарлет и ако тя ми налага да го прекарам в преследване на фенриси и потенциални, то това е цената и ще я платя.

Във вторник с помощта на Сайлърс тя домъква още един грамаден куп книги от библиотеката. Някои са просто смехотворни — книги за върколаци и чудовища, митове... Започва да се държи отчаяно, препрочита отново и отново текстове, които няма как да ни помогнат да открием кой е Потенциалния. Успявам да я накарам да хапне нещо на закуска, но към обяд вече имам чувството, че ще превъртя. Енергията напирва под кожата ми, изисква да направя нещо, каквото и да е, само да не оставам в този апартамент и секунда повече.

Сайлърс сочи с въздишка към банята, където Скарлет се къпе.

— По дяволите, само един вълк. Мисля, че ако можеше да убие поне един вълк, щеше да се отпусне. Дали мога да направя нещо, за да й помогна, нещо, за което не съм се сетил?

— Не — поклащам глава аз. — Не мисля. Нали знаеш каква е.

— Да — съгласява се тихо той, но в очите му се четат ново чувство на вина. — Обаче друг път не е била чак такава. Та тя вече е на ръба на адекватното държане. Дали пък... — той млъква и отива към кухненския бокс, свел замислено очи. — Дали не те отчуждавам от нея?

Примигвам удивено — да не би да ме пита какво изпитвам към него? Той си налива чаша вода, докато аз се мъча да намеря думи. След като не успявам, той продължава:

— Имам предвид, като ти казах за курсовете и прочее... Не искам тя да се чувства така, сякаш те губи. Щеше ми се просто да живнеш малко. Може би не трябваше да си пъхам носа там, където не ми е работа.

— О, не — отговарям веднага. — Не, Сайлърс. Това са си мои решения.

— Добре. И все пак... — той свива устни и прокарва пръсти по изпотената стена на чашата. — Не искам заради мен да си развалите отношенията. Знам какво е да си от едната страна на барикадата, а братята и сестрите ти да те гледат накриво от другата. Не бих искал да ви го причиня. Не бих искал... да изгубя теб и Скарлет, ако трябва да бъда честен. Само вие сте ми останали... Тя е отслабнала, забелязала ли си?

— Всичко е наред, с Лет ще се оправим. Винаги сме се оправяли — казвам меко, макар да не съм сигурна, че говоря истината.

Не е наред да се надяваш, че сестра ти няма да е в стаята, когато си със Сайлърс; не е наред да я предаваш, да се измъкваш зад гърба ѝ. Ако още възприемах Сайлърс само като приятел, щях да потърся утеха в прегръдката му, но с това клокочещо желание у мен се боя, че ще го прегърна прекалено силно, ще го докосна прекалено нежно. Как може нещата между сестра ми и мен да са наред, щом единственото, което желая, е да докосвам партньора ѝ?

Кръстосвам ръце на гърдите си и се облягам назад на кухненския плот. Да, забелязала съм, че е отслабнала, забелязала съм и тъмните кръгове под очите ѝ, също и как се върти и мята нощем в леглото. Мисълта за вълците я терзае, докато аз лежа будна и бленувам за момчето, което е само на няколко метра от мен... Аз съм ужасен човек.

— Извинявай, Роузи — казва Сайлърс, видял тъгата в очите ми.

Поклащам глава, опитвам да я пропъдя тъгата, но явно не успявам да го разубедя. След кратко колебание той се обляга на плота до мен, движи се бавно, сякаш изчаква да се увери, че всяко негово движение е приемливо, желано.

— Ей — мълви и докосва с два пръста ръката ми.

Всичко започва като приятелски жест. Стисвам устни, той плъзва дланта си нагоре по ръката и по рамото ми. За миг спира и макар да не съм сигурна, мисля, че и той като мен осъзнава, че допирът вече е много повече от приятелски — мисъл, от която ми се завива свят, но моята ръка неволно се вдига към кръста му. Затварям очи и поемам въздух. Чувствам дъха на Сайлърс върху челото си, долавям равномерния му пулс. Устните му са толкова близо, че ако бях по-смела, спокойно бих могла да извия глава и да го целуна. Едва задържам въздишката, затаявам дъх, а ми се иска да го изпусна и да се притисна истински в него...

Шумът от душа на Скарлет секва. Сайлърс дръпва ръка, а аз отново се облягам на мястото си, зашеметена от рязката промяна.

— Така... — казва Сайлърс със стреснат вид. После ме поглежда. — Е, май ще се връщаме към изучаване на вълци и потенциални... към важните неща. — Той врътва глава, сякаш се отърсва от невидима мъгла.

Прехапвам устна. Искам да се махна оттук. Трябва да се махна, преди пулсиращото желание да ме е унищожило. Няма начин Скарлет да не усети какво става, освен ако веднага не избягам, докато умът ми

се охлади. Само за малко — да речем, до магазина. Сайлъс може да ѝ помага с проучванията. И без това не ни е по джоба да продължаваме с поръчките на китайска храна. Поглеждам очите на Сайлъс, петна небесен цвят в сивотата на апартамента.

— Излизам за малко — казвам и се втурвам към вратата.

— Чакай — прошепва остро той. Притичва до дивана и ми подхвърля колана с ножовете. — За всеки случай.

Хващам го с една ръка и го препасвам на кръста си. Сайлъс ми праща закачлива усмивка. Дали има представа как ми действа тя?

Успявам и аз да му се поусмихна и излизам. Навън поемам дълбоко дъх. От колко дни не съм излизала? Свеж въздух и мирис на цигарен дим. Напускам бързо нашия занемарен квартал и се насочвам към супермаркета, опипвам банкнотите в джоба си. Само няколко покупки и се връщам.

Хладният вятър ме удря в лицето, разрошва косата ми. Стигам до кръстовището, свирят клаксони, пешеходният светофар светва зелено и пресичам бързо между спрелите таксита. Може би само кратък курс, все пак вълците са окупирали ежедневието ни от толкова време. Лицето на Сайлъс изплува в съзнанието ми насърчаващо, окуражително.

Съвсем кратък курс, за не повече от трийсет минути.

Центърът по изкуствата е на няколко пресечки и аз тичам; ако се фокусирам върху своя бяг и заобикалянето на хора и препятствия по пътя, може да игнорирам искрицата вина, която проблясва в съзнанието ми. Нахълтвам вътре и подавам картата си на усмихнатата жена зад гишето.

— Кой курс? — пита тя.

— Хм... — оглеждам списъка: Украса на торти, Екзотични танци, Борсова търговия...

— Рисуване на модел — избирам бързо. — Чакайте... трябва ли да си нося рисувален комплект?

— Не, пособията са включени в цената. Стая номер три, вероятно всеки момент ще започне. Имаш ли осемнайсет години, миличка?

— Ами да — отвръщам веднага.

Жената кимва и се навежда отново над бюрото.

Всъщност съм на шестнайсет, не е кой знае колко голяма разлика. Скарлет е на осемнайсет, което значи, че Сайлъс е на... ужас. Къде е тръгнал на неговата възраст да се занимава с момиченце като мен? Влизам и сядам на едно от двете останали свободни места, съвсем близо до сложения наред стаята стол. Около мен оживено бърбрят жени, повечето на средна възраст, но аз почти не ги чувам. Може би тълкувам погрешно отношенията ни със Сайлъс... може би пърхащото усещане е само от моя страна.

В стаята влизат двама мъже, единият е възрастен и мустакат, а другият — млад, със светлокестенява коса, по долнище на анцуг и износена тениска. Всъщност младият доста прилича на Сайлъс... Боже, побъркана ли съм, или какво? Но наистина в лицето е като него, с пълни устни и леко чуплива коса, навита на къдрици около ушите... Отмествам поглед, за да не се вторача в него.

— Добре, дами, готови ли сме? — пита енергично мустакатият.

Настава шумно разлистване, докато всички разгръщаме огромните скицници на стативите пред себе си в търсене на чиста страница. Очертавам няколко леки линии върху белия лист, без да съм сигурна какво точно трябва да...

Младият си сваля тениската, разкривайки леко очертаните мускули на бледата си гръд. Вдигам вежда, а той подпъхва палци под ластика на анцуга. Долнището пада на пода с неусетно движение.

Отдолу няма нищо. Въобще.

Въгленът се изплъзва между пръстите ми, които внезапно са се изпотили. Младежът измъква нозе от дрехата на пода и се придвижва към центъра на стаята; флуоресцентните светлини се отразяват от гладкия му корем. Той се усмихва така, сякаш не е гол и сякаш аз по някакъв начин не съм успяла да се настаня на най-близкия до него стол. И сякаш не мога да видя... хм... всичко само на метър и нещо от мен, от което мозъкът ми започва да дава заето. За момент стисвам клепачи; след като толкова прилича на Сайлъс в лицето, интересно дали не прилича на него и във всичко останало.

— И така, дами, ще имате седемминутно позиране. Готови ли сте? — пита мустакатият и застава зад последния свободен статив. Женското присъствие в стаята кима усилено. Потръпвам. — Начало! — казва мъжът и натиска копчето на хронометъра.

Младежът застава в поза ала Давид на Микеланджело с тази разлика, че не гледа в пустотата с мраморни очи, а се е вторачил почти директно в мен.

Рисувай. От мен се очаква да рисувам. Грабвам ново парче въглен от поставката на статива и започвам трескаво да прокарвам контури по хартията. Не мога да не го гледам, иначе ще си помисли, че не го рисувам. Хвърлям откъслечни погледи, стараейки се да избягвам областта, която привлича като магнит очите ми. Започвам да изпитвам възбуда.

Колко ли време е минало? Положително са изтекли седем минути. Добавям още няколко щриха към гърдите на портрета си. Опитвам се да си представя как изглеждат гърдите на Сайлъс... Стоп! Стоп, стоп, стоп, стоп...

— Добре, достатъчно! — казва мустакатият; хронометърът в ръката му изпиука и дращенето на въглените по хартията секва. — Така, да благодарим на младия господин... Тааака... и: следващата поза!

Младежът извъръща глава, така че виждам само кестенявата коса и тялото му профил, включително страничен изглед на... колко пъти ще трябва да рисувам нещото на този човек? Но по-лошото е, че сега, когато не виждам очите му, още повече прилича на Сайлъс. Същински Сайлъс, мога да се обзаложа. Възползвам се, че вече не е вперил поглед в мен, и го разглеждам по-дълго от необходимото.

До края на урока съм го изобразила върху осем посредствени скици, всяка от тях с празно петно в областта на чатала. След сеанса жените със стръвнишки погледи се скупчват да сравняват рисунките си, а младежът нахлузва долницето си и напуска стаята с учтиво кимване. Представям си го отново гол.

Когато урокът приключва, спринтирам към къщи, зарязвайки творбите си — как бих могла да ги обясня на Скарлет или Сайлъс? *Спри да мислиш за Сайлъс, спри да мислиш за Сайлъс.* Пътьом се отбивам в супермаркета и изпитвам облекчение, когато студеният въздух от сектора за замразени храни облива кожата ми. Хвърлям в количката сладолед, замразен грах — каквото и да е, стига да е студено. Докато чакам на касата, притискам опаковката замразен грах към врата си. Най-сетне шеметното чувство постепенно се уталожва и

успявам за известно време да не мисля за голия мъж, който току-що гледах.

Бързам към апартамента, не знам колко дълго съм отсъствала. Още с отварянето на вратата изпускам граха на земята.

Сайлъс се хили насреща ми гол до кръста, леко загорелите му гърди проблясват смътно на светлината от мръсните прозорци. Панталонът му е спуснат неприлично ниско под кръста и неволно се сещам за урока по рисуване и как коремът на модела изглеждаше точно като корема на Сайлъс, следователно и всичко останало би трябвало да изглежда същото... Лицето ми пламва и неуверено си поемам дъх.

В този момент Скарлет вкарва здрав ритник в корема на Сайлъс. Той изпъшква и пада назад с гримаса.

— Остави си малко сили за довечера — успява да изрече, докато Скарлет му подава ръка, за да се изправи.

Косата ѝ е вързана на стегната опашка, която сега подскача от смеха ѝ.

— Все пак печеля — отвръща му развеселена.

По кожата ѝ блестят капчици пот, стичат се надолу по широкия белег през корема ѝ. Тя е подпъхнала фланелката си под спортния сутиен, както прави обикновено, когато тренира. С нейна помощ Сайлъс се изправя, потрива нежно стомаха си. Тя никога не тренира така с мен; и двамата не го правят. Още откакто започнаха да правят спаринги помежду си, година или две след нападението, те винаги се бият истински. Някога ревнувах по този повод, но сега това някак ме успокоява. *Значи те все още са партньори, не са се отчуждили заради мен.* Тримата продължаваме да сме един отбор.

— Беше се разконцентрирал — казва сестра ми на Сайлъс и бърше потта от врата си.

— Не е честно — отвръща с усмивка той. — Роузи влезе и ме разсея.

— Да бе — удря го тя леко по рамото, след което поглежда към мен. — Е, какво напазарува?

— Ами... — нужна ми е секунда, за да си събера мислите и да се сетя. — Купих сладолед. И грах.

— За вечеря? — учудва се тя.

Отзад Сайлъс ми прави знаци — да, кажи да, за вечеря.

— Да, реших, че малко зеленчуци и млечни продукти ще ни се отразят добре.

Тя не изглежда убедена, но се обръща, за да включи радиото, и отваря хладилника за минерална вода.

— Е, как беше в магазина? — ме пита Сайлъс толкова небрежно, че за миг не съм сигурна дали въпросът има скрит смисъл.

— Нормално — казвам, но усещам, как очите ми проблясват.

Сайлъс ми се усмихва, следва дълга глътка вода и косата пада над очите му. Не знам колко време бих могла да го гледам, ако не се боях, че Скарлет ще ме хване. Тя междуременно продължава да върти станциите на радиото, след което надрасква нещо върху листче хартия и въздъхва дълбоко.

— Още две жертви от вчера — отбелязва, с което прекъсва розовите ми мисли. После поклаща глава и се присъединява към нас на бар плота. Устата ми пресъхва от чувство за вина, когато тя продължава. — Две момичета. Без съмнение дело на фенриси. Станало е в другия край на града, открити са обезглавени. Като че ли там вълците са най-нагъсто, но се учудвам, че са оставили толкова много... следи. Дали това място няма нещо общо с Потенциалния?

— Не — казва Сайлъс и отмята косата от челото си. — Не ми звучи логично. Ако беше така, щяха да се събират на едно място, а не да кръстосват из целия град.

— Вярно — кимва Скарлет и записва мнението му върху измачкания лист от тетрадка, където събира подобни насоки.

Сетне грабва лъжица сладолед с обезсърчен вид.

— Значи още две? — казвам съвсем тихо.

— Да — отвръща Скарлет. — Май и двете под осемнайсет години.

— Две момичета на моята възраст — казвам бавно. Отпускам се върху един от кухненските столове и затварям за кратко очи. Още две момичета са загинали, а аз ходя по курсове. Скарлет тренира, проучва, мъчи се да помогне, а аз рисувам член. Но нищо. Ще си наваксам. — Кога тръгваме на лов довечера? — питам сестра си.

Скарлет ме поглежда с леко изненадан и много доволен вид, но отговаря:

— Всъщност няма да ходим. По този повод беше двубоят ни със Сайлъс. Той смята, че трябва да излизам повече...

— Абсолютно — намесва се Сайлъс.

— ... така че ще идем на боулинг.

— На боулинг? — не мога да повярвам, че един път и аз да поискам да ловувам, а Скарлет има други планове.

— Да. Той каза, че ще тренира с мен само ако довечера отидем на боулинг. Но по пътя на връщане все пак ще ловуваме — добавя тя, насочила към него лъжицата си.

— Разбира се, разбира се. Обаче първо боулингът!

Тя го гледа строго още секунда, после обръща очи към мен.

— Ето, ти си свидетел.

Кимвам и се опитвам да преглътна буцата, заседнала в гърлото ми. Дълга на сестра си всичко и сега тя най-сетне отстъпва, дава на всички ни отдиха, за който копнеех. Но едва след като аз си го откраднах.

ГЛАВА 13

СКАРЛЕТ

— Не умея да играя боулинг.

— Е това вече си е проблем, тук, като гледам, всички са професионалисти — заяжда се Сайлъс и ми намига.

Залата — „Шамрок Лейнс“ — е огряна от мътни жълти лампи и от ярки неонов светлини в розово и зелено. Подът е ухабен, избелелият мокет на леопардови шарки на места е протъркан до самия цимент и всички посетители сякаш са с мустаци. Дори и жените.

На масите до всяка писта са струпани халби бира, а грохотът от търкалящите се топки и разпръсваните кегли е почти оглушителен. Няколко лъскави изрусени момичета ми хвърлят особени погледи. Поглеждам ядно към Сайлъс и нагласям превръзката на окоето си.

— Не им обръщай внимание, Лет — казва меко той.

— Не ме е грижа за тях — сопвам му се аз, — а за това, че сега трябваше да сме на лов. — Впрочем, не очаквам, че като му го кажа за милионен път, ще успея да го убедя.

Загърбвам зяпналите ме идиотки.

Роузи явно е във възторг, а от розовите светлини с поруменелите си бузи има още по-свеж и чаровен вид. Напоследък тя изобщо не прилича на мен. Доскоро си мислех, че изглежда по начина, по който бих изглеждала аз, ако не беше нападението, като изключим някоя и друга луничка. Сега вече не съм толкова сигурна. Аз например никога не поруменявам. А и не си представям, че лицето ми някога може да се озари от подобна радост. Мускулите ѝ не се движат по същия начин като моите, нито очите ѝ се стрелкат, за да преценят всеки звук и движение в стаята.

Сайлъс ни раздава по чифт червено-черни обувки за боулинг с почти отпрани подметки. Роузи взима своите и си проправя път към нашата писта — номер петнайсет. Надзъртам през рамото на Сайлъс, който си отваря портфейла.

— Я, ти си имал пари — установявам.

— Да, имам малко. Колкото за боулинг стигат.

— Ние и толкова нямаме — оплаквам се без особен смисъл. В последния момент обаче нещо в една от преградките на портфейла привлича вниманието ми. Нещо червено и странно. — Какво е това? — питам и преди той да успее да отговори, дръпвам хартийката. Оказва се хартиена роза, не съвсем симетрична и с леко недоизгладени ръбчета.

— Цвете — отвърща небрежно Сайлърс, прибира рестото си, измъква изделието от пръстите ми и го слага обратно в портфейла си.

— И откъде се взе това цвете? — питам, докато вървим към сестра ми.

Той се усмихва неочаквано сантиментално.

— Приятелски подарък.

— А, приятелски значи — подсмивам се аз и го плясвам с една от боулинговите обувки. — Впечатлена съм, Сайлърс, явно не си губиш времето. И къде заби новото гадже, тук, в Атланта, или още в Елисън?

— Казвам ти. Просто приятелски! — натъртва той и аз не настоявам повече.

Със Сайлърс винаги сме си споделяли почти всичко, но върволицата му от приятелки е нещо като тема табу. Не съм сигурна дали се стеснява да ми каже, или знае, че ще ми е неприятно да чуя за многобройните прекрасни момичета, които е пожелавал. „Сигурно е чудесно — си казвам — да имаш достатъчно време и да ловуваш, и да се влюбваш.“

Когато стигаме при Роузи, тя бучка с пръст клавиатурата, за да изпише на екрана за резултатите ЛЕТ, РОЗ, и САЙ. Поклащам глава към Сайлърс и се настанявам на пластмасовата седалка с цвят на морска пяна до сестра си. От едната ни страна играе подпийнала компания над четирийсетте, а от другата са неколцина по-млади мъже. Опитвам се да избегна погледите и на двете групи, което не е трудно при всички дразнителни на сетивата, които предлага „Шамрок Лейнс“.

В далечния край на залата свири застаряваща алтернативна група. Тъкмо когато Роузи и Сайлърс си избират топки, тя подхваща доста съмнителна версия на популярна песен от осемдесетте. Ставам с въздишка и също отивам да си избира топка.

— Кой ще е първи? — питам.

— Сайлърс — отвърща грейнала Роузи.

Неволно усещам как и моето настроение се прояснява, разведрено от двамата ми най-близки хора, макар да се намираме в тази охлузена зала, вмирисана на цигари.

Сайлърс тръгва с непохватна засилка и запраща топката директно в улея. След него хвърля Роузи, а после и аз. Успявам да съборя три кегли, с което не пропускам да натрия носа на Сайлърс. Той си поръчва халба бира, от която отпива след всеки пореден неуспешен опит. После на телевизионните екрани се появява текстът на песента и цялата зала се опитва да пее заедно с бандата. За пръв път от безкрайно много време почти не мисля за лов, сякаш самата мисъл, подплашена от ярките розови светлини, се е свряла някъде в дъното на съзнанието ми, където се спотайва, дебнеща, но мълчалива.

— Забавляваш ли се? — пита Роузи със загрижен вид: напоследък все така ме гледа.

— Да, забавлявам се — усмихвам се аз. — Но недей да казваш на Сайлърс, че съвсем ще се впрегне.

— Така си мислиш — прекъсва ме Сайлърс с триумфираща усмивка. — Току-що направих спееър^[1], скъпи дами.

— Сега ще ти покажа как става — отвърща Роузи, изплезва му се и отива да си вземе топката от машината.

От съседната писта еква смях, когато един от младите мъже хвърля топката между краката си и тя поема бавно по пътеката, въртейки се около оста си. Неколцина от тях зяпат сестра ми. Особено един, който е по-висок от другите, с паднала над очите тъмнокестенява коса и стройно тяло. С една дума, оттук виждам, че е красив въпреки всички примигващи светлини и разсейващи звуци. Изпитвам едновременно завист и покровителствено чувство към Роузи, докато той мести поглед между нея и Сайлърс. Вероятно се опитва да отгатне дали не са гаджета. Засмивам се безмълвно при тази мисъл и присвивам око, за да огледам по-добре приятелите му. Те всички са доста привлекателни, с модни прически като на рок звезди и стилно облечени.

Момент. Сърцето ми забива ускорено, докато отивам към пътеката, за да хвърля на свой ред. Действително ли съм видяла това, което ми се стори? Затварям за миг окото си, за да се отърся от проблясващите светлини. Отзад Роузи ме насърчава от мястото си. Високият мъж от съседната писта се кани да хвърля едновременно с

мен. Задържам топката и го изчаквам. Звучите от залата заглъхват. Съзнанието ми се избистря, окоето ми се присвива, светлините наоколо помръкват. Мъжът изнася ръката си напред и освобождава топката, която полита с грохот към кеглите. И я виждам — ясно очертана черна стрела, изобразена върху избледняла рисунка на камбана. В следващия момент тя изчезва, скрита под широката верижка на часовника му.

— Хайде, Лет, хвърляй! — чувам Сайлъс да вика, когато звучите в залата се съживяват.

Запращам вяло топката по пътеката и се обръщам към сестра ми и Сайлъс, без дори да погледна накъде отива.

Няма нужда да казвам нищо. Те ме виждат и лицата им посърват. Преструвам се, че зяпам към снекбара, за да огледам добре всеки от мъжете. Фенриси, всички до един. Някои са с дълги ръкави, така че не мога да зърна знаците на глутниците им, но съм сигурна. Била съм толкова глупава — явно шумът и светлините са ме разсеяли. През цялото време сме се намирали на метри от зверовете.

Вълци, казвам само с устни на Сайлъс и Роузи, докато се връщам на мястото си. Сайлъс стисва зъби и кимва, без да ги погледне, а Роузи извърща лице натам. В следващия момент се усмихва сладко, вероятно срещнала очите на някой от мъжете.

Сайлъс и Роузи се споглеждат и помежду им прехвърча негласна споделена тъга. Те са искали да се позабавляват тази вечер и си мислят, че съм неспособна да ги разбера. Но целта ни е преди всичко.

— Изкарайте ги на паркинга. Аз ще чакам там — казва бързо Сайлъс.

Той става и се преобува така, че да привлече внимание. После прекосява леопардовия мокет и излиза навън. Високият фенрис го наблюдава как си тръгва, след което с уж небрежен вид се обръща към сестра ми и мен, следи всяко наше движение, дебне, жадува. Поглеждам многозначително Роузи.

— Аз ли? — пита тя.

Какво си мисли, аз ли да ги омайвам, след като вече са ме видели с шантавата превръзка на окоето и огромния белег? Как не. Тя вижда, че не ѝ отговарям, се изправя. Издиша полека, като актьор, който се готви да излезе на сцена, после се усмихва, отмята коса и изприпква на пръсти да вземе розовата си топка. Когато хвърля, се навежда ниско, превивайки гръб, при което всички извивки на тялото ѝ се открояват на

фона на зелените неоновы светлини с форма на детелини^[2]. Фенрисите я гледат похотливо. У мен отново започва да се надига ревност, но бързо я потискам.

— Добро хвърляне — казва високият и смигва на Роузи, докато тя се връща на мястото си.

Аз ставам да хвърля на свой ред, внимавам да не пропусна нищо от разговора.

— Често ли идвате тук? — пита тя.

— Доста често — отвръща фенрисът с дрезгав, но мелодичен глас. Човек никога не би допуснал, че е опасен. — А ти? — пита на свой ред и помръдва бицепс, демонстрирайки татуираната върху него бодлива тел.

— Не... за пръв път ми е.

— Девственица значи — закача я фенрисът. Останалите се кикотят. Той изглежда главният в тази групичка, макар нещо да ми подсказва, че не може да е Водач. Роузи пуска скромна усмивчица. — И на колко години си, миличка? — пита той с ослепителна усмивка: със същите зъби възнамерява да я разкъса след няколко минути.

— На шестнайсет.

— Достатъчно голяма, за да караш! Знаеш ли, тук отвън имам паркирана една страхотна кола. Чисто нов червен кабриолет.

— Ей, човече — казва му полугласно един от останалите, — нали знаеш, че тази вечер не бива да...

— Спокойно, приятел, върви да хвърляш, че ти дойде редът — отвръща пренебрежително високият.

Неколцина от компанията се обръщат да видят групичка от помлади тийнейджърки, които тъкмо минават покрай тях.

— А ти на колко си? — пита бързо Роузи, за да привлече обратно вниманието им.

Тя се поизтяга на стола и започва да върти кичур коса на пръста си.

— На двасет и осем — отвръща със самодоволна усмивка той и пъха ръце в джобовете си, навярно за да скрие започващата трансформация.

Очите му са така нежни, така пълни с топлина... Гадост.

— Не си ли прекалено голям, за да искаш да ми покажеш... колата си? — вдига вежда Роузи.

Фенрисът пуска гладна усмивка.

— Не и за да покажа на млада дама какво означава да си прекара приятно. Възрастта означава само едно: че имам повече... опит.

Двайсет и осем. Може наистина да има богат опит. Ще ми се да имаше начин да се познава колко време фенрисът е бил вълк, а не просто на каква възраст се е преобразил. Двайсет и осем не ми говори нищо, нито пък четиринайсет или четирийсет и девет. Числата минават пред очите ми като забодени върху дъска. Двайсет и осем. Четиринайсет.

Двайсет и една. Четирийсет и девет. Седем години. Те могат да се променят през седем години.

— Това е. Това е — прошепвам. Сърцето ми препуска, на устните ми дори разцъфтява лека усмивка. Роузи ме поглежда въпросително и аз се привеждам до нея. — Годините им са кратни на седем — прошепвам пак. — Потенциалните се преобразяват на рождените си дни през седем години, във фаза на пълнолуние... — премислям за секунда, мозъкът ми щрака пъргаво, припомням си подробности от некролога на Джоузеф Удлиф. — След рождените си дни. Във фаза на пълнолуние след рождените си дни. Джоузеф току-що е бил навършил четиринайсет. Ето кога се превръщат от обикновени хора в Потенциални — щом навършат точната възраст. Това е.

Роузи кима едва забележимо и долавям в очите ѝ да блясва удивление, почти невидимо заради светлините на заведението.

— Е, искаш ли да видиш колата? — пита фенрисът с татуираната бодлива тел и сочи с глава към изхода.

Роузи се усмихва свенливо и свива рамене. *Точно така, Роузи, точно така, накарай го да те пожелае.* В гърдите си усещам някаква топлина, някаква енергия, каквато не съм чувствала, откакто напуснахме Елисън. Крачка по-близо до откриването на Потенциалния, цяла тумба фенриси подръка... Отново сме ловци.

— Стига, човече, знаеш, че не бива... — обажда се друг от компанията.

Сервитьорката оставя нова кана с бира на масата им, но техните очи са приковани към Роузи. Неколцина крият ръце в джобовете си, очевидно за да скрият ноктите, които са започнали да се издължават.

— Хайде да вървим — подканва я фенрисът с бодливата тел, толкова е чаровен.

— Добре, но за малко. И искам сестра ми да дойде с мен. Нали се сещате, да ме пази от вас, момчета — кикоти се глуповато Роузи, тя играе безупречно ролята си.

Правя се, че не забелязвам презрителната физиономия, с която фенрисът ме оглежда, превръзката и всичко останало.

— Разбира се — отвръща той с престорена сърдечност и ѝ подава ръка.

Роузи промушва ръка под неговата, излъчва гърди и отмята коса. Аз тръгвам подире им, а останалата глутница ни следва, един се отбива да каже на служителя да не изтрива резултатите от пътеките ни. Сигурно смятат да изкарат още няколко игри, след като си направят угощението с нас.

Фенрисът води сестра ми покрай машините за дъвки и за топчета с изненади, покрай група кльошави тийнейджъри (а те бързат да скрият джойнтовете, които пушат, докато минаваме). Когато отваря външната врата, ни лъхва хладен въздух. Не виждам Сайлс, но съм сигурна, че е тук и ни наблюдава. Глутницата ме игнорира, всички се скупчват зад сестра ми, докато високият бъбри нещо за двигатели и конски сили. Той посочва нещо отпред.

И изведнъж се смръзва. Другите също се заковават на място и някои привеждат глави като нахокани псета. Не че колата, към която сочи високият, не е впечатляваща. Тя е лъскава и ослепително червена, все едно стриптийзърка посред паркинг, пълен с бежови и сребристи монахини. Въпросът не е в колата.

А във фенриса пред нея.

Чудовището е в човешки облик, но очите му са по-студени и звероподобни от очите на всеки фенрис, който някога съм виждала. Облечен е в бяла риза с дълъг ръкав, но тя не скрива масивните му бицепси, нито татуировките, опасали гърдите му. Челюстта му е здрава, квадратна и макар че стои абсолютно и напълно неподвижно, яростта просто извира от него. Той накланя глава встрани и поглежда фенриса с бодливата тел с жестока садистична усмивка. Подпрял се е на колата и виждам знака на китката му: стрела. Черна стрела с корона около нея. Водача на глутницата на Стрелата.

— Забавляваме се тази вечер? — пита Водача, поглаждайки небрежно ноктите на ръката си.

Глутницата потръпва. Чудовища, а и те са ужасени. Пристъпвам по-близо до сестра си и долавям страха ѝ, почти осезаем през стоящите помежду ни вълци. *Не се бой, Роузи. Аз съм тук.* Стисвам поздраво брадвичката, а с другата ръка улавям дръжката на ножа. *Сайлърс е тук. Ние сме ловци, ще те пазим.* За мое учудване посред цялата каша изведнъж изпитвам нещо подобно на облекчение. Възможността да защитя сестра си ме кара отново да се почувствам силна, отново почти наред.

— Само кратка почивка. После пак тръгваме да го търсим — отговаря веднага фенрисът с бодливата тел и кимва, сякаш да подсили достоверността на думите си.

От боулинг залата се изсипва група шумни тийнейджъри. Когато ни виждат, те изведнъж притихват и после бързо се пръсват по колите си без дълги сбогувания — явно дори за тях е очевидно, че нещо опасно назрява във въздуха.

Водача се ухилва и това е смразяващо.

— Така, така. Защото на мен ми изглежда, че вие, момчета, сте го ударили на живот. Бира, боулинг, хубави мацки — той обхожда с поглед тялото на сестра ми. Виждам как тя потръпва и не съм сигурна дали продължава да играе, или е наистина. — Виж какво, очевидно си нов при Стрелите. Но съм сигурен, че дори и при Камбаните заповедта си е заповед.

— Това да не е... брат ти, или нещо такова? — пита с плах гласец Роузи.

Само така, Роузи, продължавай да говориш. Продължавай, докато измисля как да надвия главатаря на глутницата на негов терен и с неговите вълци зад гърба му.

— Нещо такова — казва Водача. — Той щеше да ти показва колата, нали?

Роузи кимва.

— Защо не дойдеш тогава да разгледаш това бижу?

И двете с Роузи изстиваме. Тя не може да се бие с Водача, той не ѝ е по силите. Аз правя крачка напред с отчаяно желание да се втурна при сестра си, макар че вероятно и аз няма да се справя с него. Във всеки случай не и в присъствието на всички тях. Те ще ме удържат

достатъчно дълго, докато той ѝ посегне. Докато видя как я убива... *Дишай, Скарлет, дишай.* Роузи сякаш се дръпва леко назад, все едно би предпочела да остане с не толкова страшния фенрис. Може би ще успее да ударя Водача с брадвичката с точно насочено хвърляне... но Роузи е до него, тя вече поема ръката му и може да улуча нея...

Водача повежда Роузи към колата с вид на горд родител. Вълците от глутницата престъпват от крак на крак, чакат заповед, фенрисът с бодливата тел остава заедно с тях.

— Боята е поръчкова, разбира се. Искаш ли да се повозиш? Мога да те разведа из града, сладурче. Да напазаруваме? Да вземем нещата от химическо чистене? Да купим някакво пиене? — нарежда Водача с цинична усмивка.

Той пристъпва по-близо до Роузи и е толкова висок, че за да види лицето му, тя трябва да гледа почти право нагоре. Забелязвам как ръцете ѝ треперят. Но което е още по-лошо, забелязвам как Водача се наслаждава на нейния страх.

— А, няма нужда. Напазарувах сутринта — отвърща тя със своя глас, а не с престорения, и едвам се удържа да не изкрещи.

Търси лицето ми сред останалите, но преди да ме види, Водача я хваща за брадичката и я обръща към себе си. Ноктите му са дълги и пожълтели, очите му проблясват с охрен блясък на лунната светлина.

— Хайде сега, да не бъдем неучтиви — казва тихо той.

По врата му избиват снопчета рядка, остра козина.

Неуловимо размърдване наблизко привлича погледа ми. Не виждам кой е, но нещо в движението ми е познато. Сайлъс. Добре. Значи трима срещу... шест. И все пак.

— Ами просто... не обичам да се качвам в коли на непознати — смотолевя Роузи.

Водача притваря очи, сякаш пие от нейния ужас. Гневът започва да измества тревогата в сърцето ми, да ме изпълва със сила. *Хайде, Роузи, ти командваш парада сега.* Тя захваща ръце пред гърдите си с притеснен вид.

— Ами тогава да се опознаем по-добре — отвърща фенрисът и гласът му потъва в дрезгаво ръмжене.

Остър пукот нарушава тишината на нощта, когато гръбнакът му се извива напред, носът му се издължава в муцуна и той разтваря запенена паст в див гърлен вой.

След това се хвърля към Роузи, опитва се да я сграбчи с още получовешките си лапи.

Но сестра ми го изпреварва. Тя измъква бързо ножа и го плъзва през корема на вълка със замаха на художник, полагащ шрих със своята четка. Водача отскача назад и последните остатъци от човешкия му вид се стопяват, докато оглежда нанесените поражения. Щом вижда гъста кръв да струи през козината му, сбръчква муцуна със злобно ръмжене. Хвърля поглед към останалите от глутницата и те се свличат на колене, а гърбовете им се извиват с хрущене. Изваждам оръжията си — те като че ли не осъзнават, че съм зад тях.

Роузи измъква втория нож и се прицелва. Той излита от ръката ѝ като звезда право към гърдите на Водача. Но Водача го отбива без усилие. Вдига ноктестата лапа към сестра ми и аз усещам как от гърлото ми изригва писък, когато разпознавам замахането отпреди седем години. Ударът ще извади окото на сестра ми. Втурвам се през все още трансформиращите се фенриси, въртя брадвичката, сякаш разчиствам клони от пътя си. Очите на Роузи се разширяват от ужас пред посегналите към лицето ѝ закривени нокти. Стисвам зъби и устремявам цялото си тяло напред, загърбила останалите вълци, в отчаян напън да я стигна.

Над паркинга се разнася яростен крясък, човешки, но не толкова свиреп от вълчия вой. Мятам поглед встрани: Сайлъс тича към Роузи с ловен нож в едната ръка и вдигната брадва в другата. В очите му гори гибелен пламък. Той замахва миг преди ноктите на Водача да докоснат лицето на Роузи и блъсва чудовището встрани.

Което означава, че е мой ред. Страхът и гневът се изпаряват и ме изпълва ледена увереност. Подхвърлям брадвичката върху дланта си и се обръщам назад към глутницата. Те всички са се преобразили и пълзят, долепили коремите към земята, а челюстите им тракат като мечи капани. Замахвам с ръка. Брадвичката улучва челюстта на най-близкия фенрис и я чувам как се троши. Останалите скачат едновременно към мен, но аз се въртя бясно, посичам всичко, до което успея да стигна. Водача надава вой зад гърба ми, обаче не поглеждам назад. Не мога да погледна назад.

— Тръгвайте! Тръгвайте! Имаме каквото ни е нужно! — ръмжи като обезумял Водача.

Той е главатарят на Стрелите... уплашил ли се е изведнъж? Няма значение, стига само да умре.

Подскачам високо и се стоварвам със силен удар с двата крака върху гърба на един от зверовете. Привеждам се, за да избегна друг, който в същия момент се хвърля към гърлото ми, и забивам брадвичката в този под краката си. Той почти моментално се разпада в сенки и аз стъпвам на земята. Обръщам се и зървам челюстите на още един пред лицето ми, после изведнъж конвулсивно се дръпват. Когато вълкът се строполясва, виждам, че зад него е сестра ми. Той също се разтапя в мрака и тя вдига от земята ножа си.

Отново еква вой — сигурна съм, че това е Водача. Извърщам се бързо, размахала оръжие, но за моя изненада останалите три фенриси започват да отстъпват. Главите им са приведени ниско и от гърлата им гъргори гръмотевично ръмжене, от което костите ми вибрират. Водача надава вой и усещам, че звукът долита някъде отдалеч като ехо. Един от фенрисите траква челюсти към мен, после се врътва и побягва. Не. Стига, не и това отново. Затичвам се към тях, но останалите го следват. Продължавам да ги гоня извън паркинга, през улицата, където на косъм се разминавам с няколко коли, тичам със сетни сили, а наметката се развява на гърба ми.

Те са бързи, много по-бързи от мен. Вече са само точки на хоризонта. Но... да, те се шумугват сред дърветата в парка. Следвам ги натам, накрая забавям крачки и спирам. Опирам ръце на коленете си и се мъча да си поема дъх, дробовете ми горят. По дяволите! Водача ни беше в ръцете...

Чувам стъпки и бързо се изправям, но е Сайлъс. Той се промъква сред дърветата като вода, с тихо шумолене по листата.

— Бяха много бързи — казва намръщен, когато стига до мен.

Кимам и двамата стоим един до друг, оглеждаме гората. Няма нищо — само звук на поклащащи се от вятъра клони и петна от лунна светлина, нашарили земята. Сайлъс се обръща към мен, затуля ме от лунните лъчи. Аз дръпвам превръзката от окоето си, съсипва ме стичащата се под нея пот.

— Изпуснахме Водача. — Въздъхвам с досада. Този път бях толкова близо. Просто не бях достатъчно бърза, достатъчно силна. Преглъщам безсилния си яд. — Дали не би могъл да го проследиш?

Сайлъс се взира в тъмнината.

— Мога да опитам, но освен ако не са свърнали на обратно, вече отдавна трябва да сме ги изпуснали.

— Моля те — казвам, свела поглед.

Той полага нежно ръка на рамото ми.

— Нали ти казах, ще опитам. Няма нужда да ме молиш.

Той коленичи на земята, стрива бучици пръст, прокарва длан по стръкчетата трева. Навлизаме по-навътре в гората, ала след по-малко от четвърт час се обръща към мен и ме поглежда виновно.

— Съжалявам, Лет, но... е тъмно. Прекалено тъмно. Може би Лукас или баща ми биха успели да намерят дирята в тази тъмница, но аз не съм чак такъв горски човек като тях.

— Няма проблем — отвърщам, но тонът ми със сигурност казва обратното.

Ако не проследим дирята веднага, всичко губи смисъл. И двамата знаем, че до зазоряване вълците ще са изчезнали.

— Ще го намерим отново — заявява Сайлърс и повдига един надвиснал клон от дясната ми страна — моята сляпа страна; аз нямаше да го видя.

— Защо си толкова сигурен? — вдигам вежди.

Вече излизаме на пътя. Сайлърс се смее.

— Нали това ти е работата, Лет.

Свивам рамене: така е.

— Това ни е работа — поправям го и му хвърлям многозначителен поглед.

Той прави шеговито безпомощна физиономия и двамата се запътваме обратно към Роузи.

[1] Spare — в боулинга; събаряне на всички кегли с два последователни удара (англ.). — Б.пр. ↑

[2] Детелини — от името на залата: shamrock — детелина (англ.). — Б.пр. ↑

ГЛАВА 14

РОУЗИ

— Нищо — Въздъхва Скарлет. — Това е. Изчетох всички книги от библиотеката, които имат нещо общо с върколаци или фенриси. Разпечатах близо сто страници от интернет — и там нищо. Нищо.

Тя поглежда навън през прозореца. Небето е забулено в тежки дъждовни облаци, през които в апартамента се процежда хладна бледосиня светлина. Аз използвам някои от старите ѝ записки, за да съвам хартиени жаби, като се надявам да не ме попита къде съм се научила да ги правя.

От вечерта в боулинг залата са минали три дни. Отначало Скарлет изглеждаше щастлива, че сме успели да убием поне два фенриси, но после стана още по-настървена, по-мотивирана да открие Потенциалния и да се изправи отново лице в лице с Водача на Стрелите. А аз се събуждам нощем, плувнала в пот от гледката на ноктите му пред лицето си, с усещането, че не мога да сторя нищо, освен да поема удара. Ако не беше Сайлъс...

— Времето ни изтича — казва тя, става да си налее чаша вода и рови в натрошените остатъци бисквити с вид на животинки. Сякаш за да я подразни, часовникът на църквата бие четвърт час. — Не може да няма още нещо, което да направим. Онази вечер щяхме да унищожим цялата група от боулинга, ако не се беше намесил Водача им. Може би трябва пак да опитаме нещо подобно.

— Но не и с глутницата на Стрелата — намесва се Сайлъс от дивана, където се е излегнал и си подхвърля топка за тенис. — Водача им без съмнение е предупредил всички за нас тримата. А и нали решихме, че ще ловуваме най-вече за да съберем информация за Потенциалния?

— Не можем просто да пренебрегнем цяла глутница — възразява енергично Скарлет с нотка на отчаяние в гласа. — А и остават Камбаните, Монетите... Техните водачи не знаят кои сме.

— Да, и вероятно вече се присъединяват постепенно към Стрелите — казва мрачно Сайлъс, изтегля се нагоре и сядна на дивана. — Не виждаш ли, че се организират. За тях е по-добре да се слоят в обща глутница и да намерят Потенциалния, отколкото да си останат разединени и да го изпуснат. Една обединена глутница ще е много по-трудна за побеждаване, отколкото три.

— И тогава какво, Сайлъс? Имаш ли някакво предложение? — сопва се Скарлет и удря дъното на чашата си в плота толкова силно, че Душевадеца избягва от стаята.

Сайлъс въздиша.

— Не знам, Скарлет. Нямам за цел да те дразня, само казвам, че сме тук от три седмици и единственото, което знаем, е, че Потенциалния е конкретен човек, че може да се преобрази само в конкретен период от време и че подходящата за него лунна фаза настъпва веднъж на седем години. Това са половината хора на планетата и цялата тази работа с „пълнолунието след рождения ден“ не ни помага с нищо, освен ако не планираш да започнем да се промъкваме по рождените дни на хората. Това не е лъжица за нашата уста, Лет. Може би трябва да се концентрираме върху лова, а не върху възможността да ги примамваме чрез Потенциалния — казва Сайлъс с твърдия тон, който, изглежда, пази специално за Скарлет.

— И как точно ще ловуваме, Сайлъс? Роузи ще примами сама всички вълци в града ли? Дори не биха усетили разликата в бройката си, ако нямаме Потенциалния!

— А усещаха ли я по-рано? Преди този Потенциален да влезе в играта, ти беше доволна да ловиш отделни заблудени вълци — отвръща Сайлъс.

Той не се бои да спори с нея — но пък и тя не се бои да спори с него.

— Със знанието идва отговорността! — отсича Скарлет с пламнало от яд лице. — След като знаем, че можем да използваме Потенциалния, наше задължение е да го сторим. Ние не се измъкваме по лесния начин, Сайлъс.

Сайлъс измърморва нещо под носа си. Сестра ми се разпалва още повече, буквално кипва.

— Какво каза? — пита тя със заплашителен глас и разбирам, че е чула повече от мен.

Минава ми през ума да се намеся по време на паузата, но не съм сигурна, че мога: чия страна ще взема? На сестра си, с която съм едно цяло, или на момчето, което обичам? Така че стисвам устни.

— Няма значение — поклаща глава Сайлъс и се пресяга за една книга.

— Каж ми!

Сайлъс изпъшква и я поглежда.

— Лет, може би това е твоя работа. Което не означава, че е и моя. — Докато го казва, очите му за миг се отместват към мен, но аз поглеждам встрани.

Не бих могла да кажа подобно нещо на сестра си. За щастие гневът на Скарлет изригва, преди да е забелязала погледа му.

— Не е твоя? Не е твоя? — извисява глас. — Знаеш ли какво? Чудесно! Върви си в Сан Франциско и се забавлявай. — Тя фучи и думите капят като отрова от езика ѝ. — Но тяхната кръв ще бъде по ръцете ти, Сайлъс. На всички момичета, които си можел да спасиш, но не си пожелал. Надявам се техният живот да си заслужава колкото твой урок по китара. Надявам се да мислиш как се чувстват техните майки, бащи и сестри. Не знам дали ще имаш очи да им кажеш, че техните малки момичета са умрели, защото ти си искал да се научиш как да дрънкаш на шибаната си китара *Twinkle, Twinkle, Little Star*.

— Стига, Лет... — обажда се Сайлъс и виждам как раздражението на лицето му се превръща в израз на вина.

Скарлет го възпира с длан и поклаща глава, сетне поглежда към мен.

— Роузи, явно оставаме само двете с теб.

Думите ѝ са предназначени за него, но ме прерязват като нож.

Кимам, не смея да погледна към Сайлъс и примигвам, сдържайки сълзите си. Скарлет се врътва, грабва брадвичката си, излиза и тряска вратата, която отскача от касата и се отваря отново.

За момент настъпва тишина. Преглъщам буцата в гърлото си и отивам до мивката, хвърлям вътре чиниите от закуска с такава сила, че чувам как една от тях се пуква. Аз трябва да ловувам. Тя е моя сестра. Трябва да ловувам: всеки ден момичета биват убивани, изяждани — аз мога да спра това.

— Роузи — казва Сайлъс с въздишка.

— Не — отсичам. — Не биваше да ѝ го казваш, Сайлърс. Тя е права, това е наша работа.

— Роузи, знаеш, че и ти като мен не желаеш да прекараш целия си живот в преследване и проучване на вълците. Не искам да наранявам Скарлет, но просто не мога да живея по нейния начин... нито пък ти можеш — казва Сайлърс.

Не мога да разбера дали ми се оправдава заради Скарлет, или се опитва да убеди мен.

— Тя е моя сестра! — изкрещявам с пламнало лице; сигурна съм, че съвсем скоро ядът ми ще се излее в сълзи.

— Да, твоя сестра — повтаря Сайлърс. Очите му са дълбоки и блестящи, два обсидиана в синкаво осветената стая. — А не ти. Ти си отделна личност, Роузи. — Думите му не са гальовни, по-скоро са непреклонни.

Засмивам се саркастично и няколко сълзи се отронват от миглите ми, търкулват се по лицето ми и цопват в мръсната вода в мивката.

— Ние имаме едно сърце — прошепвам и отмятам коса от мокрото си лице.

Едно сърце, разкъсано на две, за да остана аз по-дълго в безопасност вътре в майка ни, а тя да затули със своето тяло моето. Нейното тяло пред моето, за да съм в безопасност, вместо да се изправя пред пастта на чудовището. Винаги нейното тяло пред моето, така че тя да е наранена, посечена, раздрана на парчета, а аз да виждам и с двете очи и да мисля за живот извън лова.

Аз съм толкова себична, толкова дребнава и себична. Навън трясва гръм, така внезапен и силен, че овехтелите черचेвета на прозорците издрънчават. В далечината проблясват назъбените линии на светкавиците, сливат се с идеално правите черти на небостъргачите в центъра. Бурята приближава.

Обръщам се, за да нападна отново Сайлърс, да го питам как изобщо се осмелява да ми държи сметка защо се отказвам от всичко, за да ловувам със Скарлет. Но преди да видя каквото и да било, зървам валмо от сива козина да се изнизва навън. Изпускам приборите, които държа, с крясък:

— Оставили сме вратата отворена!

Втурвам се покрай Сайлърс, грабвайки пътьом наметката си от облегалката на стола. После се връщам с два големи скока, за да взема

коша за пране — Душевадеца не може да бъде хванат с голи ръце, а само уловен в капан. Нахлузвам си наметката, докато тичам надолу, прескачайки по две стъпала наведнъж. Изскачам от входа на сградата навън, през цялото време викам името на Душевадеца като умопобъркана. Защо всяко нещо в този град има същия бледосив оттенък като неговата козина? Глупав, глупав, глупав котарак.

— Не може да е избягал надалече — притичва зад мен Сайлъс със загрижен вид.

Не отвърщам нищо, притеснена, че гласът ми ще изтънее в жалък фалцет. Наоколо има толкова много движение и нищо не е на моя страна: всичко е остри насечени форми, лакти, ъгли и автомобили със скърцащи спирачки. Никъде не забелязвам плавните провлачени движения на моята котка. Очите ми шарят през улицата към пустеещия парцел. Зад телената ограда мръдва сиво петно.

— Ето го! — виквам толкова рязко, че един куриер на велосипед насмалко да се залепи на пожарния кран.

Без да му обръщам внимание, претичвам на отсрещния тротоар, а наметката се ветрее на гърба ми. Снова покрай оградата, докато не намирам пролука. Сайлъс се появява до мен, взима кош от ръцете ми и повдига мрежата, за да мога да мина. После прехвърля кош през оградата и на свой ред се промушва.

Когато се изправя, мрежата пада с дрънчене зад гърба му. Тук вътре е някак по-тихо, сякаш гъстите бурени и ръждясалите коли, вкопани покрай оградата, спират шума откъм улицата. Сградите от двете страни изглеждат почти изоставени, старите им дървени балкони ни се зъбят от изронените тухлени стени, а тук-там забравено пране плющи на вятъра. Няколко тежки дъждовни капки падат върху косата ми. Аз коленича в прахоляка, надничам под грохналите автомобили. За миг се изправям стресната, когато помиярят от съседния двор започва да лае гневно по мен през оградата, блещи ми се злобно с жълтите си очи.

— Сигурна ли си, че беше тук? — крещи Сайлъс от отсрещния край на парцела, докато разгръща с ръце гигантските бурени.

Кимам, а гърлото ми горчи от ужасната черна буца страх, лепната под небцето ми. Отново викам Душевадеца по име.

А после просто се разплаквам.

Неговото име, името на Скарлет, на Сайлс, всичко се излива от мен като отчаян поток от слепени звуци. Искam някой да подреди нещата, някой да ми помогне да не се чувствам така, сякаш умът и сърцето постоянно ме разкъсват в различни посоки. А най-много искам някой просто да ми каже какво да правя, да намери котката ми в дъжда и да върне поне някакво чувство за нормалност на всичко. Сайлс се изправя и ме поглежда, вятърът развява косата край лицето му, а тениската му е изцапана с кал.

— Престани — казва твърдо той. Аз клатя глава — не мога да спра. — Хайде, Роузи. Ти владееш положението, нямаш нужда някой да те спасява — продължава той, четейки мислите ми. — Стига вече.

Кимам, подсмърчам и без да се доближим един до друг, двамата се обръщаме и продължаваме търсенето. Дишам тежко, но вече не плача. Проправям си път през отпадъците, надзъртам в хваналите паяжини купета на старите фолксвагени и на места разклащам телената мрежа.

— Чакай! — виква Сайлс и гласът му е последван от силна гръмотевица.

Изправям се бързо и го виждам да тича покрай далечната стена, където парцелът граничи с порутената жилищна сграда. Той се хвърля в гъстите бурени и изскача отново, преследвайки сивата сянка, която се стрелва между колите и пак изчезва в треволяка. Втурвам се натам и точно когато стигам до Сайлс, нов гръм разцепва небесата и дъждът се отприщва с такава сила, че по лицата ни отхвърча мазилка от изронената сграда.

— Мини отляво — виквам му аз.

Сайлс свива нататък, а аз се мятам направо, прескачам ръждив автомобилен двигател и стара машина за игра на флипер. Душевадеца изскача изпод машината, но още щом го улучват първите капки дъжд, хуква обратно към нея.

— Хвърли ми коша — вика Сайлс, аз същевременно вече съм му го подхвърлила. Той го хваща и мълниеносно го захлупва на земята. Душевадеца остава отдолу, хванат миг преди да се шмугне обратно в убежището си. — Пипнах те! — възкликва триумфално Сайлс, настъпил дъното на коша, за да го удържи, докато животното отдолу беснее и се блъска в стените.

Аз се смея от облекчение, а по бузите ми рукват сълзи.

— Боже, как те мразя, котарак такъв! — смея се и плача едновременно, докато отивам към тях. Целите ми дрехи са оплескани с кал, а косата ми виси на мокри кичури, но не ме е грижа за това. Надничам през пролуките на коша да видя Душевадеца, който ми се блещи отвътре и явно ме смята за предател. Изправям се и срещам погледа на Сайлъс. — Благодаря ти — промълвявам по-тихо, отколкото съм очаквала.

Нещо се надига вътре в мен, тръпне отмаляващо в гърдите ми.

— За нищо — отвръща той.

Очите му са приковани в моите, взорът му сякаш ме притегля. Той облизва неспокойно устни и прокарва пръсти през косата си. Душевадеца измяква под коша, ядосан от пороя, дъждовните капки се задържат по миглите на Сайлъс и се стичат надолу по устните му. Защо ли се заглеждам в устните му? Прибирам косата си зад ушите, пороят постепенно удавя звуците на града оттатък оградата.

— Роузи — казва, по-скоро прошепва той.

Докосва върховете на пръстите ми и този път аз протягам ръка и вплитам пръсти в неговите. Сайлъс си поема дъх, сякаш иска да каже още нещо, но наместо това ме притегля към себе си, скъсявайки разстоянието помежду ни, докато накрая гърдите му докосват моите при всяко вдишване. Тялото му е топло и от чувството, че съм опряна в него и усещам топлината на кожата му, съм като зашеметена.

— Извинявай — изговаря тихо той, но не се отдръпва от мен.

— За кое?

— За това, което ще направя — казва с глас, мек като кадифе.

После откъсва пръсти от моите и посяга към лицето ми, избърсва с длан дъждовните капки по кожата ми. Вълнението се разлива от гърдите по цялото ми тяло, пулсира във вените ми, копнее да бъде освободено. Слагам ръце върху гърдите му, без да знам какво точно правя, а той най-сетне се навежда напред и нежно повдига брадичката ми.

Устните му докосват моите, отначало плахо, а после все по-жадно, а аз се вкопчвам във фланелката му, сякаш се държа, за да не бъде отнесена от бурята, разразила се над главите ни. Ръцете му се плъзват по гърба ми и едната се спуска до бедрото ми, докато другата ме притегля все по-плътено, имам чувството, че ще се разтвори в него, защото никога, никога нещата не са били толкова подредени.

ГЛАВА 15

СКАРЛЕТ

Изминавам на посоки километри. Аз нося отговорност. Това не е безсмислена игра. Сайлъс греши. В небето трещи гръмотевица.

Тръгвам по една улица, която ме отвежда до низ от неугледни еднофамилни къщи и неподдържани спортни площадки. На ъгъла има грозно на вид училище, явно изгубило неравната битка с престъпността в квартала. Съзнанието ми е напрегнато до такава степен, че сякаш всеки миг ще избухне. Вълците понякога се навъртат край училищата. Струва си да проверя.

Вмъквам се в училищния двор с падането на първите дъждовни капки и докато стигна до олющеното здание, вече се е разразила истинска буря.

Учениците явно не са на смяна — паркингът е празен, с изключение на очукано кафяво комби, паркирано до гъстия жив плет. В него виждам възрастен мъж, силно брадясал, той прави на някого знак да се доближи до колата. Прокрадвам се по-близо и надзъртам иззад ъгъла, за да видя на кого маха. Оказва се момиче, вероятно от средните класове, притиснало неспокойно учебниците си към гърдите под разтворения кариран чадър.

— Искам само да те питам за пътя! — подвиква той едва ли не с развеселен глас.

Момичето поклаща глава и отстъпва назад, увеличава разстоянието помежду им с няколко метра. Браво на малката, казвам си аз, притичвайки от ъгъла на училището до живия плет, без да обръщам внимание на дъжда, който влиза в окото ми. Мъжът я повиква отново.

— Вижте, аз не карам и не мога да ви обясня пътя — отвърща тя. — Изчакайте да дойде майка ми, тя ще ви каже.

Мъжът кимва и дръпва ръчната спирачка, после слиза от колата и тръгва към нея с бавни уверени стъпки. Малката пребледнява и трескаво се мъчи да отвори масивната двойна врата на училището, но тя е заключена. Усещам как ми скача адреналинът: любовта към лова,

любовта към предназначението ми. Мъжът я доближава — с ръце в джобовете и с тъмен блясък в очите.

С два скока съм до тях, измъкнала брадвичката. Заковавам се зад гърба му и подпирам острието в гърлото му, радостна от изненадата му. Той се обръща стреснато. *Хайде, преобрази се. Ще бъдеш вторият ми успешен лов в този град.*

— Ей, госпожичке — изквичавя той и отстъпва крачка назад.

Зад него момичето изглежда вцепенено от ужас и объркване.

— Ей, вълчо — дразня го аз.

Той ме гледа продължително, после изведнъж се хвърля към мен отляво. Но аз съм по-бърза. Замахвам с брадвичката и му сцепвам ръката с дълга кървава бразда. Мъжът изпищява и се свлича на колене, притиснал раната.

— Кучка мръсна — рева той, гласът му отеква от училищната сграда и чезне в дъждовната пелена.

Аз пристъпвам към него и вдигам отново брадвичката. *Хайде, преобрази се. Бий се с мен.*

Лицето на мъжа пребледнява като на неговата несъстояла се жертва. Той вдига умолително ръце.

— Чакай, съжалявам, нямаше нищо да й направя. Ще я оставя на мира, обещавам.

Фенрисите никога не молят. Поглеждам към ръцете му, осеяни със старчески петна, към китките.

По тях няма нищо. Няма татуировки, няма знак на глутница. Само петна.

Смръцвам чело и пускам брадвичката до бедрото си. Мъжът се тресе, кръвта от раната се процежда между пръстите му. Поглеждам към момичето, което ме съзерцава с някаква ужасена признателност.

Сгрешила съм. Той е просто човек, долен, чудовищен, но не и вълк. Наистина губя форма.

— Изчезвай — процеждам и отстъпвам встрани.

Мъжът скача и тича към колата си, след което изфирясва от паркинга със свистене на гумите по мокрия асфалт.

Стоя неподвижно, дъждът се стича по дрехите ми и капе от острието на брадвичката. Сгрешила съм.

Не мога да го правя сама. Нуждая се от сестра си. И от партньора си. Тъкмо си го върнах, не бива да го оставям да изчезне отново.

И освен това... въздишам и примижавам... явно се нуждая от тях не само за лова.

Поглеждам към малката, която стои притисната до вратата на училището.

— Добре ли си?

Тя кимва.

— Коя си ти? — ме пита с тънко гласче, едва доловимо през шума на бурята.

Не отговарям нищо. Обръщам се, минавам през живия плет и свивам зад ъгъла на училището.

Не мога да го правя сама; не мога да постигна нищо без Роузи и Сайлс. Но трябва да ги навия. Не бива да им позволявам да зарежат лова.

Да зарежат мен.

Когато се прибирам в апартамента, заварвам Роузи седнала до масата с увит на главата пешкир. Душът в банята е пуснат, тоест Сайлс е там. Оглеждам стаята — Душевадеца е мокър като мишка и се ближе с вид на накърнено достойнство край леглото.

— Какво е станало тук? — питам рязко.

Свалям дрехите си и ги оставям на мокра купчина пред спалнята ни.

— Душевадеца избяга навън — обяснява Роузи.

В гласа ѝ има нещо, някаква напевност — като в говора на принцеса от анимационен филм. Поглеждам я въпросително, но тя не откъсва очи от книгата, която прелиства.

— Тази вече я изчетох — отбелязвам, докато си намъквам сухи дънки и тениска. — Два пъти.

— Съжалявам. Искях само да помогна — казва Роузи и затваря книгата.

— Няма проблем. — Опитвам се да звуча по-меко, но ми е трудно. Ядът към Сайлс още клоочи в мен. — Откри ли нещо ново? — питам сестра си, сядайки до нея на масата.

— Не — отвърща с кратка въздишка Роузи. — Пак сме там, откъдето започнахме. — Тя пуска книгата на пода и не посяга да вземе друга. — Сайлс каза, че ще отиде да навести стария Рейнолдс. Аз обаче ще остана да ти помагам с проучванията. — Роузи кръстосва

крака върху купчината книги пред себе си и забелязвам, че прасците ѝ са дебело намазани с розов цинков мехлем.

— Това за какво е? — питам.

Роузи свива рамене.

— Докато сме гонили Душевадеца, май съм се одраскала в отровен бръшлян. Но го измих и се намазах навреме.

— Дано — казвам и поглеждам безупречно гладката ѝ кожа. — Отровният бръшлян е гадно нещо. Помниш ли как веднъж пострадахме и двете като малки?

— Не — поправя ме Роузи. — Пострада първо ти, а аз по-късно. Сещаш ли се, че ти се отъркаля, без да искаш, в бръшляна, докато играехме, и цялото ти лице се поду. А аз... аз се подух чак след около седмица.

— Да, и?

— Направих го нарочно. Отидох и се отъркалях на същото място.

— Защо си направила тая глупост? — питам през смях.

Роузи поклаща глава:

— Защото мама те пусна да спиш при нея, а аз останах сама в нашата стая. Беше ми скучно.

— И затова се отъркаля в бръшляна?

— Просто адски много ти завиждах. И бях готова да направя всичко, за да съм като теб, дори нещо глупаво... — тя млъква отнесено.

Сайлс ни прекъсва, като излиза от банята; дрехите са залепнали накриво по още мокрото му тяло. Той започва да рови из багажа си, без да поглежда към мен, докато накрая измъква от купчината дрехи чифт чорапи. Забелязвам, че и той има мехлем, но по ръцете.

— Роузи казва, че ще ходиш при стария Рейнолдс? — питам, донякъде като предложение за примирие.

— Да. Откакто сме тук, съм го посещавал само веднъж — отвръща той и мята мократа си кърпа върху облегалката на стола. — Сигурно ще се върна към осем-девет часа. Ще ходим ли на лов тази вечер?

— Да, но ако искаш, ще започнем без теб. Винаги можеш да се присъединиш към нас по-късно. — Още едно мирно предложение, макар че този път го изказвам малко насила.

Сайлърс изглежда впечатлен и мисля, че забелязвам в очите му нещо като чувство за вина. Той хвърля поглед към Роузи, после отново към мен с извинителна усмивка.

— Добре, Лет.

След това си нахлузва обувките, пооправя с пръсти мократа си коса, махва ни за довиждане и излиза. Все още е сърдит, но малко. На Сайлърс винаги му е минавало по-бавно. Обаче имам нужда от него, имам нужда от Роузи. Не искам да съм сама. Поколебавам се за миг и изтичвам след него. Когато стигам до вратата, той е вече на долната площадка.

— Ако искаш, да дойда с теб?

Той поглежда нагоре към мен и устните му потрепват в нещо като тъжна усмивка.

— Бъди спокойна, може да отидем заедно друг път.

— Добре — отговарям, но той не помръдва. Намръщвам се леко.
— Нали няма пак да изчезнеш?

Сайлърс изглежда учуден.

— Това, че ми лазиш по нервите, не означава, че бих те зарязал. Пък и къде бих могъл да се дяна, Лет?

— Вярно — отговарям аз.

Сайлърс продължава надолу по стълбите, а аз се обръщам, за да се прибера. Той се нуждае от нас, а аз се нуждая от тях.

ГЛАВА 16

РОУЗИ

Скарлет е в общината, защото, както се оказва, справката кой от всички рожденици в цялата околност навършва години, кратни на седем, е доста сложна. От нас със Сайлърс се очаква да преглеждаме вестниците, които продължават да отразяват серията от убийства, в търсене на каквото и да било намек за последващите намерения на вълците.

Но това просто не се случва.

— Стига, пречиш ми да чета — казвам през смях.

Сайлърс се захилва и пак ме гъделичка под ребрата, хвърляйки ме в нов пристъп на кикот. Бележникът, в който си водя записки, се прекатурва на пода до дивана. Той ме прегръща и ме придърпва към себе си. Устните ни се намират и аз лежа сгушена в прегръдката му, обхванала с ръце врата му. Мирисът на дъб и на гора изпълва дробовете ми, сякаш той ги вдъхва в мен, докато се целуваме. Придърпвам се по-плътно до него, а той ме обгръща с двете си ръце, притиска ме до гърдите си. Всичко е някак леко и естествено, промяната в отношенията ни изглежда толкова непринудена, колкото преобличането в нови дрехи.

Отдръпваме се един от друг зачервени, готови всеки момент отново да прихнем в смях.

— Добре, сега вече сериозно. Рождени дни на върколаците — казва той с престорена прилежност.

Връщаме се за момент към почти празните си тефтери, но после ръката на Сайлърс за пореден път пропълзява по хълбока ми и аз отново изпадам в истерия. Денят ни като изследователи, общо взето, е безнадежден. Такива са впрочем всичките последни четири дни.

Коя е моята светлина в мрака от проучване на фенриси и безплодни ловни излети? Когато сме сами, сърцето ми пак така бие, сякаш ще изскочи, но сега поне знам, че ако протегна ръце и го прегърна, светът няма да свърши, напротив: Сайлърс също ще ме

прегърне. Този факт ми носи същото чувство за правилност, за нормалност, както уроците в Центъра по изкуствата, но умножено по хиляда пъти.

Вече са минали почти четири седмици. Четири седмици ходене на курсове, четири седмици от последния лунен цикъл преди превръщането на Потенциалния, четири седмици далеч от Елисън. Почти цял месец, откакто съм влюбена в Сайлъс.

— Можеш да се запишеш за още — предлага той, когато му казвам, че днес е последният ден на уроците ми.

— Не — поклащам глава аз. — Не мога повече да лъжа Скарлет. Или ще ѝ кажа, че ходя, или ще ги прекратя.

— Всъщност донякъде се радвам да го чуя — казва Сайлъс и прокарва пръсти през косата ми. — Чувствам се някак виновен пред Скарлет, макар тя да не знае за... — умълчава се за момент и ме погалва по бузата. — За уроците. Е, кое от двете ще направиш? Ще ги прекратиш, или ще ѝ кажеш?

— Не знам — въздъхвам. — Вероятно ще е най-добре да не предприемам нищо, докато търсенето на Потенциалния не приключи.

— Вярно — кимва Сайлъс. — Или може просто... да го намерим този Потенциален.

— Да, на добър час — отвърщам, като се изправям. — Трябва да вървя на урок. Като отидеш прекалено късно, интересните курсове вече са запълнени.

— Искаш ли да те изпратя дотам? — пита Сайлъс и целува ръката ми, преди да я пусне.

Аз се усмихвам и се изчервявам — той продължава да ме кара да се изчервявам.

— В смисъл... искам да кажа, предлагаш ми от любезност като по-рано или ми предлагаш като... като...

— Като твое гадже? — вдига вежда той.

Аз пламвам толкова силно, че дори ръцете ми стават на петна. Сайлъс се подсмива.

— Не се смей, просто... всичко това е ново за мен. Ти си минал вече през тези неща.

Сайлъс бързо ме придърпва към себе си, ръцете му са заякнали от постоянните упражнения с брадвата.

— Роузи — казва укорително той, — повярвай ми, никога по-рано не съм правил тези неща.

— О — успявам само да промълвя.

Сайлъс се ухилва и ме дръпва надолу върху себе си. Краката ни се преплитат и аз опирам глава в извивката на шията му, целувам го лекичко, мъча се да се притисна още повече, макар това да изглежда невъзможно. Той ме гали по гърба, след това ме отмества и ме целува нежно по челото.

— Урокът може в крайна сметка да почака — изломотвам и се повдигам нагоре, за да го целуна по устните.

Ръката ми пълзи по фланелката му, следва линиите на стегнатите мускули.

— Гарантирам ти — прошепва Сайлъс с такъв кадифен глас, че по гърба ми пробягват тръпки, — ще имаме още много възможности да... да правим това — казва той и ми е ясно, че „това“ съдържа много повече от целувки и преплетени ръце.

Оставам облежната на рамото му, той ме гали по косата.

— Щом гарантираш — казвам накрая.

Сайлъс се изсмива тихо и ме целува отново, после кима. Най-сетне успявам да се откъсна от него и бързам да се преоблека за урока.

Курс по танго.

Това е единствената възможност, която не звучи като пълна боза от рода на „Инвестиции в недвижими имоти“ или „Аранжиране на изкуствени цветя“. Има и курс по живопис, но след опита с рисуването за момента съм приключила с изобразителното изкуство. Повечето от посетителите на курса са двойки и докато чакаме в коридора пред салона по танци, ги наблюдавам как се държат помежду си. Хващат се за ръка, целуват се по бузите, разменят си нежни усмивки. Чудя се дали и аз изглеждам като тези момичета, когато Сайлъс ме прегърне.

Покрай нас напето минава мъж, който с кръшно въртене на бедра заобикаля излизащите от курса по йога жени. Ние го следваме в салона, първо хванатите за ръце двойки, а накрая, по-плахо, и останалите, които сме дошли поединично. Въпреки всичките си излияния за „нещата извън лова“ Сайлъс никога не би се осмелил да се

впусне в ритъма на тангото, така че по необходимост ще трябва да си намеря друг партньор.

— И така, дами и господа, аз съм Тимоти — казва кръшният мъж, който се приплъзва с дефилираща стъпка наред помещението, където сваля сакото си и остава по яркооранжева риза. — Запомнете: стойте на пръсти, вие, дами, оставете бедрата да се движат и най-вече — това е танц на любовта! На страстта! На секса! — и при смеха на присъстващите мърда вежди нагоре-надолу. — Добре, сега да видим — кои от вас са без партньор? Вдигнете си ръцете.

Ние в дъното изпълняваме.

— Чудесно. Такааа, ххх...

Тимоти се плъзва грациозно към нас и започва да ни разделя по двойки, очевидно по височина. Стига до мен и ме хваща за мишницата, за да ме огледа.

— Ооо, какво силно момиче имаме тук — казва, като опипва бицепса ми.

Аз се изчервявам и го оставям да ме завлече до един младеж в ъгъла, който стои с гръб към останалите и разглежда окаченото на стената табло с различни танцови позиции. Когато Тимоти го потупва по рамото, той се извърща и дългата коса, вързана на опашка, се премията покрай лицето му. Очите му са дълбоки и тъмни, а носът — правилен и остър. Той е поразително красив, сякаш е изваяние от камък, полирано до съвършенство.

— Такааа, готово! — възкликва Тимоти, докато ние с младежа се оглеждаме.

— Как се казваш? — го питам.

— Аз? Ъ... Робърт — отвръща той с напевен глас.

Преди да каже името си, се замисля, сякаш му е трудно да си го спомни. После ми хвърля тежък поглед, от който ме побиват тръпки.

— Гърдите по-сближени, отколкото бедрата, прегърнете се, оставете се на музиката, хора! — казва Тимоти, обхващайки невидима партньорка. — Дами, едната ръка върху рамото му. Господа, едната ръка на гръбнака й точно над талията.

Курсистите се суетят неловко, заемайки позите. Опитвам се да не захващам с цяла длан рамото на Робърт, той обаче така ме сграбчва през ребрата, че леко ме заболява. Мъча се да се поосвободя, без да е прекалено очевидно.

— А със свободните ръце се хващате ето така — Тимоти отива до най-близката двойка и склучва ръцете им, след което ги повдига до височината на раменете.

Вдигам дясната си ръка и чакам Робърт да я хване. Когато го прави, ръкавът се отдръпва от китката му.

И я виждам. Проста татуировка: монета, върху нея — стрела. Това е фенрис. Той е фенрис, а аз танцувам с него. Те са буквално навсякъде в Атланта.

— Харесваш ли татуировката ми? — пита Робърт с лек присмех в гласа.

Усещам как ноктите на ръката му над кръста ми леко порастват. Обаче той държи трансформацията си под контрол. *Концентрирай се, Роузи. Няма нужда да се паникьосваш.* Боже мой, не съм си взела ножовете. Скарлет постоянно ми повтаря да ги нося винаги, но този път не съм ги взела.

— Интересна е — отговарям, проклинам се за лекото треперене в гласа.

Робърт се усмихва мрачно. Дали знае коя съм? Дали глутницата на Стрелата му е казала, когато го е взела от Монетите?

Докато Тимоти пуска музиката, аз прехвърлям в ума си всички техники за ръкопашен бой, които със Скарлет сме изучавали на тренировките по таекуондо в Елисън. Той е просто фенрис. И то не от много отдавна, ако се съди по бледия вид на татуировката.

— А сега, дами, стъпка напред с десния крак, господо, стъпка назад с левия. Почувствайте ритъма!

Мога да се справя. Аз съм ловец. А той е просто вълк. Силен вълк, но нищо повече от вълк.

Правим стъпките и се движим в тромав, напрегнат ритъм, Тимоти снове между двойките, пляска с ръце и направлява стъпките на всички. След това ни нарежда да завъртим глави в противоположни посоки и чувам как Робърт вдишва, наслаждава се на мириса на кожата ми, на моя страх.

— Трябва да сме по-близо един до друг — прошепва в ухото ми той и ме дръпва силно към себе си. — Извинявай — добавя с усмивка, — но съм най-малкият от седем братя. Имам нужда от докосване на жена.

Съсредоточи се. Бъди примамката. Музиката се вихри, високите гласове на цигулките се преплитат с ниските стонове на виолончелата в тъмен и жарък ритъм.

Аз се усмихвам с най-прелъстителната, най-секси усмивка, която мога да докарам, и трепкам с мигли за допълнителен ефект. Робърт изглежда възхитен по най-ужасния възможен начин и хватката му върху талията ми се пристяга. Отпускам бедра, поклащам ги на всяка стъпка. Мятам коса през рамо и когато Тимоти ни показва лека провлачена стъпка, отмятам глава назад, изопвам шия. Той няма да ме нападне тук, не би рискувал. При стъпката с изпъване дръпвам назад рамене, за да се очертаят гърдите ми. Ноктите на Робърт се удължават още; зъбите му вече са се изострили и пожълтели. А очите му — господи, очите му толкова са потъмнели, че се чудя как още не се е превърнал изцяло във вълк. Хванатите ни ръце се стрелват нагоре, после неговите се стоварват обратно върху талията ми, после завъртане навън, падане на коляно на пода. Отсега усещам как целият ми кръст и ръцете ми ще бъдат в синини. Забивам пръсти в рамото му. И той ще стане на синини обаче, когато дойде моят ред. Поне докато не го убия.

— Крачка назад, крачка встрани, усещайте ритъма, не се бойте от страстта! — опитва се да надвика музиката Тимоти, но аз почти не го чувам, удавена в звуците на цигулките и страха.

Стаята кръжи около мен, когато се завъртаме, а ръката на Робърт ме притиска все по-силно. Той все още се съпротивява на промяната въпреки факта, че космите му се сгъстяват като сплъстена вълча козина. Виждам как стисва челюсти. *Хайде, ти ме желаеш, искаш да ме погълнеш.* Ако издържа до края на урока, ще мога да го примамя да ме последва навън, да ме нападне там. *Ще мога. Аз съм ловец.* Отново падане на коляно, после завъртане в кръг. Музиката се ускорява, цигулките се надпреварват бясно да не изостанат от темпото, струните на виолончелата се опъват до скъсване, сякаш животът на музикантите зависи от това изпълнение. Тропване с крак, изнасяне, обръщане, главите на една страна, после обратно. Той ме притиска през кръста и изръмжава, но звукът почти се губи във вихъра на струнните инструменти, който Тимоти усилва още. Тропване с крак, обръщане, чупка в кръста, отмятане на главата.

Изпищявам и отскачам от него, когато за мое учудване усещам как ноктите му се вкопчват в мен. Шокирана, отблъзвам Робърт от себе си. Намираме се пред толкова хора. Аз се поглеждам в огледалата, които опасват стаята, и виждам как четири червени петна кръв се разрастват на хълбока ми през плата на блузата. Останалите курсисти зяпват. Тимоти вдига вежди и притичва да спре музиката. Аз гледам Робърт в изумление.

И тогава той ми се нахвърля.

Не се е преобразил, но в погледа му няма нищо човешко. Стоварва се отгоре ми, събаря ме по гръб. Главата ми отскача от дървения под като на пластмасова кукла и за момент ми причернява пред очите. Жените наоколо се разпищяват. Няколко мъже се спускат към нас, но аз знам какво да правя. Свивам колене към себе си и с всичка сила го ритвам с двата крака в слънчевия сплит. Той отхвърча назад и се забива в едно от огледалата. То се разбива на безброй късове, които за миг отразяват мен и останалите ужасени танцьори, преди да се изсипят като дъжд отгоре му. Мъча се замаяно да се изправа, но не успявам; явно съм се ударила по-силно, отколкото ми се струва. Потривам леко с ръка тила си.

Той не се движи, а писъците наоколо не секват. Какво правя? Трябва да стана, да се бия с него. Но не, той се е ударил в стената като човек, а не като вълк. Не е достатъчно силен, за да се изправи след такъв ритник. Няколко души ми помагат да се надигна и Тимоти ни извежда от помещението. Няма как просто да го оставя така. Трябва да се промъкна обратно и да го убия. Долавям откъслечни разговори, после един от служителите на центъра минава бързо покрай мен и заключва вратата на салона. Главата ми пулсира, докато някой ми помага да седна на стола на рецепцията.

— Сега ще те почистим...

— След малко ще дойде линейката...

— Не се тревожи, душичке, заключихме го вътре...

— Още й тече кръв...

— Нищо ми няма — обаждам се накрая и повдигам леко блузата си, за да видя раните. — Дори няма да има нужда от шевове.

— Миличка, откъде би могла да знаеш — поклаща глава една от жените, притиснала към главата ми торбичка с лед.

— Повярвайте ми. Имала съм много шекове — казвам аз, ставам и поглеждам назад към вратата на салона. Не виждам начин да вляза отново вътре. Пред нея са застанали няколко души, а около мен се е събрала фактически цяла тълпа. По дяволите. Още един ще отгърве кожата. — Скарлет ще ме убие — измърморвам на глас.

— Не се притеснявай за тази Скарлет, миличка, която и да е тя. Но бях прав, силно момиче си ти — казва Тимоти. Гласът му леко трепери, също както и ръцете. — О, слава богу! Полицията дойде.

Отвън спират две патрулки и една линейка. С много убеждаване и въпреки протестите на персонала и останалите танцьори успявам да уверя хората от спешното, че нямам нужда от помощ. Тогава те само ми дават още няколко торбички лед и се запътвам към салона. Напрягам се, готова да се бия с фенриси, очаквам, че той дебне зад вратата, готов да изскочи. Но не. След малко го изнасят вързан за носилка. По лицето му се стича кръв, а от кожата и косата му стърчат парчета стъкло. Косата му е сплъстена и наподобява козина, но се съмнявам, че някой друг, освен мен ще забележи. Докато го носят покрай мен, клепачите му леко се отварят. Тимоти обаче изсъсква по него почти като котка и вълчите очи се затварят отново.

Присъстващите наобикалят полицаите, нетърпеливи да разкажат какво се е случило. Аз опитвам да се измъкна, но Тимоти настоява да остана и да дам показания. Докато предавам на полицаия постната си версия на историята, нещо от рода на „той ми се нахвърли и аз го ритнах“, на паркинга отвън спира луксозен автомобил. От него изскача мъж в делови костюм и се запътва устремно към нас, оправяйки пътьом възела на вратовръзката си.

— Здравейте, инспекторе, аз съм Робърт Кълър Старши. Разбирам, че е имало инцидент с участието на сина ми? — казва той и подава ръка на полицаия, който записва показанията ми.

— Да, господин Кълър. Ако обичате да ни отделите минутка след малко. Синът ви ще бъде откаран за преглед в болницата...

— Разбира се — казва мъжът. После ме поглежда внимателно и ми прави знак с глава да го последвам встрани от навалищата. — Надявам се, че побърканият ми син не ви е причинил нещо сериозно. Мога да ви напиша чек — казва тихо той и вади чекова книжка от джоба си. — Как се казвате?

— Аз ли? — питам, не знам дали съм чула правилно. — Роузи Марч. Но всичко е наред, наистина.

— Глупости — отвърща мъжът. — Той е болен, разбирате ли. Това продължава от около година, той не е виновен за състоянието си. — Погледът му проследява отдалечаващата се линейка, после пак се връща към мен. — Опитяхме да го настаним в клиника, но от това състоянието му само се влоши, тъй че сега за него постоянно се грижи човек. Предполагам, че го е изпуснал... — господин Кълър подписва със замах чека, сгъва го на две и го пъха в ръката ми толкова бързо, че оставам с впечатлението, че му се налага да го прави често. — Пробута ли ви историята как е най-малкият от седем братя?

— Да.

Човекът подбелва очи:

— На всички я пробутва. И какво от това? Аз също съм най-малкият от седем момчета, но за разлика от него съм с всички си. Сякаш си имам работа с двайсет и девет годишно дете.

— Не мога да повярвам, че сте успели да запазите... човешкия му вид. — Последните думи се изплъзват почти неволно от езика ми, но господин Кълър само свива рамене.

— Правим го с цената на много грижи и много пари. Вижте, дадох ви чека, но не мислете, че не разполагам с адвокати, които при нужда ще...

— Не, не — отвърщам бързо. — Няма никакъв проблем.

— Ами добре. Инспекторе, споменахте, че искате да говорите с мен? — обръща се той към полицаая.

Докато те разговарят, аз се изнизвам навън, пускам торбичките с лед в кошчето на входа. Навън слънцето грее ослепително, а главата ми все още леко пулсира. Потърквам я с ръка, докато разгъвам чека. Хлъцвам от сумата — две хиляди долара. Две хиляди долара? За това, че онзи ме е съборил на пода? Вероятно в съда е щяло да му излезе поскъпо. А и сигурно знае, че животът ми е бил в опасност. Кой знае дали други момичета са били убити от сина му. Да държиш фенрис затворен в дома си по този начин, запазвайки го като член от семейството... Вероятно затова е успял да съхрани човешкия си облик, докато съзнанието му е било обсебено от вълка. Трябва да му е коствало доста упражнения. Дали баща му изобщо знае какво е той?

Сгъвам с въздишка чека и го прибирам в джоба си, изминавам последните няколко преки до апартамента.

— Къде беше? — пита Скарлет, когато прекрачвам със залитане прага. Погледът ѝ се спира върху петната от кръв по блузата ми. Сайлърс се подава иззад вратата на хладилника, приближава се до мен и очите му се разширяват. Аз прехапвам устна, боря се с желанието да се гушна в прегръдката му. Скарлет скача тревожно от дивана. — Роузи, добре ли си?

— Да, да, нищо ми няма. Ударих си малко главата, това е. А, да, и спечелих две хиляди долара.

Сайлърс и Скарлет си разменят притеснени погледи. Виждам как Сайлърс пристъпва напред, сякаш иска да се втурне към мен, но се удържа.

— Има сътресение — казва той.

Скарлет кимва и двамата ме повеждат към дивана.

— Чакайте, нямам никакво сътресение! Всъщност може и да имам, но вижте — вадя чека от джоба си и го плясвам върху дланта на Скарлет.

Тя го разгъва и челюстта ѝ увисва. После го подава на Сайлърс, който мести поглед между него и мен не по-малко от четири пъти.

— Добре. И така, как успя да изкараш два бона, Роузи? — пита Скарлет.

Изминавам оставащия път до дивана и се друсвам върху него. Скарлет и Сайлърс се скупчват край мен.

— Така... добре... Ами всъщност... — поемам си дъх и поглеждам към Скарлет. Вече не ми се вие свят и изведнъж си давам сметка, че ще трябва да ѝ обясня за урока по танго. — Както си бях на курса по танци — започвам бързо, — се оказа, че там има един фенрис...

— Чакай... на какво си била? — прекъсва ме Скарлет.

— Ами... на урок по танци — отвърщам смирено.

Сайлърс прави физиономия в смисъл „сега я загазихме“.

— Така ли? И откога ходиш на уроци по танци? — повишава тон тя.

— Аз просто... се записах на три различни курса в Центъра по изкуствата и днес имаше урок по танго.

— Три курса? Ти... ти мислиш, че имаме време за уроци по танци? — тя изглежда първо шокирана, после наранена, а накрая бясна и окото ѝ се втрещва в мен.

— Те не бяха дълги, най-много по половин-един час на урок... — думите ми увисват във въздуха, защото тя се изправя и се отдръпва от мен.

— А аз... живея, за да ловувам, дишам, за да ловувам. В момент, когато времето ни изтича и... — тя млъква, явно безсилна да изрази чувствата си, и скръства ръце на гърдите си, без да ме поглежда.

— Съжалявам, Скарлет, но аз...

— Ти знаеше ли за това? — просъсква тя към Сайлъс. Той отмества очи и кима мрачно. Скарлет стисва зъби и поклаща глава. — Добре, както и да е. Казвай откъде са парите — ме пита сухо.

Разказвам накратко историята. В погледа на Сайлъс се чете едновременно гняв и подкрепа, а лицето на Скарлет остава студено и безизразно.

— Баща му ми даде парите — довършвам аз. — Предполагам, че се бои да не го съдим или нещо подобно. Но няма да могат да го удържат още дълго, той вече си е чудовище...

— Дали пък не е променящият се Потенциален? — казва Скарлет по-скоро на себе си, отколкото на нас със Сайлъс.

— Не — тръсвам глава. — Няма начин. Прекалено добре се контролираше като за новопревърнал се фенрис. А и баща му каза, че е така от около година — според мен, когато миналата година е станал на двайсет и осем, е бил ухапан по време на тогавашната си лунна фаза. Между другото, преди е бил от Монетите, а сега става Стрела...

Лицето на сестра ми помрачнява.

— Спомняш ли си да ти е казал още нещо? Някаква подробност, която да ни ориентира кой може да е новият Потенциален? — подпитва ме деликатно Сайлъс: очевидно се опитва да ни върне благоволението на сестра ми.

— Нищо особено — тъжно свивам рамене. — Каза, че имал куп братя, също както... — и се смръзвам. Местя очи из стаята. Скачам, без да обръщам внимание на световъртежа и парещата болка в главата, и отивам до масата, за да взема „Митове! Легенди! Чудовища!“. Разгръщам трескаво книгата. Хайде, къде беше. Възможно ли е да е точно това! Най-сетне откривам страницата, която търся. Поглеждам

любопитните лица на Сайлърс и Скарлет и вдигам триумфално книгата. — Той е седмият син на седмия син. — Сядам на пода с кръстосани крака. Те идват, гледат книгата и мен.

— И какво от това? Аз съм шестият син и деветото дете в семейството си, ти си второто; какво общо... — подхваща Сайлърс, но Скарлет го поглежда така, че той млъква.

— Седми син... — тя се втурва към купчината вестници в другия край на стаята и хвърля няколко на пода, докато стига до разпечатката от статията за смъртта на Джоузеф Удлийф. — И с Джоузеф е било така. Седми син на седми син.

— Седмият син на седмия син веднъж на седем години — промълвява Сайлърс с известна гордост в гласа, която мисля, че е адресирана към мен.

Очите ни се срещат и аз бавно затварям „Митове! Легенди! Чудовища!“.

— Дали е това? — прошепва Скарлет и пак сяда на дивана. — Единствено това ли е нужно, за да стане някой Потенциален?

— Дори и да не е, колко седми синове на седми синове може да има в този град? — отвръща Сайлърс. Той хваща ръката ми и макар че Скарлет ни гледа, нямам сили да я отдръпна. — Решихме загадката! Сега остава само да го открием.

Никой не казва нищо. Аз стисвам ръката на Сайлърс и той ми се усмихва, а Скарлет пак се изправя и започва да крачи замислено из стаята.

— Чудесно свършена работа, любов моя — прошепва ми Сайлърс и докато Скарлет е обърната с гръб, ме притегля и целува челото ми с обожание.

ГЛАВА 17

СКАРЛЕТ

Седмият на седмия. Още не мога да повярвам, че било толкова просто. Всъщност не — не мога да повярвам, че в „Митове! Легенди! Чудовища!“ е казана истината. Браво, Доротей Силвърклоу. Кой знае дали и онова с посипването на сол по первазите на прозорците наистина ще държи демоните настрана. Във всеки случай малко предпазливост не вреди.

Не мога да заспя. Главата ми бучи от натрапчиви мисли, които ме глождят. Обръщам се в леглото и поглеждам към сестра си, която лежи с разпилени по възглавницата коси и прилича на Спящата красавица. Тя го откри — последния ключ към загадката на Потенциалния.

И ме излъга. Крила е тайни от мен. Не, тя и Сайлъс са крили тайни от мен. Наистина ли са ме загърбили? Смятат ме недостойна да узная нещо елементарно от рода на този факт, че малката ми сестра ходи на уроци по танци? Изпускам я. Вече почти съм изпуснала и лова. Какво ще ми остане, освен белязаното лице, което да ми напомня колко съм безполезна без сестра си и лова?

Тя имаше късмет, че донесе важна информация, иначе щях да ѝ се разкрещя. Но между нея и Сайлъс... сякаш има някаква връзка, от която аз не съм част. Повдигам ръка и гледам как лунната светлина се отразява от белезите ми. Подпирам се на лакът и поглеждам през процепа в завесите към Сайлъс. Гърдите му се повдигат равномерно от съня, устата му е леко отворена, а единият му крак е провесен от дивана.

Аз въздъхвам. Седмият на седмия. Съсредоточи се върху това, а не върху лъжите на Роузи. Ако успеем да го открием, да го използваме, после ще можем да се приберем в Елисън. Ще заживеем отново в къщата на Ома Марч, ще ловуваме заедно из горите край градчето, ще си върнем живота такъв, какъвто беше, когато със сестра ми няхахме тайни.

Ами ако тя не иска да се върне? Мисълта ме парва с ледената си вероятност. Роузи е държала уроците си в тайна, защото не е искала да ги прекъсва. Не съм толкова глупава — аз самата по всяко време бих избрала тангото пред върколаците, ако имах избор. Но нямам. Аз съм белязана, прикована към лова. Докато Роузи... тя е наполовина пеперудка.

През деня продължавам с издирването. Подреждам записките си. На два пъти отскачам до библиотеката. Роузи прекарва повечето време с торбичка лед, закрепена на хълбока ѝ, за да охлади леко подутите рани, и с чаша чай в ръка. Неговата ароматна пара сякаш отблъсква студения дъжд, който почуква навън. След дълго ровене в телефонни указатели, публични регистри и вестникарски статии успявам да издира три имена, но всъщност търсенето ми е ограничено само в Атланта. Това са Нийл Франклин, Джеймс Портър и Грег Заводни. У мен трепти искрица надежда, когато с Роузи сядаме да ги обсъдим.

— Не мисля, че Франклин е нашият човек — казва тя, като намества торбичката си с лед. — Тук споменават за шест по-големи деца, но имам чувството, че сред тях има и момиче, иначе щяха да кажат „шестима по-големи братя“.

Аз препрочитам статията и неохотно задрасквам името от списъка, защото Роузи вероятно е права.

— Колкото до Заводни... не знам, Скарлет, този човек е много, много стар.

— Да, приближава осемдесетте. Вълците обикновено намират и променят тези хора много по-рано. Малко вероятно е да е успявал да им се измъкне през всички досегашни години.

— Така е — съгласява се Роузи.

Усецам как надеждата в душата ми тлее все по-мъждиво.

— И така... Портър. За този имаме най-оскъдна информация.

Всъщност разполагаме само със съобщение за дипломирането му, в което се споменава, че са общо седем деца, но не се казва кое поред е той. Единствената причина да се захванем с него е, че преди време Сайлъс и Роузи се бяха заловили да четат във вестника платените обяви за рождени дни и бяха забелязали, че той тъкмо става на двайсет и осем.

Но нямаме адреса му. Не е регистриран в телефонния указател. Не изскача в никоя интернет търсачка.

— Трябва да изляза — изпъшквам аз.

Необходимостта да ловувам напирва в мен с такава сила, сякаш иначе всеки миг ще се разпадна. Сайлъс отиде да плаща наема ни за втория месец, а Роузи изглежда толкова безпомощна с чая и торбичката си с лед, затънала в книгите, че се налага този път да я оставя на мира: ако съм безкрайно мила и добра с нея, може би ще мога да си я върна?

— Чакай, какво ще правиш, ще кръстосваш ей така улиците да търсиш Портър ли? — пита ме тя, докато заточвам набързо брадвичката си.

— Портър, някой вълк, каквото и да е. Просто трябва да върша нещо, Роузи — отвръщам, после излизам и се спускам надолу по стълбите.

Бродя без посока из бизнес квартала, наметката ми се развява от вятъра, а брадвичката е препасана плътно на кръста ми. Жалко, че не мога да отида до болницата и да очистя фенриси от танцовия клас на Роузи. Доста скоро душата ще го напусне окончателно и тогава ще стане съвсем неудържим. Но нещо ми подсказва, че болничният персонал няма да се отнесе особено радушно към момиче с превръзка на окото и цялото в белези, дошло да накълца техен пациент, пък бил той и престъпник. Вероятно не си струва рискът да ме вържат в усмирителна риза и да ме натъпчат с медикаменти.

Няколко бизнесмени, напускащи по-късно офисите си, ми хвърлят напрегнати погледи, когато вторачвам в тях здравето си око. Мяркат се дрипльовци, случайни двойки бързат към къщи. Но нито следа от фенриси. Както и от пеперудки. Когато започвам наистина да се замислям дали да не закрепя името на Джеймс Портър по улиците, си давам сметка, че е време да се прибирам у дома. Повличам крака към апартамента, а чувството на неудовлетвореност ври вътре в мен.

Наркоманът от долния етаж явно си е забъркал нова смес: вонята пълзи по стълбището като тежък облак. Минавам бързо покрай неговия апартамент и стигам до нашия, където смъквам превръзката от окото си, а в краката ми се стича локвичка от дъждовната вода.

Вратата е леко откряната, пропуска бледозлатиста ивица светлина към мрачното стълбище. Чувам Роузи — поне си мисля, че е Роузи, защото гласът ѝ звучи различно. Някак по-възрастен, по-зрял,

глас на жена, а не на моята малка сестричка. Свивам вежди и притискам гръб към стената до вратата, усещам под пръстите си люспите на напуканата боя. Опъвам врат да надникна вътре и да установя причината за тази промяна. Знам, че не е никак красиво да шпионирам сестра си, но любопитството е по-силно от моралните ми задръжки.

Не мога да видя друго, освен тесен отрязък от кухнята и малката керамична лампа, която се напъва да освети целия апартамент. Отвън през прозореца градските очертания на Атланта проблясват на тъмния фон. Отново гласът на Роузи — трябва да е тя — нарушава тишината, но не долавям думите. Отвърща ѝ друг глас, по-басов, гальовен... Сайлъс. Той говори спокойно и нежно, тонът му е като на човек, който е много по-голям от мен, а не само три години. Навеждам се по-близо до пролуката на вратата, вдишвам сладостния аромат на чая от портокалов цвят, който се запарва на печката. Понечвам да бутна вратата, за да видя за какво си говорят, та гласовете им звучат толкова непознато. В този момент Сайлъс влиза в полезрението ми и се подпира на кухненския плот. Почти едновременно с него се появява и Роузи, черната ѝ коса се развява около сърцевидното ѝ лице. Тя сваля чайника от котлона и избърсва ръце в дънките си, смее се на нещо, което Сайлъс е казал. Той се усмихва широко, със странно изражение в очите. Хващам дръжката на вратата и едва не се втурвам вътре, за да поискам обяснение какво се случва, но се възпирам.

Промяната не е само в гласа на Роузи, има нещо друго, нещо, от което ми притъмнява и стомахът ми се свива. Не мога да определя какво е, докато Сайлъс не се доближава до сестра ми и не прокарва нежно пръсти през косата ѝ, внимателно, сякаш докосва безценно съкровище. После се навежда към ухото ѝ и прошепва нещо, от което тя поруменява, а устните ѝ се извиват в прекрасна усмивка. Най-сетне разпознавам израза в очите на Сайлъс: обожание. Стискам зъби и се мъча да се отърся от усещането, че са ме зашлевили през лицето.

Трябва да е някаква грешка, няма начин да виждам това, което виждам.

Но още по-лошото е, че гледката не ме шокира. Защото по някакъв начин, дълбоко в себе си, аз съм знаела.

Стисвам дръжката на вратата толкова силно, че ръбестата ѝ повърхност се врязва в дланта ми. Той е най-близкият ми приятел; тя е

малката ми сестричка. Не. Това не е тя. Ние не сме такива. Не сме глупави момичета, които флиртуват с момчетата и се смеят на ужасните им шеги, и се докосват с тях, както Роузи и Сайлърс, които сега преплитат пръсти.

Роузи се смее, обгръща с ръка врата на Сайлърс — сега той изглежда по-възрастен, по-висок от преди — и върти на пръст косата на тила му. Той я прегръща, едната му ръка се скрива наполовина под копринената ѝ блузка, ляга върху гладкия ѝ, тесен кръст. Всичко при тях е някак лъскаво и сияйно, хубава кожа, блестящи коси и тихи гласове. Усещам белезите по тялото си по-осезаемо от когато и да било, те са усукани въжета, които се стягат, за да ме задушат. Преглъщам с усилие.

Сайлърс се привежда над нея. Гърдите ми се стягат и се моля да спре, не съм сигурна дори дали не го изричам на глас, но напразно. Роузи отмята глава назад. Ръцете му я привличат по-близо, обхващат крехкото ѝ тяло. *Спрете и двамата — ние сме ловци, ние сме заедно в това, което правим, забравихте ли? Дали сме си думали, дали сме я много отдавна. Ние сме заедно...* Устните им се срещат.

И аз оставам по-самотна, отколкото някога съм била.

Вратата се отваря със скърцане на пантите и аз не правя опит да я задържа. Роузи и Сайлърс завъртат глави по посока на звука и когато ме виждат на прага, лицата им пребледняват. Душевадеца се измъква от кухнята и се скрива под леглото в спалнята, сякаш доловил моя гняв, бурята, назряваща в сърцето ми. Роузи не проговаря, макар че устните ѝ се разтварят сякаш в опит да изрекат някакви думи. Тя се измъква от прегръдката на Сайлърс, но хваща ръката му в своята. Аз не помръдвам. Не мисля, че изобщо мога да помръдна, не и докато все още виждам местата по шията ѝ, където я беше целувал.

— Лет — проговаря най-сетне Сайлърс с прегракнал глас.

— Не — прошепвам аз. — Не, не, не... — едва чувам своите думи от тътена на сърцето си, на нашето сърце, което блъска неударимо.

— Лет, чуй ме — казва Сайлърс и застава пред сестра ми. Тя здраво държи ръката му, сякаш търси закрила. — Не е кой знае какво, просто се бояхме, че ще се ядосаш, това е.

— Бояли сте се... — влизам вътре и се обръщам да затворя вратата, мъча се да си вдъхна сила, докато я заключвам. Дишай,

Скарлет, само дишай. Обръщам се пак към тях, искам да овладя чувствата си, да не допусна да видят, че треперя от мъка, болка и гняв. — Вие сте ме лъгали. Лъгали сте ме и двамата.

— Ние... просто не ти казахме. О, Скарлет, недей така — казва умолително Роузи, пуска ръката на Сайлърс и се втурва към мен със сълзи в очите.

Аз я отблъсвам с цялата сила, която бих използвала в битка срещу фенрис. Тя отхвърча, залита назад, но успява да запази равновесие и потърква мястото, където съм я блъснала.

— Вие сте го пазили в тайна... не сте ми казвали, защото... защото — поглеждам надолу към белезите си. — Защото съм прокълнатата. Изрод, който знае само да ловува. Защото върша това, което е правилно. Защото... се боря. Спасявам живота на хората, докато ето какво правите вие... ходите на танци... и се целувате, и... — усещам, че губя контрол. Тръсвам глава и неволно се разкрепявам, едва удържам сълзите си. — И двамата сте егоистични деца. Знаете какво съществува на този свят и имате силата да го унищожите. Обаче... ме изоставяте да се боря сама.

— Всички сме ловци, Скарлет — възразява Роузи. — Но на света има и други неща. Знаеш, че не можеш да се бориш сама.

— Напротив — почти ръмжа насреща ѝ. — Мога да се боря. Защото това е правилното нещо, Роузи. Колко момичета щяхме да спасим, ако не беше пропиляла бог знае колко време по танцови курсове или тук с него?

— Съжалявам — изхълцва тя.

Сълзите се стичат по лицето ѝ. Сайлърс я поглежда с болка в очите.

— Скарлет, ние... — намесва се той.

— О, да! — възкликвам с престорен възторг. — Ние! Ти и моята сестричка, Сайлърс. Чудесна двойница сте вие, няма що — поклащам глава. — Не мога... не искам да оставам повече тук — процеждам през стиснати зъби.

Роузи понечва да ме хване за ръката, но аз я дръпвам.

— Не. Не ме докосвай!

Тримата се споглеждаме скръбно.

После аз се врътвам, отварям рязко вратата и си отивам.

ГЛАВА 18

РОУЗИ

Скарлет тръшва вратата и аз избухвам в неудържими ридания. Нещо в гърдите ми се къса, сякаш сърцето ми умира в мен. Може би наистина сърцата ни най-сетне са станали две вместо едно. Обхващам с ръце тялото си и хлипам, едва си поемам въздух, а сълзите се леят и парят страните ми. Сайлърс ме гледа, без да помръдне.

— Роузи — казва нежно той.

Толкова ми трябва: политам към него, той ме поема в прегръдката си и притиска буза в челото ми.

— Не биваше, не биваше да го правим. Тя ми е сестра.

— Не говори така — прошепва той в косата ми с умоляващ глас.
— Моля те, никога не говори така.

— Ние сме ловци — отронвам.

— Да, разбира се. Дори сме нещо повече... — той поклаща глава и леко ме отдалечава, навежда се да ме погледне в очите. — Не съм искал да я нараним, Роузи, но не бих отстъпил за нищо на света — прекалено много те обичам.

Опитвам се да потвърдя, да му кажа, че и аз го обичам, да му кажа каквото и да било, но не намирам думи. Сайлърс ме придърпва отново към себе си, сълзите ми мокрят ризата му.

Навежда глава към ухото ми, говори ми тихо и прокарва пръсти през косата ми.

— Отивам да я търся. Не можем да я оставим ей така да си тръгне. Ти ще дойдеш ли?

— Аз... — сякаш виждам отново трагичното лице на Скарлет, когато ни видя заедно. Поклащам глава, пак ще се разплача. — Не мога. Тя ме мрази.

— Тя те обича — казва твърдо той и целува измокреното ми от сълзи лице. — Хайде да вървим. Ще се разделим да я търсим, надали е някъде далече.

Правя усилие да преглътна сълзите и кимам. Сайлъс притиска устни в челото ми и ме прегръща силно.

— Добре тогава, да тръгваме. Ако искаш, аз да тръгна на север, а ти — на юг. Бъди сигурна, ще я върнем у дома.

Кимам пак. Сайлъс ме пуска бавно, сякаш се притеснява, че може да падна, ако не ме придържа. Аз му махвам да тръгва. Той ми хвърля поредния угрижен поглед, след което отваря вратата и се спуска надолу по стълбите, прескача по няколко стъпала наведнъж. Аз препасвам колана с ножовете и поемам дълбоко дъх.

Ако бяхме в Елисън, щях да знам точно къде да търся сестра си. Тук се чувствам залутана подобно на човек, който посред нощ вика по име изгубеното си куче. Запътвам се към бизнес квартала. Носът ми тече, а очите ми са толкова подути, че всеки, с когото се разминавам, отмества поглед встрани. Що за човек съм аз? Да предам сестра си заради целувки и уроци по танци. Но дори докато си казвам това, си давам сметка колко силно искам да бъда със Сайлъс. Само допреди час бях в прегръдките му и се чувствах по-прекрасно от всякога. Дали бих се отказала от него в името на лова? Спускам се надолу в подлеза на метрото. Не. Никога не бих се отказала. Не и когато вече знам какво е да бъдеш обичана. Не и когато съм излязла от пещерата и съм видяла слънцето. Но от това постъпката ми не става по-честна, нито пък страдам по-малко, че сестра ми ме мрази.

Минавам през въртележката на метрото и оглеждам слабо осветената станция, търся Скарлет. Няма я, само обичайните безделници и уморени сервитьорки. Обръщам се да си ходя.

— Изгуби ли се, пиленце? — пита нечий глас.

Обръщам се и виждам дрипав мъж, който събира няколко кошчета, а от джоба на мръсните му дънки стърчат две очукани палки за барабан.

— Не — отвърщам. — Търся един човек.

— Но го няма?

— Засега не — поклащам глава.

Дрипавият мъж кима мъдро.

— А може би проблемът е, че този човек не иска да бъде намерен.

— Тъкмо това ме притеснява — въздъхвам.

Събирам дребните от джоба си и ги сипвам в кутията на мъжа. Той е прав. За разлика от мен Скарлет никога не е искала да бъде спасявана. Нито от лова, нито от фенрисите. А най-малкото да я спасявам аз.

ГЛАВА 19

СКАРЛЕТ

Навън веднага се затичах. Сълзите напират, стягат гърлото ми, ще ме задушат. Хората ме заглеждат, но мен за пръв път не ме е грижа, че съм без превръзката си на публично място. Промушвам се между колите, през навалищата, искам да надбягам болката, която ме следва по петите.

Всичко останало се размива, с изключение на пустотата в сърцето ми и усещането за ходилата ми, които тупкат по земята. Не знам колко дълго съм тичала, но все още не ми изглежда достатъчно, когато тялото накрая ме моли да спра. По лицето и гърба ми се стича пот, а обувките започват болезнено да протриват кожата ми.

Стисвам дръжката на брадвичката и едва когато се строполявам на земята под един дъб, си давам сметка, че съм близо до парка Пиедмонт. Опирам задъхано глава на дървото, дробовете ми горят за кислород, светът се върти около мен. *Дишай. Просто дишай.* Концентрирам се върху това как въздухът влиза и излиза от дробовете ми, за да попреча на мислите си да се отклонят отново към Роузи и Сайлс. Луната бавно се издига в небето, но аз почти не я забелязвам. *Дишай.*

— Лет? — казва тих глас.

Откога ли седя тук?

Стисвам зъби. *Не. Не и ти.* Сега дишам.

— Върви си, Сайлс — казвам твърдо, без да го погледна.

Чувам стъпките му през тревата, после той се появява и се отпуска пред мен на колене.

— Лет, моля те. Ти си най-близкият ми приятел. Ти си моят партньор — казва меко той.

— А тя ми е сестра, тъпако.

— Това не е... — той си поема дъх. — Ние не искахме да те лъжем.

Сигурно е чудесно да си част от „ние“. Гневът ме обзема с нова сила и поглеждам нагоре към него с пламнало око. Сайлърс се напруга и изпъва длани насреща ми, сякаш успокоява диво животно.

— Никога няма да разбереш — изсъсквам.

Не мога да се овладеея, скачам насреща му и го удрям в рамото.

Той почти не се съпротивлява, явно не е очаквал от мен да го нападам. Двата се изтърколваме по тревата в малка падинка и се разделяме на дъното ѝ. Аз се изправям преди него и замахвам с ляво кроше към незащитената му брадичка. Той успява да избегне удара, но аз с ритник отстрани го улучвам в ребрата. Той се мъчи да каже нещо, успява само да се закашля, докато аз замахвам отново. Юмрук в лицето — и от носа му потича кръв. Той подсмърча и се извърта, улучва ме в плешката с такава сила, че ме събаря долу. Падайки обаче, аз изнасям крак и докато се стоварвам на земята, подкосявам и двата му крака под коленете. Той се строполява, мъчи се да си поеме дъх, изтърколва се встрани от мен. Аз се извъртам и забивам още един ритник в ребрата му, после се хвърлям с цялата си тежест върху него. Възсядам го запъхтяна, притискам с колене гърдите му и вдигам юмрук. Искан да го удрям отново и отново, докато избия от него всичко онова, което ме мъчи и ме разкъсва жива. Господи, как искам да го удрям.

— Лет, аз... аз я обичам — заеква той, сумти с разкъравения си нос.

Стисвам по-здраво юмрук, но затварям око, опитвам да си възвърна поне отчасти здравия разум. Сайлърс остава неподвижен, гледа ме умолително като зверче.

Скъръцам със зъби и се изтърколвам от него, но го ритвам още веднъж за капак. Заравям лице в тревата и скубя с шепи от нея. След малко го чувам да кашля отзад и когато се обръщам да го погледна, той трие нос с опакото на китката си и оставя по лицето си дълги червени следи.

— Естествено — казвам и правя усилие да се надигна. — Естествено, че я обичаш. — Поглеждам надолу към белезите по ръцете си. — Тя ми е сестра. Аз поех нападението на фенриса заради нея. А ти, ти и твоят баща ме научихте да ловувам. Мислех си, че няма начин... точно ти и Роузи да не разбирате. Да не знаете какво означава да направиш света по-добър.

— Напротив, Лет. Но просто искаме и друго, освен лова, това е. А и ти също би могла да имаш много повече.

— Стига, Сайлъс — казвам сухо и се вирам в лехата с лалета пред себе си, за да избегна погледа му. — Мислиш ли, че бих могла да стана съпруга? Или майка? — негодуванието ми се превръща в отчаяна молба и осъзнавам колко силно всъщност желая той да има отговор на въпросите ми.

А на лицето му се изписва учудване.

— Лет, ти майтапиш ли се с мен?

Аз се смея горчиво и поклащам глава.

— Не, Сайлъс. Аз съм ловец. И мислех, че не съм сама. Вярно, когато замина за Сан Франциско, реших, че повече няма да се върнеш, но Роузи... надявах се да запазя поне нея. Загубих окото си, наивността, незнанието, но мислех, че поне Роузи... — извърщам поглед. — Обаче какво сега, ти я обичаш.

— Скарлет — произнася той натъртено цялото ми име. — Ти си глупаво, глупаво момиче.

Обръщам се към него с тревожно опулено око. Той поклаща глава и пристъпва по-близо.

— Скарлет, ти беше всичко за мен. Много преди Роузи харесвах теб.

Идва ми да се изсмея, той явно се шегува, но всъщност се чувствам объркана и смутена.

— Какви ги говориш? Искаш да ме нараниш ли? — прошепвам.

— Не. — Сайлъс идва още по-близо и отново бърше разкъравения си нос. — Падах си по теб през цялото ни детство.

— Може, преди нападението...

— Не, след това. И преди, и след. През цялото време. Защо, мислиш, постоянно висях у вас? Или защо тъкмо аз доброволно поех въвеждането ти в живота на Рейнолдсовото домочадие, след като Ома Марч умря? Защото исках да съм с тебе, Лет.

Гледам го недоверчиво. Дали е възможно да има наглостта да излъже за подобно нещо? Правя крачка назад, стъписана от думите му.

— Тогава защо... никога не си ми го казвал, да не мислиш, че мога да ти повярвам...

— Отначало се боях да ти кажа. А после разбрах, че не мога да разчитам на взаимност. Аз съм най-близкият ти приятел, така е, но

голямата ти любов е ловът. Винаги е било така.

Присвивам око.

— Ловувам, защото трябва...

— Все едно — махва с ръка той. — Това е движещата ти сила. Ловът те вдъхновява и изпълва, Лет. Когато се биеш, ти живваш. Аз никога не бих могъл да си съпернича с ловната ти страст. — Сайлъс пристъпва още по-близо, очите му проблясват на лунната светлина.

Аз поклащам глава.

— Не. Не е нужно да ме лъжеш, за да се чувствам по-добре. Недей да...

Но Сайлъс се хвърля към мен със скоростта на животно, прескача разстоянието помежду ни и преди да успея да реагирам, преди изобщо да разбера какво прави, устните му се лепват върху моите. Аз се вцепенявам. Всичко в съзнанието ми блокира, с изключение на усещането за топлата му целувка, за мириса на неговата кожа до лицето ми. Когато се отдръпва, очите му ме проучват, търсят нещо у мен. Аз вдигам ръка и докосвам устата си, опипвам мястото, където бяха устните му.

— Аз... — казвам и присядам върху пръстта. Не чувствам нищо. Нито искра, нито огън. Нищо. — Мисля, че си прав — прошепвам. — Не изпитах нищо.

— Но изпитваш, когато си на лов — казва Сайлъс, сяда срещу мен и поема ръката ми в своята. — Всичко е наред. Ала това, че ловът буди такива усещания у теб, не означава, че непременно ги предизвиква у Роузи или у мен. Ние също сме ловци, но имаме нужда и от друго. А ти — не. Ти принадлежиш на ловната си страст и тя напълно ти принадлежи.

— Няма как да се променя — шепна през сълзи. Как може да са ми останали сълзи? — Няма как. Аз съм такава, каквато съм. Това съм; това е единственото, което е останало от мен.

— Знам — казва тихо Сайлъс. После става и ме повдига да се изправа с него. — Разбирам те.

— Нищо не мога да направя — продължавам аз, — не мога да спра... постоянно мисля за лова и за Потенциалния, и за онзи Портър, и за...

Сайлъс се подсмивва успокояващо и поклаща глава.

— Лет, изобщо не бих искал да се променяш. — Той посяга и слага ръка върху моята, стисва я здраво.

Аз леко се колебая, после полагам другата си ръка върху неговата. Ние сме партньори. Винаги сме били, дори когато го мразя, когато е на хиляди километри разстояние, когато обича сестра ми... дори когато изглежда по-лесно да се разделим завинаги.

За момент се умълчаваме.

— Обещах на сестра ти, че ще те прибера у дома — казва той накрая.

Поклащам глава, все още леко замаяна.

— Не мога, Сайлъс. Поне засега не.

— Така и предполагам — отвърща меко Сайлъс. — Тогава да си вървя?

Кимам му. Не знам какво друго да сторя. Той се обръща и си тръгва.

Не поглежда назад и по-добре, защото сълзите ми отново рукват.

ГЛАВА 20

РОУЗИ

Прибирам се у дома с възпалени от сълзите бузи. В апартамента ме посреща само Душевадеца, което впрочем не ме учудва. Наплисквам лицето си с вода и угасявам лампите, след което отнасям котарака на дивана с надеждата, че поне той ще ме утеши, докато някой, който и да е, се върне. Той обаче ми позволява да заровя лице в козината му само за малко, после се отскубва и подгонва някаква пълзяща по пода буболечка, чийто силует се откроява на фона на уличното осветление отвън.

Вратата се отваря. Сайлъс е. Очите ни се срещат в почти пълния мрак, устните му са стиснати. Думите са излишни. Усещам отново буца в гърлото. Сайлъс изхлузва обувките си и сяда до мен на дивана, отпуска глава в дланите си. Душевадеца притичва, гризва го по глезена и избягва. Той замахва неохотно по него.

— Нищо ли не стана? — питам най-сетне.

— Открих я, но тя не иска да дойде — отвърща тихо Сайлъс.

Лицето ми се стяга и се свивам на кълбо при страничната облегалка на дивана. Тя не иска да се върне у дома. Толкова много съм наранила другата половина на сърцето си.

Сайлъс въздъхва и се привежда над мен, поема ръцете ми в своите и се опитва да ме притегли, за да ме прегърне. Аз желая прегръдката му, искам да вдишвам аромата на кожата му, да плъзна длан нагоре по гърдите му, да почувствам топлината на тялото му. Но нещо ме спира, нещо по-силно дори от самото ми желание. Отдръпвам се и поклащам глава.

— Виж, аз...

Искам да му кажа, че не мога. *Не мога да те докосвам по този начин точно сега, не мога да те прегърна, макар че тялото ми копнее да се притисне към твоето. Аз обичам сестра си, а това я нарани. Това я пропъди.*

Сайлъс кимва тъжно.

— Няма проблем, Роузи. Защо тогава просто не поспим?

— Добре — заеквам аз. — А утре сутринта ще я намерим и ще се опитаме да я върнем у дома — казвам твърдо.

— Разбира се — отвръща Сайлъс.

Камбаните отвън бият дванайсет часа, макар да изглежда много по-късно от полунощ.

Гушвам отново котарака и повличам крака към нишата, която двете със Скарлет използваме за спалня. Зад гърба си чувам как Сайлъс се съблича и разгъва одеялото си. Дали ще може да заспи? За себе си знам, че няма смисъл дори да се опитвам. Пропълзявам в леглото, половината на Скарлет е болезнено празна. Придърпвам възглавницата ѝ и заравям лице в нея, вдихвам аромата на косата ѝ — той се различава от моя, макар и съвсем леко. Как бих могла да съществувам в свят, в който тя ме мрази? Сълзите напират отново и потичат, изгаря ме омраза към самата себе си. В един момент спирам да плача, защото в нишата ми се прокрадва светлина от улицата, когато Сайлъс безшумно дръпва завесата встрани. Той се обляга на стената, скръстил ръце върху голите си гърди, а косата пада пред очите му. После почти безшумно се промушва в тясното пространство между стената и леглото ми и сяда на пода в ъгъла, свил колене към гърдите си, и отпуска главата си до моята, гали кокалчетата на пръстите ми.

Аз се измъквам от леглото с увити около краката чаршафи и сядам в неговия скют, притискам лице към шията му. Той ме обхваща в прегръдката си, сякаш се бои да ме пусне. Знам, че трябва да се отдръпна, да се кача обратно в леглото от лоялност към сестра си. Но нещо ме приковава към него, нещо, което не ми дава да се откъсна от лекото вдигане и спадане на гърдите му или от ръцете му, които ме крепят, сякаш съм някакво безценно съкровище, докато устните му докосват челото ми.

Без да си проговорим, накрая заспиваме.

ГЛАВА 21

СКАРЛЕТ

Не знам къде да отида. Къде да отида, какво да правя, с кого да говоря. Аз не говоря с непознати; не си бърбя в магазините, нито обсъждам времето в асансьора. Така че бродя из града стоически, безмълвно, докато ниската сутрешна мъгла се стеле и забулва земята. Дори бездомните ме отбягват, сякаш пръскам зараза на прокажена. Бих опитала да ловувам, но донякъде се боя: глутницата на Стрелата знае кои сме и ако ми се нахвърлят вкупом, не съм сигурна дали бих имала силата или възможността да ги спра.

На следващия ден е същото.

И на по-следващия. Влизам в библиотеката и без особена надежда изписвам името на Портър на компютъра. Пак нищо. Спя в парка, сгушена под червените азалии, завита с наметката като с одеяло. Веднъж един полицаи ми създаде проблем, но щом ме видя без превръзката на окото, буквално усетих как гърлото му пресъхна. Той кимна и рече занаят да си намеря друго място за спане, след което ме остави на мира. Бродя като изгубена, сепвам се всеки път, когато ми се стори, че виждам Роузи или Сайлс. Случи ли се да попадна на двойка, подобна на тях, сърцето ми подскача. Не искам да ме открият, но въпреки че се ужасявам, същевременно и се надявам да ги видя как се смеят, държат се за ръце, вървят един до друг. Може да съм мазохистка, но ако ги видя заедно, ще изпитам болка, ревност и чувството, че съм предадена. Тази болка би била поне някаква емоция, която да прекърши тъпото мъртвешко усещане, дето ме изпълва от толкова дни.

На третия ден прекарвам повечето време, обикаляйки с метрото, докато не си давам сметка, че виждам как се прибират у дома същите хора, които часове по-рано бях видяла да излизат за работа, към парка или по магазините. На следващата спирка си налагам да сляза и тръгвам пеша. Когато излизам от подлеза на метрото, установявам, че не съм била в тази част на града досега, но за свое учудване съзирам

табела, сочеща към старческият дом „Винсът“ — мястото, където е настанен бащата на Сайлс. Спирам за момент на ъгъла. Не съм говорила с никого от дни. Старият Рейнолдс винаги е бил добър към нас, грижеше се за нас след смъртта на Ома Марч, докато майка ни не се появи. Той знае за белезите ми и не се впечатлява от тях. Поне така беше преди алцхаймера. Сега сигурно изобщо не си спомня за мен. Какво ще стане, ако го уплаша? Ако се развика?

Но не издържам повече сама. Свивам покрай ъгъла и се насочвам към болницата, огромно здание в бяло и кремаво, явно строено в края на 60-те години. На пейките отвън седят сестри с розово-оранжеви престилки, бърбят си и похапват кисело мляко от кофички. Още от тротоара усещам вездесъщия ужасен мирис на болница — лекарства, прясна боя и дезинфектанти. Сбръчквам нос и без да обръщам внимание на любопитните погледи на сестрите, влизам през яркочестата врата.

— Извинете... какво ще желаете? — пита девойката от рецепцията.

Фалшивата усмивка и меденият ѝ глас се стопяват, когато ме вижда, а огромното огледало зад гърба ѝ ми показва, че белезите ми не са единствената причина. Косата ми прилича на свраче гнездо, а по дрехите ми са полепнали пръст и листа. Правя физиономия и с рязко движение опъвам конската си опашка, докато се приближавам към нея. Така е малко по-добре.

— Здравейте — казвам, но неизползваният ми глас излиза прегракнал. — Здравейте — започвам отново. — Идвам да видя Чарли Рейнолдс.

— А вашето име е? — пита тя, добила отново наперения си професионализъм.

— Скарлет Марч.

— Не ви виждам в списъка с посетители на господин Рейнолдс...

— Посещавам го от името на Сайлс Рейнолдс — я лъжа. — Той нямаше възможност да дойде и ме помоли да видя как е баща му.

Момичето дъвче молива си една секунда, после свива рамене.

— Добре. Елате с мен. — Плъзва на гишето табелка с надпис „Затворено за 5 минути“ и ме повежда през болницата.

Минаваме покрай помещения, в които хора на инвалидни колички са подредени пред телевизори, чиито програми явно не ги

интересуват особено. Помещения, пред които завесите са спуснати и се чува как вътре сестрите говорят на старите хора със същия търпелив тон, с който се говори на злояди деца: „Браво! Хайде сега още една хапка!“ Мръщя се и се мъча да не ги чувам.

— Ето тук е — казва момичето от рецепцията и отваря с картата си двукрилна врата.

Влизаме вътре и чувам как вратата щраква зад нас. За момент изпитвам желание да побягна.

Стаята е кафява. Напълно кафява. Кафява ламперия, кафяв килим, кафяви кожени мебели. Единственият друг цвят е на пациентите, повечето от които са облечени в морскозелени болнични пижами. На вратовете им има връвчици, на които са окачени табелки с имената им и друга по-важна информация. Те дори не ме удостояват с повторен поглед и макар да подозирам, че не го правят от учтивост, все пак съм благодарна.

— Госпожица Марч е тук за господин Рейнолдс — провиква се моята водачка през цялата стая към як санитар, който прилича повече на бияч от заведение, отколкото на болничен служител.

Той кимва с усмивка и сочи към няколко инвалидни колички в дъното на стаята.

Към стария Рейнолдс.

Момичето от рецепцията ми придърпва стол, но аз стоя като истукан, вперила поглед в него. Дали и хората, които ме зяпат, се чувстват по същия начин? Отпускам се бавно на стола, гледам със страхопочитание бащата на Сайлс. Времето е стопило някога гордия, силен мъж: китките му са крехки, шията изтъняла, устните отпуснати и влажни. Той оглежда стаята с безпокойство, сякаш търси нещо конкретно, но така и не успява да го открие. Той е от малцината, които не носят болнична пижама, но със сивото памучно долнище от анцуг и бялата тениска изглежда още по-невзрачен и ясно се открояват старческите петна по кожата му.

— Господин Рейнолдс? — извиква рецепционистката толкова силно, че ще ми спуска тъпанчетата. Той подскача леко на инвалидния стол и се обръща към нея. — Господин Рейнолдс, вижте, госпожица Марч е дошла да ви види. Нали е чудесно?

Той я поглежда гневно. Подсмивам се тихомълком. Познавам този поглед, някога той обикновено беше придружен от думите: „Дете,

ти тъпо ли си, или какво?“ Сестрата сякаш се разгневява за миг, но после се усмихва и си тръгва.

Старият Рейнолдс обръща колеблив поглед към мен. Извързвам глава така, че да не вижда липсващото ми око. Той се усмихва и протяга суха ръка към лицето ми. Улавям пръстите му, меки като гюдерия.

— Силия — изграчва той, гласът му е доста по-тънък, отколкото го помня. — Силия, колко се радвам да те видя, момичето ми.

Отнема ми малко време, докато отговоря, след като отминат стъписването и горчивината. Този човек не ме познава. Като малка той ми измайстори люлеещо се конче, той помогна на Ома Марч да ме научи да карам колело, нито веднъж не се сбърчи лице пред моите белези, но сега не ме познава. Колко ли по-тежко трябва да е за Сайлс.

— Аз не съм Силия — казвам меко. — Аз съм Скарлет, чичо Чарли, Скарлет Марч.

Той се вира в мен за момент, после кимва.

— Да, Силия, мила моя.

Въздишам, облягам се назад на стола, без да изпускам сбръчканите пръсти на стария Рейнолдс. Силия беше неговата жена, любовта му още от училище, майката на Сайлс, която бе починала, когато той беше осемгодишен. Как може да ме обърка с тази, която е обичал? Аз изобщо не приличам на нея. Тя беше руса, красива, нежна и деликатна... Преглъщам мъчително и поклащам глава. Беше грешка да идвам. Дори изразът в очите му не е този, който ми трябва — той няма нищо общо с бащинската фигура, която помня, с човека, от когото тъй отчаяно се нуждая от съвет, а прилича по-скоро на уплашено момче.

— Трябва вече да вървя — казвам дрезгаво.

— О, не, Силия, моля те — старият Рейнолдс слага другата си ръка върху моята и не ме пуска. Поглежда ме с пълни с болка очи. — Ние не го направихме нарочно, грешката не беше наша; просто така се случи.

— Знам — отговарям бързо, без да имам представа за какво говори. — Знам, че беше така.

— Там ще му бъде добре. Родителите ми ще го отгледат. Всичко ще бъде наред.

— Сигурна съм, да. — Опитвам се да стана, но хватката на стареца е удивително силна.

Той поглажда с палец opakото на китката ми.

— Силия, моля те. Няма друг начин. Никога няма да ни позволят да се оженим, ако го задържим.

Въздъхвам и решавам да угодя на стария човек.

— Кого да задържим, чичо Чарли?

Той посяга и докосва с пръсти краищата на косата ми, явно безразличен към полепналите по нея листенца и трева.

— Нашия Джейкъб. Нашето момченце. Той ще бъде щастлив, Силия. Всички ще сме щастливи.

Мълча, колелцата в мозъка ми се въртят, мъча се да свържа нещата.

— Нашия Джейкъб? — Джейкъб, доколкото знам, беше брат на стария Рейнолдс и чичо на Сайлъс. Явно нещо не съм доразбрала. Дръпвам косата си от ръката му. — Чичо Чарли — казвам с висок глас, досадно наподобяващ тона на девойката от рецепцията. — Мисля, че си се объркал. Хайде да поговорим за нещо друго. Защо не ми разкажеш пак историята как Сайлъс се заклешил горе на дървото? Знам, че обичаш да я разказваш. — Опитвам се да се усмихна топло, но явно не успявам, защото вместо да се усмихне в отговор, старият Рейнолдс изведнъж присвива очи.

Лицето му се променя, отпуска се, озарява се, после пак се отпуска. Той сменя ръката си от моята и с изненадваща пъргавина придвижва количката си толкова близо, че ръкохватките ѝ се опират в коленете ми.

— Скарлет. Малката Скарлет Марч — промълвява. Лицето му добива израза на добър загрижен дядо. Той стисва устни и се навежда на една страна, за да огледа превръзката на окото ми. — Горкото ми дете. Как са раните ти, заздравяват ли?

— Добре са, чичо Чарли. Отдавна заздравяха. — Поне сега вече ме познава.

— О, миличката ми. И всичко това заради мен... — той замлъква.

— Не е вярно! Ти никога нямаше да успееш да стигнеш навреме — казвам притеснено.

След нападението старият Рейнолдс почти никога не говореше за случилото се. Да съживявам спомена сега и да оставям стария човек да се измъчва от чувство за вина беше непростимо.

— Естествено, че заради мен. — Той поклаща глава и търка с пръсти слепоочията си.

Когато вдига отново поглед към мен, очите му са зачервени, в тях набъбват сълзи. аз се дръпвам уплашено на стола.

— Не, чичо Чарли, ти се помъчи да дойдеш...

— Ти и мъничката Роузи и... о, боже, клетата Леони! — Той нарича Ома Марч с малкото ѝ име, почти хлипа. — Ние се опитахме — продължава. — Направихме всичко по силите си; само с един ден забавихме заминаването си онази година. Един-единствен ден и те нямаше да дойдат! Това беше ключът — да го местим непрестанно, за да не могат да го открият навреме.

— Те... — преглъщам. Не, няма начин думите му да значат онова, което започвам да си мисля. — Чичо Чарли? Трябва да ми обясниш какво имаш предвид. Моля те.

Старият Рейнолдс поклаща глава така, сякаш е нещо очевидно, нещо, което би трябвало да знам, и после изразът му се променя отново.

— О, Силия. Нека го заведем пак на брега на морето, както онзи път, когато навърши седем. Там не могат да ни открият. Ще се съберем всички на залива за целия месец. Ще вземем дори Джейкъб... Ще приберем и тризначките от училище... Всичките ни деца.

— Искаш да кажеш, че... Сайлъс.

— Ще ги заведем там, ще останем за рождения му ден. Сайлъс е твърде крехък, за да го обременяваме с подобно познание. — Той махва небрежно с ръка към прозореца и се обляга назад, сякаш пред погледа му има друга стая. — Просто трябва да го местим. Докато се движи, вълците не могат да го намерят.

аз съм като втрещена. Разбира се. Колко глупава съм била, та да не се сетя.

— Значи Джейкъб е твой син — едва успявам да прошепна. — И тогава Сайлъс е седмият син на седмия син, нали?

— Мислехме, че ще е момиче, Силия! Момиче и той — като трите близначки. Така ни казаха докторите, но са сгрешили. Ала ние можем да го опазим, можем да заминаваме всички заедно на всеки

седми негов рожден ден, да го крием, докато лунната фаза мине... Така никога няма да го открият, любов моя. Никога.

— Значи... затова фенрисите са дошли в Елисън, така ли? Сайлъс е ставал на четиринайсет по онова време, когато беше нападението. Сайлъс е бил Потенциален. — Аз поемам дъх и затварям окото си. — Не. Сайлъс е Потенциалния. — Осъзнаването на този факт се стоварва върху мен като вълна, от която дъхът ми секва. Той току-що навърши двайсет и една. Наистина, рожденият му ден мина, но това пълнолуние ще е първото след него. Моят Сайлъс... не, Сайлъс на Роузи. Той може да се превърне във фенрис. Да бъде следващото чудовище, с което ще се бия. Да загуби душата си. Можеше дори вече да я е загубил, ако не бяхме дошли от Елисън чак тук и не бяхме сновали из целия град след това... Сайлъс. Той е. Примамката, която търсех през цялото време. Отварям пак окото си и поглеждам стария човек. — Чичо Чарли, Сайлъс знае ли? Казал ли си му?

Той обръща лице към мен и отново е с дядовския вид.

— Скарлет. Малката Скарлет Марч. Как са раните ти, заздравяват ли?

— Фенрисът, чичо Чарли! — сопвам се настойчиво аз. Якият санитар се изправя и ме поглежда с интерес. — Сайлъс знае ли, че е Потенциален?

— Ти откъде знаеш за Сайлъс... — лицето на стареца пребледнява като платно.

— Знае ли? — почти изкрещявам аз.

— Не, не, не знае. Никой, освен нас със Силия... О, Скарлет. Виж какво ти причинихме. А Леони! Милата Леони, тя тежи на съвестта ни. Закъсняхме само с ден; останахме в Елисън един ден повече, докато отmine бурята. Леони, моята приятелка... — старият Рейнолдс заравя лице в дланите си и плаче със сухи старчески хлипания, които приличат повече на даване за въздух, отколкото на ридания.

— Някакъв проблем ли има, госпожице? — пита санитарят, който се приближава с широка и силна крачка.

— Не, не — отвърщам, скачам и се отдръпвам от стария Рейнолдс. — Но вече ще тръгвам. — Трябва да предупредя Сайлъс; трябва да кажа на Роузи.

Обръщам се и побягвам от болницата, вятърът пици в ушите ми,
а сърцето ми препуска в гърдите.

ГЛАВА 22

РОУЗИ

— Май не се получава, а? — казва Сайлъс и стиска ръката ми, с което ме изтръгва от унесеното състояние, в което бях изпаднала.

— Кое, между нас ли? — питам бързо със свито от притеснение сърце.

Той се усмихва нежно и прокаква длан по ръката ми.

— Не. Ловуването без нея.

Аз кимам. Стоим пред клуб „Мансардата“ вече от часове, чакаме, наблюдаваме. Но не сме забелязали нито един фенрис. Нито пък сме видели Скарлет. Без нея ни липсва импулс, желание да ловуваме. Честно казано, бездруго не съм тръгнала да търся фенриси, а с надеждата, че все някъде ще се натъкнем на сестра ми. Не спирам да мисля как ще я хванем да дебне край някой клуб и ще мога да я прегърна и да я помоля да не ми се сърди. Тя, разбира се, ще ме послуша, всички заедно ще се приберем, ще си поръчаме гун бао пиле по китайски и със Сайлъс... ще приключим?

Той ме притегля към себе си и ме целува по челото, по носа, по устните, толкова нежно, че въпреки всичките си тревоги сякаш ще се разтопя. Полагам глава в извивката на шията му. Не мога да допусна това да приключи, не и когато го чувствам толкова... правилно. Не мога повече да бъда само ловец и нищо друго. Вече не.

— Може пък да е за хубаво, че не срещнахме вълци днес — казва Сайлъс и скача от зида, върху който сме седнали. Аз скачам след него. — Сега, когато Стрелите вече ни познават и тъй нататък.

— Това няма значение. Фенрисите действат бързо. Ако щяха да ни залагат капан, досега да са го направили — отвръщам, двамата сплитаме пръсти и крачим обратно към апартамента.

— Звучиш точно като сестра си — вдига вежди Сайлъс.

Усмихвам се. Това донякъде е успокоително.

Докато се качваме по стълбите, наркоманът от долния етаж не пропуска да отвори вратата и да ни изгледа кръвнишки. Забелязала

съм, че който и от нас да държи ключа, винаги изчакваме секунда, преди да отворим вратата, сякаш за да дадем възможност на Скарлет да се материализира в апартамента. Но и тази вечер единственото същество вътре е Душевадеца, точно както беше на излизане. Сайлъс влиза под душа, а аз се мушвам в леглото си, макар да знам, че в крайна сметка пак ще се присъединя към него на дивана. Вече не мога да спя сама, а неговото дишане, топлото му тяло и уверенията му, че всичко ще е наред, са единствените неща, които ми помагат да се отпусна, да се подготвя за още една сутрин без нея.

Когато се събуждам, Сайлъс е излязъл. Напоследък той се измъква сутрин, за да търси сестра ми, докато още няма навалици из града. Отивам до банята, за да си наплискам лицето. Минава ми през ума да направя нещо за закуска, но от толкова време не съм пазарувала, че в хладилника няма нищо, освен консерва доматиен сос. Може би трябва да прескоча до супермаркета... С въздишка си взимам наметката и излизам.

Вървя между рафтовете в магазина като в мъгла и мятam пакети в количката. Хляб, яйца, спагети... В последно време нямам особено настроение за готвене. Прости неща, лесни за приготвяне. Плащам, без да продумам, на касиерката, която ми хвърля доста студен поглед заради моето мълчание. Слага покупките ми в торбичката, като смачква хляба под яйцата, и се повличам към изхода. Няма за къде да бързам. Не ме чакат спешни задачи, със Сайлъс почти сме се отказали да търсим Потенциалния, а и не можем да ловуваме.

По пътя към къщи размахвам разсеяно торбата с покупките, а наметката се плете в краката ми. Минавам за по-пряко през парка — може би Скарлет е била тук? Погледът ми се рее над цветята, засадени в изрядно подредени лехи. Въздъхвам. Скарлет или Сайлъс. Трябва ли да избирам между тях? Или изборът е вече направен? Нагазвам в тревата, за да направя път на група бегачи, които минават по алеята.

— Госпожице! — обажда се зад мен мъжки глас. — Госпожице, по-внимателно.

Аз поглеждам, очевидно се говори на мен. Един от бегачите е спрял до мен, лицето му е полускрито от бейзболна шапка.

— Моля? — питам.

Мъжът пристъпва по-близо и забелязвам лека усмивка на засенченото му лице.

— Бъдете по-внимателна, не стъпвайте встрани от пътеката.

— О, така ли. Съжалявам, не знаех — отвръщам, но в същия момент той вдига ръка да си оправи шапката.

Дъхът ми секва, когато слънцето огрява татуировката му. Стрела. С корона около нея.

Всичко става за секунди. Със светкавично движение Водача ме улавя за китката толкова здраво, че сякаш костите ми изпукват. Посягам за ножовете си, но ги няма. Как съм могла да ги оставя вкъщи, когато Скарлет толкова пъти ми е казвала да не излизам никъде без тях. Някой грубо ме хваща за другата ръка. Извърщам се и виждам, че и той е от бегачите. Не, тук са всички бегачи. Те ме заобикалят, лицата им започват да се преобразяват в свирепи муцуни, зъбите им ту се издължават, ту връщат отново човешкия си вид, а очите им святкат в охрено. Водача рязко ме дръпва и притиска тялото ми към своето. Аз се гърча, за да се измъкна, да го отблъсна от себе си, да не ме пипа, но е безполезно. Те са много, повече, отколкото съм виждала някога събрани на едно място, и всичките се смеят, вият, лаят... Искам да изкрещя, но нечия полуобрасла с козина ръка запушва устата ми. Водача ме вдига във въздуха и вторачва в мен гладни и злобни очи.

После някой захлупва наметката ми върху главата, усуква я така, че започвам да се задушavam. Усещам как качулката се откъсва и пада, а покупките се разпиляват в тревата. Водача ме мята на рамо, забива нокти в кожата ми. Тичаме — усещам движението и свистенето на вятъра покрай тялото си, но не мога да видя нищо, освен кървавочервения плат, обгърнал лицето ми. Мъча се да се отскубна от хватката на Водача, но той е силен — Господи, колко е силен, — едва успявам да помръдна.

Изпищявам отново, обаче гласът ми се губи в скоростта, с която се движим. Чувам лая и тракането с челюсти на останалите вълци. Сигурна съм, че са се трансформирали, защото от време на време усещам зъбите им, които забиват по тялото или по краката ми, но не силно, за да ме наранят, а само колкото да пробият кожата ми. Обаче болката от ухапванията е остра и пареща и аз ръмжа безсилно, като чувам радостните им стръвни възгласи. Дишането на Водача е гърлено, почти като в сексуална възбуда, а нашият бяг продължава сякаш

безкрайно. Идва ми да се разплача в тази задушаваша наметка, но не си го позволявам. Аз съм ловец. О, нека отново да бъда ловец.

Забавяме крачка. Вслушвам се напрегнато, мъча се да доловя някакъв знак за местонахождението ни. Намираме се на тихо място, откъснато от грохота на градския шум. Глутницата се е задъхала, чувам пукация звук, с който няколко от фенрисите възвръщат човешкия си вид. Станало е по-тъмно, платът, в който съм загърната, сега изглежда почти черен. Започвам да се дърпам отново, а Водача се изсмива и ме притиска толкова силно, че сякаш ще се пръсна от задушаване и клаустрофобична паника.

Когато вече съм сигурна, че ако стисне още малко, ребрата ми ще се строшат, той ме пуска. Падам на земята, лактите ми се удрят в грубия циментов под, а дробовете ми изкарват въздуха, но успявам да се надигна на колене и дръпвам наметката от лицето си.

Няма особена разлика. Наоколо е чернилка. Пълен мрак.

Около мен се чува тежко дишане. Носи се воня на гниещи отпадъци и прокиснало мляко. В лицето, ръцете, краката ми се отърква козина, оставя по кожата ми мазна и лепкава следа. Постепенно очите ми привикват с тъмнината и установявам, че съм сред море от жълти очи.

Тук има стотици вълци. Някои са се трансформирали, други не, но всички се взират в мен жадно, свирепо. Водача стои точно пред мен, толкова близо, че май ще повърна от миризмата му, и ми се хили с най-похотливата гримаса, която някога съм виждала.

— Здравей, миличка. Бях се притеснил, че няма да се видим повече — съска той.

Останалите фенриси се смеят, безумен хор от вой и кикот. Оглеждам се бързо наоколо, търся отчаяно изход, който да не изисква минаване през вълчата глутница. Намираме се в нещо като тунел на метрото — на няколко метра от мен са релсите, но графитите по стените и разхвърлените одеяла ми подсказват, че отдавна не се използва.

Един фенрис се втурва към мен откъм края на множеството. Напрягам се, готова да го ударя, очаквам, че сега цялата глутница ще ме нападне. Колко дълго бих могла да издържа срещу всички? Минута? Трийсет секунди? Той скача и виждам само силните му закривени нокти, насочени към лицето ми.

Но звярът отхвърча встрани, ударен силно от Водача. Той се премята и се хързулва по пода, превръща се отново в човек и стене от болка. Хълбокът му кърви, раната е черна и мокра.

— Не още. Да не сте посмели — изръмжава Водача. Той се навежда и ме дръпва за ръката, изправя ме с толкова рязко движение, че рамото ми сякаш изскача от ставата. После ме завлича до жълта метална врата, изцапана с тъмни пръски. Кръв? Човешка кръв? Той дръпва вратата и я отваря. — Никой да не я докосва. Никой да не отключва вратата. Ясно ли е? Мъртва не ни върши работа, има време за това.

Думите му са мрачни, заплашителни. Глутницата се размърдва с утвърдително ръмжене.

Водача ме тласва с ръка и ме праща в тъмната стая. Блъсвам се в нещо метално и се свличам на пода, болката от удара сякаш разцепва главата ми. Водача пристъпва след мен и протяга ръка, пръстите му се преобразяват в остри криви нокти. Владее се невероятно. Посяга към лицето ми, но аз не съм в състояние да изкрещя. Главата ми се пръска от болка, скована съм от страх и не мога дори да помръдна. От ловеца в мен няма и помен. Той ме хваща за косата и замахва, с нокът разсича кичурите.

После излиза с тежки стъпки, тръшва вратата и я заключва.

ГЛАВА 23

СКАРЛЕТ

По-бързо, по-бързо, трябва да тичам по-бързо. Залитам, докато взема завоите, краката ми тежат като олово. Едва успявам да мисля за посоката. Трябваше да взема метрото, но изобщо не ми мина през ума в обзелата ме сляпа паника. Може вече да съм закъсняла. Според думите на фенриса не им оставаше много време да го преобразят, а оттогава минаха дни. Ами ако губи душата си сега, точно в този момент? Потенциалния е бил под носа ми, през цялото време пред очите ми! Потенциалния. Сайлъс. Потенциалния е мой приятел.

Или е бил мой приятел. Може вече да не е — след случилото се между него и Роузи. Не знам какви сме сега, но нещо ме тласка напред. Гърдите ме болят, би трябвало да се спра, аз сякаш дишам огън, а не кислород. Най-сетне започват да се появяват познати улици. Потта се стича в окото ми на всеки няколко крачки и ме заслепява, а мократа риза е залепнала за тялото ми. Вече съм близо, остава само още една пряка. Господи, а той дори не знае. Няма представа, че може да стане чудовище.

Пробивам си път през скупчените дрипльовци на ъгъла, влизам във входа и тичам нагоре по стълбите, крещя името на Сайлъс с малкото сила, останала в дробовете ми. Няколко врати се отварят и от тях надничат навъсени хора, но аз не им обръщам внимание. Нямам ключ от жилището. Моля те, бъди тук. Вземам последните няколко стъпала и блъсвам с рамо вратата. За късмет тя поддава с лекота, отваря се и се удря с трясък в стената отзад.

— Сайлъс! — провиквам се в апартамента.

Никакъв отговор. Втурвам се вътре, поемам си на пресекулки въздух в отчаян опит да възстановя дишането си, а паниката ми нараства. Няма го, отвели са го. А Роузи? Къде е Роузи...

— Лет?

Обръщам се и виждам Сайлъс отвън на площадката. Той забелязва разбитата врата и обръща въпросителен поглед към мен.

— Добре ли си? Боже, къде ли не те търсихме...

— Покажи ми китките си — нареждам му аз.

Посягам към брадвичката си, а сърцето ми се сковала от страх.

— Но защо...

— Покажи ги веднага! — крясвам.

Той се поколебава, после обръща двете си ръце. На китките му няма нищо. Аз кимам и придърпвам лицето му към себе си, вирам се в очите му. Те са сиво-сини, нито помен от жълто. Въздъхвам с облекчение. Не се е променил. Засега.

— Лет, плашиш ме — казва предпазливо Сайлъс. — Какво става?

Аз прекосявам бавно стаята и сядам безсилно на масата, подпирам челото си с длани. Сайлъс се приближава до мен и слага ръка на рамото ми.

— Лет? — казва тихо.

— Ти си бил — вдигам глава към него, едва дишам. — През цялото време си бил ти, Сайлъс.

— Какво съм бил? — пита той.

— Потенциалния. Ти си Потенциалния.

Сайлъс не помръдва, дори не мигва. Аз преглъщам и кимам да потвърдя думите си.

— Не е възможно — казва той. — Имам петима братя и три сестри. Аз съм деветото дете.

— Не. Днес говорих с баща ти — поклащам горчиво глава, припомняйки си окаяното състояние на стария Рейнолдс. — Той ме взе за твоята майка и ми разказа всякакви неща. Каза ми за... чичо ти Джейкъб. Той не ти е чичо, а е първият син на баща ти. Двамата със Силия не са имали брак, когато се е родил, затова са го дали на баба ти и дядо ти да го отгледат. Така че ти си десетото дете и седмият им син.

— Но тогава аз... Не, Лет, трябва да имаш някаква грешка. — Гласът му трепери, а лицето му е добило бледозеленикавия оттенък на цветовете на магнолията.

— Сайлъс, чуй ме — казвам меко. — Няма съмнение, че си ти. Миналия месец навърши двайсет и една. Седмият син на седмия син си. Ти си Потенциалния. — Хващам ръката му, понеже не знам какво друго да направя.

Какво да му кажа, за да го успокоя?

Когато накрая проговаря, гласът му е далечен, сякаш не говори на мен.

— Те не са ми казали нищо. Защо не са ми казали?

— Мисля, че не са искали да те тревожат. Затова са се стараели да те отвеждат някъде на всеки твой седми рожден ден.

— Да, плажът. Но тогава... О, боже — поглежда ме в очите, после се взира в белезите ми един по един. — Лет, това означава, че аз съм бил причината да дойдат в Елисън. Аз съм причината ти да...

— Да — прошепвам в отговор. — Трябвало е да напуснеш града в същия ден, когато дойде вълкът. Баща ти е знаел, че ако се движиш, вълците няма да успеят да те усетят и да те проследят. Те дори не са знаели как изглеждаш, защото никога по-рано не са те виждали. До онази вечер пред залата за боулинг. Тогава допуснахме да те видят, да разберат кой си и да се измъкнат живи.

Сайлъс ме хваща с другата ръка и лицето му изведнъж става умолително като на уплашено малко момче.

— Лет, какво да правя сега? — пита той. — Ако те... ако дойдат за мен, ще дойдат и при всички онези, които обичам, при Роузи, при теб... — млъква и вероятно осъзнава с известно облекчение, че останалите му роднини са извън опасност — поне докато продължават да не му говорят.

Сайлъс се отпуска на стола до мен. Сега си давам сметка колко лесно ми се е струвало да използваме Потенциалния като стръв, преди да разбере, че това е той. Изглеждаше ми лесно да привличаме фенрисите и да ги убиваме... да си призная, донякъде и сега си го мисля. Но и се питам колко ще е тънка за него границата между това да примамва зверовете и да се превърне в един от тях. Той никога по-рано не е играл такава роля, за разлика от Роузи и мен...

Въздишам. Да въртиш дупе и да мяташ коси не е същото като да рискуваш душата си.

— Ще измислим нещо, Сайлъс. Къде е сестра ми?

— Аз... о, боже, ако се преобразя, аз ще я желая. Ще искам да я... — той отпуска глава на рамото ми, диша тежко и учестено, сякаш ще припадне.

Аз го галя по косата, както галя Роузи — по начина, който според нейните думи я успокоява.

— Сайлъс, къде е тя? — питам отново, повдигам главата му.

Той примигва и като че ли си възвръща донякъде здравия разум.

— Сигурно е излязла да те търси. Може да е до супермаркета.

За част от секундата ми идва да му се разкрещя. Как може да не знае къде е Роузи? Не му ли минава през ума, че тя се нуждае от защита? Но някак потискам импулса.

— Да вървим — казва той. — Трябва да я намерим, да се заключим тук вътре и да съставим план...

— Ти няма да ходиш никъде, Сайлъс — прекъсвам го твърдо. — Едно-единствено ухапване, само толкова ти трябва.

— Не — отвърща той, тръсва глава и скача. — Трябва да вървя. Не мога да я оставя ей така...

— Ако успеем да изчакаме още малко, вече няма да си им нужен. Лунната фаза приключва утре. Бихме могли дори да ги подмамим извън града — просто ще се качим в колата и ще караме, докато времето ти като Потенциален изтече...

— Аз я обичам! — крясва той и стоварва длани върху масата. — Ти знаеш, че я обичам, Лет. И ти е ясно, че не е възможно просто да чакам.

Всъщност не ми е ясно. Не знам какво е да си влюбен. Но не мога да отрека огъня в очите на Сайлъс, решително издадената му челюст и факта, че няма как да го удържа да не тръгне да я търси.

— Добре тогава — кимвам. — Но си вземи оръжията.

Сайлъс се обръща, грабва от кухненския плот ножовете и брадвата си и ги препасва. Притваряме що-годе разбитата врата и излизаме. Докато тичаме към супермаркета, постоянно се озъртам наоколо. Едно-единствено ухапване. Само толкова е нужно. Един фенрис, който да му се нахвърли, да гризне леко Сайлъс и да открадне душата му. Неволно потрепервам.

— Няма я тук — казва той още щом нахълтваме в магазина.

Притичваме покрай рафтовете, но виждаме само неколцина скучаещи клиенти.

— Къде може да е? — питам обезпокоено, когато излизаме навън през плъзгащите се врати.

— Нямам представа — отвърща той и разрошва нервно косата си.

Някакъв минувач в костюм се отърква в него. И двамата отскачаме назад, аз само дето не изваждам брадвичката. Но не, той е

обикновен човек, тръгнал по работа. Споглеждаме се неловко.

— Мисли, Сайлъс. Възможно ли е да е отишла пак на онова място, където ходеше на уроци? — за миг ме жегва мисълта, че Сайлъс знае повече за навиците на Роузи, отколкото аз. Той поклаща глава. — Или в библиотеката? А може би е най-добре да се върнем вкъщи и да чакаме, докато...

— Не. Не мога да седя и да чакам... Трябва да я намерим. — Сайлъс престъпва неспокойно, лицето му лъщи изпотено на обедното слънце.

— Да вървим тогава — казвам аз. — Да проверим в парка. Може да е отишла да ловува.

— Да. Сигурно е там — отвръща той с пресилена увереност.

Двамата вървим мълчаливо по централната алея на парка Пиедмонт. Няма нищо, нито следа от нея; усещам как с всяка крачка самообладанието ме напуска. *Тя е добре. Тревожиш се излишно. Тя е добре.* Стигаме до заобиколения с цветя фонтан насред парка.

— Това не е ли...

Сайлъс не довършва. Той сочи с ръка, очите му ще изхвъркнат, челюстта му е като скована. По пътеката са разпилени хранителни продукти. От скъсана пазарска торбичка се стичат жълтъци, бутилка с мляко прокисва на слънцето. Затичваме се натам.

— Скарлет... — проговаря той с накъсан глас.

После кляка и прокарва длан над разпилените опаковки, сякаш се притеснява да не наруши спокойствието им.

— Не — казвам рязко аз. — Не... Аз трябваше да я пазя... — въртя око наоколо, търсейки отчаяно някакъв знак, че сестра ми е добре.

Всеки момент ще я видим да тича по алеята към нас.

— Лет — казва тихо Сайлъс с глас на човек, претърпял поражение.

Той отива до фонтана и вдига нещо от бордюра около водната площ. Взима го и бавно се връща при мен. Когато отваря шепя, изведнъж ми се свива сърцето.

Това е кичур от косата на сестра ми, вързан с ивица от червената ѝ наметка. Под плата е втъкната красиво изписана бележка. Сайлъс я изважда и я разгъва. Надписът гласи:

„11 часа утре вечер, станция Сътън. Нея срещу теб.“

ГЛАВА 24

РОУЗИ

Примамка.

Отново съм примамка. И преди ми се е случвало, разбира се, обаче този път е съвсем различно. Те имат нужда от мен, но за какво? Може би, за да примамят Скарлет, да ѝ отмъстят, защото е погубила толкова много от техните? Във всеки случай смятат да ме убият. „Мъртва не ни върши работа, има време за това“ — отекват в съзнанието ми думите на Водача. Значи няма да ме убият. Засега.

Потривам ударената си глава и оглеждам своя затвор. Помещението явно представлява някакво съоръжение, но в мрака не мога да различа почти нищо, освен очертанията на огромна машина, които се мерзелееят пред мен. През тънките пролуки на вратата се процежда съвсем слаба светлина, ала не е достатъчна, за да видя каквото и да било.

Отвън фенрисите сумтят, ръмжат, викат, бият се помежду си. През първия час не помръдвам от страх, че ако ме усетят, ще ме нападнат въпреки заповедта на Водача. Но накрая мускулите ми започват да се схващат и запълзвам около машината, опипвам я с ръце и се мъча да отгатна предназначението ѝ.

Почти сигурна съм, че както се прокрадвам на четири крака, мачкам с ръце изпразнения на плъхове, но предпочитам да не мисля за това. Машината е масивна, заварена за пода, направена е от гладък студен метал — стомана, ако се съди по бледите отражения на идващата от вратата светлинка. Отстрани има вратичка, нещо като табло с предпазители. Не я отварям от страх да не вдигна шум; кой знае колко им трябва, та да решат, че мъртвата стръв е също толкова добра, колкото и живата. Струва ми се, че съоръжението е нещо като генератор. Усеца се тежък мирис на гориво и смазка.

Едната стена е преградена с рафтове, повечето празни. Единствените предмети, останали по тях, са няколко кутийки от тютюн за дъвчене, две бутилки с почистващ препарат, стари парцали,

няколко гвоздеа, парчета гумен маркуч, три бояджийски четки и една запалка. Когато я щраквам, виждам на светлината на пламъка също кофа и бърсалка за под с дълга дръжка. Виждам, че газта на запалката почти свършва, и я угасявам, за да я пестя.

По стените няма никакви прозорци, решетки или вентилационни отвори. Единственият изход е през вратата, зад която дебне най-мощната глутница фенриси, която съм виждала.

Въздъхвам и сядам на пода, облягам гръб на бетонната стена. Челото ми е омазано с лепкава полузасъхнала кръв. Смъквам наметката от раменете си и се завивам с нея като с одеяло. Може и да съм стръв за сестра си, но това, което те не знаят, е, че не е толкова сигурно дали тя изобщо ще тръгне да ме спасява.

Обръщам се отново на колене и тръгвам да обикалям помещението, запаметявайки всеки ъгъл, всеки остър ръб, всеки рафт. Трябва да се спася сама. Или да се подготвя да умра.

ГЛАВА 25

СКАРЛЕТ

Сайлърс удря стената с юмрук. Кокалчетата му се разкървавяват, но той явно не усеща.

— Защо не са ми казали — повтаря той за милионен път. — Трябваше поне това да ми кажат, преди да ме зарежат...

— Не мисля, че братята й сестрите ти са знаели — прекъсвам го аз.

— Тогава баща ми! Той е трябвало да ми каже, когато е разбрал, че започва да забравя! — крещи Сайлърс.

Той сграбчва будилника и го мята през прозореца; стъклото се строшава и се посипва отвън на улицата. Аз подпирам с ръце главата си. Не мога да го успокоя, но се надявам, че поне ще успее да спася сестра си. Присъствието й се усеща навсякъде, сякаш тя е в стаята с нас, но не може да проговори, а ние не можем да я видим. Утре. Мисля си за всички неща, които може да й се случат за цял един ден. Увивам нишка от дивана на пръстите си и я затагам, докато не посиняват.

— Баща ти не е искал да те нарани. Понякога просто желаем да предпазим хората, които обичаме — казвам тихо и го поглеждам в очите, очи на човек в агония. Ставам и започвам да кръстосвам стаята. — Помисли си — продължавам, разсъждавайки трескаво. — Дватамата с теб можем да се справим поне с осем от тях наведнъж. — Бройката е висока, но аз разчитам, че споделеният адреналин ще ни даде нужната сила.

— Не забравяй, че глутницата на Стрелата се е разраснала. Сигурно вече наброява стотици. Няма как да надвием толкова много — казва горчиво Сайлърс. — А и не мога да допусна дори съвсем леко ухапване, за да не стана безполезен и за теб, и за Роузи. Само едно не мога да проумея... откъде изобщо са разбрали, че ние с Роузи... — той млъква.

— Помниш ли какво каза Водача им при залата за боулинг? Че имат каквото им е нужно, нещо от този род. Тогава явно са разбрали

кой си и как могат да използват Роузи.

— И не са се опитали да ме променят, защото... не са били достатъчно на брой? Вие щяхте да ме защитите, заедно можехме да ги избием. Но сега, след като са се сражавали с нас, те познават силните ни страни. Водача ще е подготвен с по-голяма глутница. Пък и лунната фаза почти свършва, няма да иска да рискува. — Той вдига обнадеедено вежди: — Ами ако вземем огнестрелно оръжие?

— Поражението от куршумите най-вероятно няма да е достатъчно, за да ги убие — поклащам глава аз. — Нито имаме време да намерим достатъчно оръжие и патрони.

— Добре, тогава значи утре вечер. Какво друго можем да направим... И защо ни дадох цял ден? Какво й е особеното на утрешната вечер? — мърмори си Сайлъс.

Подхвърлям един от ножовете на Роузи в ръка, после го пращам към вратата. Той се забива в нея с остър трясък, но е встрани от точката, която целех — прицелът на Роузи е по-добър от моя. Ако си ги беше взела...

— Утре е краят на тази лунна фаза. В единайсет и четирийсет и една приключва. Обзалагам се, че сега привикват обратно всеки член на глутницата, когото са изпратили в провинцията, завардват всички изходи, за да са сигурни, че няма да им се изплъзнеш. Може да опитаме да тръгнем рано сутринта.

— Но те ще я убият, ако не им се подчиним — казва сломен Сайлъс. Той опъва косата на слепоочията си, кожата му се зачервява. — Скарлет... ще трябва да го направим.

— Кое?

— Да разменим мен срещу нея.

Аз скръствам ръце.

— Казваш, че си готов да размениш душата си срещу сестра ми?

Сайлъс диша тежко, а по челото му избива пот.

— Да. Нека го направим. Да вървим още сега. — Той се запътва към вратата.

— Чакай, чакай — изпречвам се на пътя му, опирам ръце на гърдите му и го карам да седне.

Да разменим него за нея. Сайлъс и Роузи са неразделно свързани с всичко, което е важно за мен. Аз съм излишната. Аз съм тази, която

би трябвало да се жертва, за да я спаси. За миг ме жегва ревност, но я потискам — сега не е време за нея.

— Размени ме, Лет. А после, когато... когато ме променят, просто ме убий.

— Млъкни, Сайлъс — срязвам го аз. — Те нямат причина да пускат Роузи дори ако те получат. Всъщност... — преглъщам мъчително — те най-вероятно ще я пуснат на теб, след като си станал... — не мога да изрека останалото.

Лицето му помътнява, само очите му святкат от тревога и страх.

Аз стисвам решително устни, после казвам:

— Слушай. А какво ще стане, ако се престорим, че играем по свирката им? Ще отидеш на уговореното място, ще се държиш така, сякаш смяташ да им се предадеш, а после... не знам. Ще направим нещо. Това е единственият начин, за който се сецам, за да се доближим до нея, без да рискуваме, че ще я убият.

Сайлъс кима.

— Тоест просто ще ме използваш за стръв. Както и без това смяташе да постъпиш с Потенциалния.

— Да.

— А по какъв начин ще ги убием всичките?

— Няма нужда да ги убиваме всичките. Само трябва да измъкнем Роузи. Веднага щом ни я дадат, си плюем на петите.

— Звучи прекалено лесно — поклаща глава Сайлъс. — Те бяха достатъчно умни, за да ни примамят чрез Роузи, да я проследят и отвлекат, не ми се вярва да успеем да ги излъжем при размяната.

— Знам — отговарям.

Коеето ни връща отново към същия въпрос, който никой от двама ни няма куража да изрече. Ако нещата стигнат дотам, че трябва да разменим него срещу Роузи — честно, без номера, — ще го направим ли?

За себе си знам отговора. И черна омразна мисъл се прокрадва в съзнанието ми. Сайлъс ми отне Роузи. Ако стане фенрис... ще си я върна.

ГЛАВА 26

РОУЗИ

Письците ѝ ме карат да скоча, макар да знам, че не мога да ѝ помогна.

Момиче е, възрастта му трудно бих определила от риданията и молбите. Тя изпищява отново и аз се хвърлям върху металната врата, давейки се от ужас.

— Моля ви, моля ви, ще направя каквото поискате. Няма да кажа на никого какви сте, обещавам — умолява ги тя, а думите ѝ почти не се разбират заради плача.

Чувам познатото прашене и пукот: вълците се преобразяват. Представям си ужасните гримаси на неестествено големите им усти.

— Моля ви — хлипа тя.

Когато я нападат, започвам да пищя до прегракване, за да не чувам звуците, с които я разкъсват.

Беше лято и ръцете пустите ни бяха постоянно изцапани и лепкави от ядене на сладоледени близалки и къпини. Във въздуха се носеше остър мирис от клопките за листовидни бръмбари^[1]. Старият Рейнолдс поръси с бензин възлицата върху скалата и после ги запали, за да пече голям куп месо за хамбургери. Ома Марч метна карирана покривка върху масата, която братята Рейнолдс лично бяха изработили, и продължи да снове между двора и кухнята, носейки купите със салата и нарязаните праскови.

— Пак ти гониш — викна победоносно Сайлърс и ме бутна на тревата.

Аз се разкиснах, станах и хукнах подир него, братята му и Скарлет. Това беше някаква разновидност на гоненицата, при която най-вече се събаряхме взаимно на земята.

— По-бързо, Роузи, трябва да тичаш по-бързо! — викна ми Скарлет.

Аз бях най-малката и поради това най-бавната от всички.

Скоро започнах да се дразня, че не мога да хвана никого. Братята на Сайлъс претичваха край мен и ми протягаха ръце само за да ги дръпнат изпод носа ми, когато се хвърля да ги хвана, и да ме съборят пак на тревата. Накрая и това им омръзна и вече само чакаха да стигна на сантиметри от тях, за да отскочат встрани като скакалци с дългите си крака. Тогава се насочих към сестра си. Знаех как играе тази игра и можех да предугадя движенията ѝ.

Затичах се след нея, дългите ни черни коси се развяваха еднакво, сякаш сме едно и също момиче на различна възраст.

Тя беше по-бърза от мен, но точно когато вече щях да се предам и да се разцивря, тя най-сетне се строполи артистично на земята и аз я пипнах по рамото.

— Браво, Роузи! — викна тя, а аз със сетни сили се дотъртрих до пейката при масата за пикник, която ни служеше за „къща“, за да си поема дъх.

Старият Рейнолдс ме погледна с усмивка и пръсна още малко бензин върху въглените, които се разпалиха, изригвайки спираловиден черен дим към лазурносиньото небе.

Събуждам се толкова внезапно, че почти се стряскам, когато наместо зелена трева и синьо небе виждам заобикалящия ме мрак. Поклащам глава и пулсиращата болка ме пронизва отново, но стисвам устни, за да не издам нито звук — все пак отвън продължава да се чува сумтящото сънно дишане на фенрисите. Колко ли време ще мине, преди да се поддадат на глада си и да нахълтат, за да ме разкъсат? Сигурна съм, че ме подушват през металната врата и ако дори един отстъпи на изкушението, цялата глутница веднага ще го последва. Вратата, заключена или не, няма да ме опази от всички тези зверове, които видях отвън.

Свивам колене до гърдите си, подпирам чело върху ръцете си и си мисля за Сайлъс. Какво ли прави той? Къде ли мисли, че съм отишла? Може би е решил, че просто съм го зарязала и съм тръгнала да търся Скарлет? Надявам се, че не, защото не бих могла да го направя. Вдишвам бавно и се опитвам да си представя, че съм с него, че ръцете му ме прегръщат, че мога да усетя как дъхът му гали шията

ми, а леко наболата му брада ме гъделичка по бузата. Но е трудно да си представя каквото и да било в тази воняща дупка и очите ми започват да парят. Така и нямах възможност дори да му кажа, че го обичам...

Не. *Мисли, Роузи, мисли. Скарлет нямаше да плаче на твое място, а щеше да намери изход. Спри да мислиш за Сайлърс, за оригами и за отбиването ви в закувални. Мисли как да избягаш.* Затварям отново очи, но вместо да търся блян, който да ме отнесе надалеч, се съсредоточавам върху една личност. Сестра ми, другата половина от моето сърце. Тя е единственият човек, когото познавам, който може безпогрешно да намери път през заключена врата и гладна глутница от фенриси.

Мисли като Скарлет. Намествам се в нейното съзнание, докато почти започвам да усещам белезите ѝ по кожата си, прилива на енергия, който я обзема по време на лов. Начина, по който се е чувствала, когато фенрисът я нападна. Начина, по който се е чувствала, когато мама ни напусна за последен път. Начина, по който се чувства, когато ловува. Аз съм Скарлет. Аз съм уверена, аз съм способна и няма да чакам да ме спасяват дървосекачи или ловци. Ще избягам.

Концентрирам се върху нейните вкусове, докато закопнявам за пиле гун бао — макар че тук може да играе роля и собственият ми глад, тъй като не съм яла вече не помня откога. Усещането по изгрев-слънце, за което ми е разказвала, когато къщата е обляна в синя светлина, потънала в спокойствие и тишина. Философията... тук ми е малко по-трудно, тъй като никога не съм я харесвала колкото нея. Поточно имаше една история, която тя ми разказваше всеки път, когато поставях под съмнение лова, историята на Ома Марч за децата в пещерата, които излезли и видели слънцето. Как светлината отначало ги заслепила, но после те се научили да я приемат, защото разбрали, че тя е истината. Точно както ние със Скарлет трябваше да възприемем съществуването на фенрисите, когато разбрахме, че са истински, а не сенки по пещерните стени.

Скарлет обичаше тази приказка и твърдеше, че останалият свят живее в пещера и възприема сенките като истина. Само хората, които знаят за фенрисите, са в състояние да видят нещата такива, каквито са. А има и такива като г-н Кълър, които виждат светлината, но предпочитат да вярват в сенките, да вярват, че синовете им са просто умопомрачени, а не чудовища. Самата аз, честно казано, не помня

някога да не съм знаела за фенрисите. Скарлет помни времето отпреди нападението, но за мен то се губи в мъгла, спомените ми са по-скоро плод на нейните носталгични разкази, отколкото на моята действителна памет.

А може би съм нейната противоположност. Може би вълците са моите сенки, а искам да повярвам, че те са част от мен, център на моето съществуване, както е за Скарлет. Но сега, когато вече съм видяла своята светлина и знам какво означава да си нормално момиче, какво е усещането да си целувана, да си обичана — как бих могла да се върна обратно при сенките?

Отварям очи и се сепвам. Разбира се. Планът започва постепенно да се оформя в съзнанието ми, по-скоро е като лек прилив, отколкото като заливаща ме вълна. Аз съм уверена, аз съм способна и няма да чакам да ме спасяват дървосекачи или ловци. Ще избягам.

[1] Бръмбари — Популярен в САЩ начин за борба с тези вредители, при който буркани със сладка течност се заравят до гърлото в земята и бръмбарите попадат в тях. — Б.пр. ↑

ГЛАВА 27

СКАРЛЕТ

— Всичко е заради мен — казва по-скоро на себе си Сайлъс, разчупвайки тишината, която виси като примка над главите ни.

Не му отговарям, защото мисля, че бих потвърдила. Вече е сутрин и църковните камбани отбелязват девет часа. Не сме лягали цялата нощ.

Няма какво особено да си кажем, нито какво да планираме. Просто трябва да изчакаме, а времето ни се струва безкрайно. Тялото ми сякаш се разкъсва, теглено в две различни посоки. Едната ми половина, на ловеца, настоява да чакам, докато настъпи точният момент да ударя. Другата половина, която е и половината от сърцето на Роузи, ме зове веднага да изляза да я търся, да атакувам чудовищата, които ще ми се изпречат, за да я спася. Къде е тя сега? Дали ѝ е студено? По някаква причина съм страшно притеснена, че може да ѝ е студено. Надявам се, че има как да се стопли.

— Обещай ми нещо, Скарлет — проговаря бавно Сайлъс.

Той е седнал на дивана, а аз съм се облегнала на стената в отсрещния край на стаята и клатя крак, за да може Душевадеца да гони връзките на обувката ми.

— Какво?

— Ако те... ако фенрисите ме хванат... не искам да загубя душата си, не искам да се превърна в чудовище. Каквото и да стане с Роузи, ако ме хванат... — поглежда надолу и после отново към мен, преглъща мъчително.

Аз присвивам око.

— Молиш ме да те убия ли, Сайлъс?

Той кима лекичко.

— И също така... ще кажеш ли на братята и сестрите ми? Кажим: съжалявам, че съм получил къщата, и съжалявам, че не можах да се видя с тях. — Той отмества поглед.

— А баща ти? — питам тихо.

— Не — поклаща глава Сайлърс. — На него не му казвай. Нека ме забрави. И когато... ако трябва да го направиш, нека е бързо...

Поемам си дъх. Дали бих могла?

— Разбира се, Сайлърс. Обещавам.

— Добре — казва той. — Добре. — После се обляга на дивана с вид на болен човек, който едва се движи. Известно време оставаме мълчаливи. Стомахът ми курка, но не искам да се храня. Как бих могла да хапна каквото и да е, докато сестра ми е заложник? — Мислиш ли, че ѝ е студено? — пита полугласно Сайлърс, скръстил ръце на гърдите си.

Стрелвам го с поглед.

— Какво?

— Нищо, просто... мислех си: дали не ѝ е студено.

Кимвам с въздишка.

— Да. И аз.

ГЛАВА 28

РОУЗИ

Време е за действие.

Денят най-сетне угасва. Тънките ивички светлина около вратата помръкват и фенрисите започват да се пробуждат. Те се давят, боричкат се и се джафкат, чувам потракване на нокти и гърлено ръмжене. Неколцина идват да драскат по вратата ми, но останалите ги озаптяват и те се махат. Без да им обръщам внимание, пропълзявам до генератора наред стаята и започвам да го опипвам с ръце, докато не откривам някакъв метален капак. Подпъхвам пръсти под края му и дърпам.

Не се случва нищо, освен че пръстите ми се разкървяват от острите ръбове. Стисвам зъби и дърпам с всичка сила отново. Капакът помръдва и люспи ръжда се пръсват по земята и в очите ми. Стисвам клепачи, боря се с желанието да измъкна пръстите си от пролуката. Бавно продължавам да дърпам капака, разядените от ръждата панти най-сетне се откъртват и тежкия капак остава в ръцете ми. Слагам го долу върху циментовия под и мигам да си почистя очите от прахоляка и ръждата. Острият мирис на бензин изпълва ноздрите ми.

Отивам да тършувам по мръсните рафтове отзад, опипвам старите бутилки и парцали, докато накрая попадам на парчето маркуч. Обръщам се пак към генератора и изследвам отвора с ръка. Кабели, жици — не виждам нищо, но се надявам, че пръстите ми ще познаят онова, което търсят, когато го открият. Най-сетне под дебел сноп кабели напипвам метална капачка. Тя се отвърта доста лесно, махам я и отварям горивния резервоар под нея. Ослушвам се тревожно. Положително ще усетят миризмата на бензин.

С една ръка дръпвам кабелите настрана, а с другата набутвам края на маркуча в резервоара. Колко ли гориво е останало? Маркучът бързо цопва в течността, което е добре. Хвърлям поглед към вратата, захващам другия край на маркуча и всмуквам.

Почти моментално се отдръпвам, плюя и кашлям от бензиновите пари, но явно съм успяла. Маркучът се извива като змия в ръцете ми и на пода с тихо плискане започва да се лее бензин. Бързо го насочвам към цепката под вратата и гледам как струята изтича навън. После подпирам маркуча с едното шише от почистващ препарат и прекрачвам от другата му страна. Откъсвам ивица плат от долния край на ризата си. Отвън се чува как вълците започват да душат около реката от гориво. Един от тях драска по вратата и вие с получовешки-полуживотински глас.

Джон и Мери били родени в пещерата и живеели там през целия си живот. Те винаги оставали чак в дъното на пещерата в почти пълен мрак, защото, щом пробвали да излязат, винаги виждали грамадни черни чудовища по стените. Джон и Мери не знаели, че чудовищата всъщност били сенки.

Увивам ивицата плат около челото си и дръпвам единия ѝ край над дясното си око. Не е толкова ефикасно като превръзката на сестра ми, но ще свърши работа. Пристягам плата силно, така че напълно да закрие окото ми. Вълците се тълпят пред вратата с неспокойно сумтене и ръмжене, над което току отеква пронизителен вой. Чувам как неколцина от тях с пукот се преобразяват в човешки вид и започват да викат Водача.

Един ден баба им дошла в пещерата. Тя хванала Джон и Мери за ръцете, завела ги при чудовищата и им обяснила, че те са просто сенки.

Гласът, с който Ома Марч ни разказва приказката, звучи ясно и отчетливо в главата ми, споменът за аромата на чисто пране от завивките ни е по-силен от мириса на бензина, който продължава да се лее от резервоара.

— Миличка, ако ме принудиш да отворя тази врата, не мога да ти гарантирам, че ще успея да удържа момчетата си — чувам отвън подигравателния глас на Водача.

Няма значение, ще докарам плана си докрай, независимо дали ще отвори вратата, или не. Вярно, ако не я отвори, ще умра, но в крайна сметка... и иначе ме очаква същото. Пипам по рафтовете и намирам запалката. Вече съм запомнила местата на предметите и се ориентирам в тъмното. И сега...

Щраквам запалката. След толкова часове мрак ми се струва, че малкото пламъче озарява помещението с потоци от светлина. Вълците драскат по вратата, острият им нокти стържат по гладкия метал. Струята от маркуча най-сетне започва да отслабва, а аз стоя неподвижно, вторачена в огънчето с незакритото си око.

Отвън продължават да се носят заплахите на Водача, воят на вълците, безумният смях на другите, които са в човешкия си вид, пукането на гръбнаците на преобразяващите се в момента. Те искат да влязат, разпалват се взаимно от желанието си за мен, съчетано с любопитство какво правя, та лея в тунела бензин. Водача дава команда на останалите с ниско гърлено ръмжене. Аз гледам пламъчето и виждам в него образи: Скарлет и аз като малки момичета с оцветени от близалките езици; как я посещавам в болницата след нападението; първия път, когато държах боксовия ѝ чувал, след като започна да тренира за лова; деня, в който за пръв път ловувах с нея и Сайлъс; мига, когато разбрах, че го обичам; деня, когато с него се целувахме в бурята...

Времето се движи като в забавен кадър. Чувам как Водача отключва вратата. Тя се отваря, но аз ги виждам само за част от секундата. Стотици са вторачили в мен гладни кървясали очи, а лигите им се стичат по циментовия под.

След това — каза Ома Марч — баба им ги завела отвън, на ярката слънчева светлина.

Вълците се нахвърлят. Аз се навеждам и поднасям огънчето на запалката към потока от бензин. Той се възпламенява подобно на

експлозия, която се втурва навън през вратата, пламъците изригват високо, осветяват старите графити с повече светлина, отколкото тунелът някога е виждал. Огънят опарва ръката ми. Пускам запалката и се изстрелвам напред като олимпийски спринтьор от стартовата линия.

От нея очите ги заболели и започнали да парят, защото от толкова време живеели в пещерата и никога по-рано не били виждали слънцето.

Вълците вдигат лапи към очите си, заслепени от внезапния блясък на пламъците. Моето незакрито око вече е привикнало от вирането в запалката и аз бягам сред огнените езици, които облизват наметката и краката ми, усещам как кожата ми става на мехури, докато се шмугвам покрай зверовете, които щракат с челюсти, пробват да ме захаят със стиснати очи. Това е бягане с препятствия през море от огън и зъби. Водача крещи заповеди и вълците се мъчат да ги изпълняват, но се лутат слепешката и падат в пламъците. Накрая не остава нищо, освен писъците и воя в ушите ми, неспирен ужасен агонизиращ вой.

Продължавай напред, не се спирай. Пред себе си виждам стълби, но вълците край изхода не са така дезориентирани, очите им вече са привикнали. Втурвам се нагоре тичешком, с пламнали от усилието и от огъня крака, а те ми се нахвърлят с озъбени муцуни, бесни от глад и ярост. Прескачам първия и се стоварвам с двата крака върху челюстта на друг зад него, избягвайки зъбатата му паст. Един май успява все пак да ме ухапе, но съвсем леко. Тичай, не спирай.

Отминавам последните вълци и полъхът на нощния въздух ме обгръща, охлажда кожата ми и многобройните изгаряния. Хващам самоцелната превръзка и я дръпвам върху другата половина на лицето си, отварям окото, което досега бе обгърнато в мрак, и закривам другото, което току-що ме преведе през огнения ад. Не се препъвам, дори не примигвам от рязката промяна — мога да виждам чудесно. Засилвам бяга си, усещам под краката си паветата на някаква пуста улица. Поглеждам през рамо и виждам как няколко вълка се измъкват

от бълващия пушек тунел, хвърлени от ослепителната светлина в непрогледния мрак.

Няма значение в каква посока тичам, просто трябва да изчезна максимално далече от тях, преди да са се свързали. Техният вой и яростен лай отеква в сградите от двете ми страни, но аз не спирам.

Тичай, Роузи. Само ти самата можеш да се спасиш.

ГЛАВА 29

СКАРЛЕТ

— Готов ли си да го направиш? — питам Сайлъс.

До времето на размяната остава един час. Скоро трябва да тръгваме.

— Да изгубя Роузи, а може би и душата си? — той поклаща глава и успява да изобрази крива усмивка. — Не съм съвсем сигурен.

— Не, наистина — казвам сериозно.

Сайлъс се изправя.

— Готов съм.

Той препасва ножовете на кръста си и взема брадвата. Аз заточвам острието на моята, загръщам се с наметката и за всеки случай взимам колана с ножовете на Роузи. Някой от трима ни сигурно ще има нужда от два допълнителни ножа тази вечер. Надявам се това да е Роузи.

Тя трябва да се измъкне жива. Сестра ми е моята главна задача. Ще се бия за Сайлъс, ще направя всичко, за да го спася, но ако се наложи, ще взема сестра си и ще избягам. Длъжна съм да я опазя. Не го казвам на Сайлъс, но съм сигурна, че той го знае и че би се съгласил с мен. Между партньорите някои неща са ясни без думи. И все пак с някаква злоба в мен продължавам да съм му бясна. Ако той не я обичаше, вълците нямаше да я отвлекат. Ако тя не беше влюбена, може би щеше да се съсредоточи как да им се противопостави, вместо да бленува по Сайлъс.

Ако Роузи беше като мен, сега щеше да е в безопасност.

Ако беше обладана от същия дух на отмъщение за смъртта на Ома Марч и за белязано тяло, от същия стремеж да победи вълците на всяка цена, щеше да е в безопасност.

Дали смъртта на Сайлъс би я стимулирала? Ако те ѝ го отнемат, дали ловът би се превърнал в нейна страст, както е за мен?

Вероятно. За кратък миг си позволявам да си представя как ловуваме двете заедно без Сайлъс. Сестра ми и аз рамо до рамо,

еднакво мотивирани, концентрирани и неумолими. Искрица желание трепва някъде дълбоко в мен.

Тръсвам глава. *Съсредоточи се, Скарлет, си казвам и вкусът на вината отмива усещането от гнева. Забрави го. Спасяването на Роузи е единственото, което има значение, не твоят гняв, нито Сайлърс, нито отмъщението срещу глутницата на Стрелата, нито Потенциалния. Само Роузи.*

Спускаме се по стълбището, крием, че ръцете и на двама ни треперят от безпокойство и страх. Отварям входната врата, надявам се, че изглеждам по-уверена, отколкото се чувствам, и ние поемаме в нощта.

ГЛАВА 30

РОУЗИ

Усещам как дебнат зад мен, как се приближават, макар че когато погледна назад, не ги виждам. Дробовете ми са пълни с пушек, но адреналинът продължава да ме тласка напред. Най-сетне започват да се появяват признаци на живот — няколко скитници и случайна кола с хидропневматично окачване се полюшва демонстративно по улицата. Наистина ли не чуват воя? Не си ли дават сметка, че са в опасност?

Не мога да тичам повече. Усещам как мехурите от изгарянията по краката ми се пукат и от съприкосновението с въздуха мокрите рани парят непоносимо. Краят на наметката ми е опърлен от пламъците и тя едва ми стига до кръста, а гърлото ми е пресъхнало, жадно за глътка вода. Не мога да ги надбягам. Надявам се да изгубят следата ми, минавам през всяка локва по пътя, докато се нося през улици и паркинги, но скоро ще трябва да спра. Воят на вълците сякаш отслабва, ала не съм сигурна дали е от разстоянието, или защото металните небостъргачи помежду ни заглушават звука. В далечината вече забелязвам характерния осмоъгълен купол над нашия апартамент. *Да отида там? Сега? А къде другаде?*

Скоро стигам до порутените сгради със заковани прозорци и разпознавам гърба на паркинга, където със Сайлърс се целунахме за първи път. Промушвам се през разкривената ограда, без да обръщам внимание на предупредителните знаци, пресичам някакъв заринат с боклуци двор със съборен фонтан и отдавна изсъхнали декоративни храсти. Да, най-сетне. Краката ми забавят темпо, макар че разумът ми диктува да продължа. Самото съзнание, че ми остава само да мина през дупката в телената мрежа, да пресека улицата и ще си бъда у дома, ми подсказва, че вече няма нужда да бързам. Дишай. В безопасност си. Промъквам се запъхтяна между ръждясалите коли, а псето от съседния двор се скъсва от лай.

И тогава ги чувам.

ГЛАВА 31

СКАРЛЕТ

Бих разпознала дори единствен звук от устните на сестра ми сред хилядно множество. И когато отваряме входната врата, разбирам, че онзи съвсем тих стон, който вятърът едва довява до слуха ми, е неин. Давам знак на Сайлс и двамата се затичваме към пущинака отсреща, сякаш духът на сестра ми ни притегля натам. Взираме се през телената мрежа и високите треви.

Тя е обърната с гръб към нас, остатъците от обгорената ѝ наметка се развяват от вятъра. Краката ѝ, преди бели и гладки, сега са целите в мехури от изгаряния, а челото ѝ е превързано с лента, която пристяга дългата ѝ коса и закрива едното ѝ око.

Тя изглежда като мен.

От гърлото ми се изтръгва възглас, отчасти молитвен, отчасти радостен вик, че ако не друго, сестра ми поне е жива. В гърдите ми се надига гордост и в същото време страх, когато си давам сметка, че тя е успяла да избяга сама, а същевременно вълците сега са по петите ѝ, притискат я към оградата, от другата страна на която сме ние със Сайлс. Ръцете ѝ не треперят както друг път, когато е неспокойна, и виждам как диша бавно, концентрира силите си. *Само така, Роузи.* Но няма съм очаквала друго? Та тя е ловец.

Водача се появява от мрака и пристъпва към нея, очите му са тъмножълти и тлеят като въглини. Останалите вълци — не цялата глутница, но най-малко дузина — са скупчени зад него и рият земята с лапи като състезателни коне, чакащи да се вдигне бариерата. Кучето от съседния двор лае като обезумяло и се хвърля по оградата. Като се изключи неговият лай и тежкото задъхване на зверовете, улицата тъне в злокобна тишина. Дори уличните ъгли пустеят, сякаш дрипльовците са се изпокрили като жители на каубойско градче преди финална схватка.

— Лет? — напрегнато пошепва Сайлс.

Не ме предупреждава, а ме пита. Той знае, че планът вече зрее в главата ми, разраства се като търкаляща се снежна топка.

— Отново сме тримата — отвърщам тихо, докато броя вълците зад гърба на Водача.

— Ще можем да се справим. И преди сме се били почти с толкова.

— Не бива да те ухапят. Водача е с тях, а той иска теб.

— Знаеш какво да правиш, ако това се случи — казва твърдо Сайлърс.

Очите ни се срещат за момент и той ме хваща за ръката и я стисва. После едновременно изместваме погледи и се промъкваме през отвора в оградата.

Вълците извъртат очи към нас в общо движение, сякаш всички са един организъм. Ние прегазваме през високите треви и заставаме до сестра ми. Тя се усмихва болезнено, разкъсвана между радостта и страха.

— Съжалявам, Скарлет — прошепва. — Те ме нападнаха и ме затвориха, не знаех какво да правя, мислех, че няма да дойдеш, дори ако разбереш, че съм при тях...

Думите ѝ ме пронизват като нож. Тя е другата половина от сърцето ми, а е мислела, че няма да ѝ се притека на помощ? Прехапвам език от страх да не кажа твърде много. Подавам на сестра си колана с ножовете и тя го поема, без да ме погледне. Ръцете на Сайлърс и Роузи се търсят, те преплитат пръсти. Водача изсумтява нетърпеливо, оглежда Сайлърс с алчност, която почти се усеща във въздуха. От вълците се носи такава воня на пушек и бензин, че окото ми се насълзява.

— Отвлекли са те заради Сайлърс, Роузи. Ти беше тяхната примамка за него — казвам многозначително.

— Заради Сайлърс? Но защо... — гласът ѝ секва.

Не ѝ казвам нищо повече, но няма и нужда. Тя разбира смисъла на думите ми. Лицето ѝ пребледнява и за миг сестра ми изглежда така, сякаш ще припадне, но после дръпва ръката на Сайлърс и го притегля към себе си.

— Съжалявам, Роузи — промълвява Сайлърс в косата ѝ. — Не знаех...

— Това е някаква грешка — процежда Роузи през зъби и клати глава. — Трябва да е грешка. — Лицето ѝ е бяло като вар, но погледът ѝ е гневен и тя очаква Сайлъс или аз да потвърдим надеждата ѝ — че е някакво недоразумение, че вълците и тя не желаят един и същ човек.

Сайлъс поклаща глава и очите му се изпълват с болка, любов, жал, толкова силно е желанието му да може да ѝ каже, че не той е Потенциалния. Отваря уста, но не успява да отрони и звук. Мълчанието му говори по-силно от всякакви думи и потвърждава най-големия страх на Роузи. От гърлото на сестра ми се изтръгва болезнен стон, тя вкопчва пръсти в предницата на ризата му, вдига глава и впива жадно устни в неговите така, сякаш поема от него кислорода, който ѝ е нужен, за да живее. Той също я прегръща отчаяно, като че ли двамата са последните оцелели хора на земята.

Заради Сайлъс хванаха Роузи. По негова вина тя едва не загина. Само допреди няколко минути гневът ми срещу него беше толкова силен и непримирим. Обуздаваше го само тайната мисъл, че ако той умре, тя ще живее. Ще бъде отново ловец. Отново ще сме заедно, както преди тя да се влюби в него.

Но докато ги наблюдавам да се целуват, гневът ми се насочва към вълчата глутница пред нас. Как смеят да се опитват да го отнемат от Роузи? Как смеят да се опитват да я превърнат в нещо подобно на мен? Стисвам зъби и отново обръщам поглед към зверовете. Сестра ми го заслужава. Заслужава любов, дори ако аз не мога да я имам. Няма да допусна да я лишат от него.

— Само не им позволявай да го докоснат, Роузи — пошепвам твърдо и думите ми прекъсват целувката им.

Дишам дълбоко, та да не би желанието да унищожа фенрисите да ме разкъса отвътре.

Роузи се отдръпва от него с желязна решимост в очите, явно отложила чувствата за по-късен момент.

— Нека само опитат — казва заканително.

От лявата ми страна се чува бързо изпукване и Водача се преобразява във вълк, огромен дори и за фенрис. Без да обръща внимание на мен и сестра ми, той пристъпва към Сайлъс, облизва с копнеж черните си бърни. Водача, целта на нашето начинание, причината да дойда в този град, е толкова близо.

Всъщност всичко е съвсем просто. Дойдох, за да убия Водача. Така и ще направя.

— Напред — подхвърлям тихо.

Вълците ме чуват и наострят уши, но не успяват да реагират преди нас. Аз се хвърлям пред Сайлърс към Водача.

Той ме отблъсква встрани, сякаш съм парцалена кукла. Падам на земята, вълците вият, вдига се прах. Скачам точно когато Водача се мята върху Сайлърс. Бравичката ми се омотава за миг в наметката и аз забивам в хълбока на Водача, както е увита в плата. Ударът разсича тъканта и острието се забива между ребрата му, но той пренебрегва раната, впил маниакално поглед в Сайлърс. Роузи притичва покрай мен и чувам как ножовете ѝ просвистяват във въздуха. Но вълците са прекалено много и сега тя остава без оръжие.

— Роузи! — виквам аз.

Тя се извърта към мен тъкмо когато ѝ подхвърлям своя ловджийски нож. Той попада точно в дланта ѝ и тя начаса замахва с него към един от фенрисите. Аз се обръщам и забивам отново бравичката в друг вълк, който облъхва лицето ми с горещия си дъх, а зъбите му одраскват ухото ми. Сайлърс снове между зверовете, избягва челюстите им и върти оръжието си със сила, каквато не съм подозирала, че притежава.

Един вълк приближава от другата му страна, но Роузи го убива, след него още един — нима наистина бяха само дузина? Сега сякаш са много повече. Поглеждам вляво от себе си и виждам Водача отново да се носи към Сайлърс. Хвърлям се да препреча пътя му — внимавам да не ме събори като предния път — и го блъсвам в гърдите. Успявам да го хвана неподготвен и той залита встрани. Замахвам към него с бравичката, но той успява да избегне ударите ми. Привеждам се, когато скача върху мен, и го изритвам в слабините. Той се превърта във въздуха и пада тежко по гръб на земята. Притичвам до него с надеждата, че ще имам време да го убия, но не — вълците са наобиколили Сайлърс и Роузи и ги притискат, стесняват около тях обръча от телата си. Роузи се бие храбро, наметката ѝ се развява около нея, докато забива ножовете си във всеки сантиметър вълча плът, до който успее да се докопа. Тя едва смогва да ги държи на достатъчно разстояние, за да не докоснат Сайлърс.

Но те са толкова много. Роузи стои пред Сайлърс, стиснала здраво ножовете, и обхожда фенрисите с очи. В погледа ѝ има страх, да, но има и нещо повече, нещо, което ми говори, че по-скоро би умряла, отколкото да допусне някой от вълците да припари до любимия ѝ.

Нещо, което ми напомня за мен, когато стоях по същия начин пред нея преди седем години. Но аз не мога да позволя да ѝ се случи онова, което сториха на мен. Не и на Роузи — няма да им я дам.

Сестра ми е най-важната за мен, затова се хвърлям към мъжа, когото тя обича. Вдигам брадвичката си и я пращам във въздуха към най-близкия до него вълк. Острието се плъзва по гръбнака му и това е достатъчно, за да разсее групата. Докато успяват да го обкръжат отново, Сайлърс поваля още един с брадвата си. Водача се затичва към тях, но аз заставам на пътя му.

— Само отлагаш неизбежното — изрича вълкът със задавено ръмжене, муцуната му придобива малко по-човешки вид, за да произнесе думите.

— Колкото е възможно по-дълго — отвърщам запъхтяна.

— Остави вълците да си вършат работата, дете — озъбва се той.

Аз клатя глава и близвам устните си.

— Не мога. В никакъв случай не мога.

Той ми се нахвърля.

ГЛАВА 32

РОУЗИ

Зад мен черковната камбана удря веднъж и това е единственият звук, различим сред рева на зверовете. Най-близкият фенрис се възползва от моментната ми разсеяност и захваща ръката ми. Аз изпищявам и ръгвам в главата му ножа си, който пробива черепа и небцето му, усещам върха на острието да опира в кожата ми между неговите зъби. Изритвам го в гърдите и той се олюлява няколко крачки, преди да се претърколи на земята. Скоро ще се превърне в сенки.

По ръката ми рухва кръв, топла и лепкава, но аз не ѝ обръщам внимание — остават ни още три вълка. Малко по-далеч сестра ми крещи проклетия по Водача, а зад мен Сайлъс се мъчи да избегне челюстите на млад сив вълк. Третият фенрис избива единия нож от ръцете ми, но аз грабвам от земята остър къс ръждиво желязо и го намушвам в задния му крак. Той надава болезнен вой, а аз стоварвам лакът върху главата му. Фенрисът се преобразява в човешки вид и хуква да бяга с накуцване, изчезва от полесражението през пролука в оградата, преди да успея да го настигна. Изтичвам към Сайлъс, заставам пред него и го блъсвам встрани, след което замахвам с металния къс към младия вълк. Острото парче желязо го улучва в плешката и го пронизва дълбоко. Звярът изревава от болка и се строполява на сива купчина. Остава само един — Водача. Очите ми срещат за миг очите на Сайлъс, след което и двамата се обръщаме към отсрещния край на парцела, където е сестра ми.

Водача и Скарлет обикалят в кръг, вперили един в друг горящи погледи, пълни с омраза. Нейното чело е окървавено, косата ѝ е сплъстена и прилепнала към раната и тя самата прилича почти на диво животно. Аз никога не мога да стигна нейната свирепост, но затова пък мога да ѝ помогна. Спускам се към тях, а Сайлъс ме следва по петите.

Вълкът скача. Скарлет се прилепва до земята, но той вече е научил този трик и пада право отгоре ѝ. Лапите му приковават ръцете ѝ към земята, муцуната му е пред самото ѝ лице. Тя се опитва да го

отхвърли с ритници, но той дори не обръща внимание на резките удари по задните си крака. Напълно концентриран, извива нокти и виждам как те пробиват кожата на ръцете ѝ. От окървавената му паст се точат дълги лиги и капят върху шията ѝ. Затичвам се по-бързо. Искам да го нараня, да го унищожа вместо нея. Но той ме приковава с поглед.

— Нито крачка повече — изръмжава с получовешката си уста и дългите му кучешки зъби почти докосват шията ѝ. Като нищо може да я убие. Трябва да го послушам, иначе ще я разкъса, както момичето в тунела. Замръзвам на мястото си. — Хвърлете оръжията — нарежда той.

Зад себе си чувам как Сайлъс пуска брадвата. Разтварям пръсти от кокалената дръжка на ножа и той тупва безполезно на земята.

Фенрисът навежда глава и изпъва дългия си тъмен език, прокарва го сладно по лицето ѝ. Тя не му доставя удоволствието да реагира. Водача се подсмива, но зад смеха му се таи черен гняв и той мълниеносно стрелва муцуна към рамото ѝ. Движението е толкова бързо, че аз разбирам какво се е случило едва когато зървам огромната рана на ключицата ѝ, толкова дълбока, че се вижда движението на оголените мускули. Тя не крещи, нито помръдва, но затова пък аз се разпищявам истерично. Водача ми се ухилва и забива зъби в другото ѝ рамо. Скарлет най-сетне простенва от болка, което явно изключително го забавлява. Той сумти с наслада, пръска от ноздрите си капчици кръв. След това разтваря широко паст, оголил жълтите си зъби, проблясващи на лунната светлина.

Сайлъс профучава покрай мен.

Докато разбере какво става, вече е твърде късно да го спра. Косата му се вее, погледът му е твърд като стомана. Не, само това не!

Вълкът го вижда в последния момент. Сайлъс се стоварва върху него отстрани, събаря го от Скарлет и двамата се претъркулват, а тя остава да лежи неподвижна. Вълкът изръмжава и траква челюсти. Сайлъс се опитва да отскочи встрани, но звярът подсича краката му с мощната си лапа и той пада в прахоляка. Оръжие, трябва ми оръжие. Грабвам брадвата на Сайлъс и се втурвам към тях. Сайлъс е отново прав, но вълкът му нанася жесток удар в лицето и го праща обратно на земята. Той удря тила си при падането и го виждам как подбелва очи. Около главата му се разтича локва кръв и аз изкрещявам името му. Крещя и тичам с всички сили, но не мога да изпреваря вълка, който

стъпва отгоре му и свежда муцуна към гърдите му. *По-бързо, по-бързо, трябва да стигна навреме.* Но всичко е като на забавен каданс.

Ухапването — то е съвсем леко. Зъбите едва пробиват кожата.

Но това е достатъчно. Достатъчно, за да отнеме душата му. Да отнеме душата на моята любов.

От гърлото ми се изтръгва задавен вопъл, повече животински, отколкото човешки, а зад гърба си чувам вика на Скарлет. Внезапно времето се ускорява отново и се озовавам върху вълка, отблъсвам го от безжизненото тяло на Сайлс. Гневът изпълва цялото ми тяло, най-нечовешката и смъртоносна ярост, която съм изпитвала някога. Тя ми дава сила да развъртя тежката брадва над главата си и да я стоваря върху звяра. Той се отмества точно навреме, но успявам да отсека пръстите на предната му лапа. Водача надава вой и скача отгоре ми, аз се извъртам и подлагам острието на брадвата. То сцепва косматата гръд на животното с тъпо хрущене и кървавите пръски ме оплискват като дъжд. Не е достатъчно, не е достатъчно. Искам да го накълцам на парчета, искам да умре в битка с мен. Искам да съм последното нещо, което ще види, както той е последното, което Сайлс — моят Сайлс, а не онова, в което предстои да се превърне — е видял.

Опитвам се да замахна отново с брадвата, но хлъзгавата от кръвта дръжка се изплъзва от ръката ми. Нямам време да я вдигна, защото Водача бавно се обръща към мен, олюлява се. Без оръжие съм, но това няма значение. Хвърлям се напред и повалям вълка по гръб. Той вкопчва нокти в мен, остриите им върхове пронизват дрехите и кожата ми. Хващам го за гърлото и започвам да натискам с цялата тежест на тялото си, а той се гърчи под мен, мъчи се да ме отхвърли. Усещам пулса му, чувствам как трахеята му се напруга за глътка въздух. Очите му стават тъмножълти, едната му лапа раздира гърба ми; чудовището се мята в агония. Аз не откъсвам очи от неговите. *Гледай ме — нека аз съм последното нещо, което ще видиш.*

По страните ми рукват сълзи и капят по мазната му козина. Той ми отне Сайлс. Отне ми го просто ей така, сякаш той не бе моята любов. Затова сега ще го накарам да страда. Чувствам се така, сякаш не съм аз, сякаш не мога да бъда повече онова момиче, което целуна Сайлс на същото място преди малко повече от седмица. Сякаш съм силна, могъща, сякаш съм сестра ми. Сякаш мога да спра собствената

си болка, като отнема живота на чудовището. Затягам хватката си върху шията му, опивам се от помръкващия му взор.

Водача спира да се бори. Мрак изригва над паркинга, затъмнява уличните лампи, цялото небе. Разпростира се във висините като гигантско черно хвърчило, после се пръсва на милиони късчета, които изчезват в порутените сгради наоколо като подплашени скитници. Падам на земята с разтреперано от болка и изтощение тяло и се обръщам към своя любим.

Той е бял като платно, толкова бял, че кръвта, която се стича от малката рана на тила му, изглежда неестествено червена. И е напълно неподвижен. Отпърво мисля, че е мъртъв, но след това клепките му потрепват и той среща моя поглед. Спокоен е и диша бавно, сякаш благодарен за всяка нова глътка въздух. Кръвта ми започва да се охлажда, гневът се разсейва и внезапно по кожата ми пробягва студ. Иска ми се да затворя очи, да запуша ушите си, да се направя, че нищо не се е случило. Искам Сайлъс да ме целуне и да ме събуди от този кошмар.

Наместо това пропълзявам до него, неспособна да се изправя.

— Всичко ще бъде наред — излъгвам; задъхана, едва изговарям думите.

Протягам трепереща ръка и докосвам раната на гърдите му. Само ако можех да изтегля отровата от нея, да я изсмуча от него в себе си. Сайлъс се изправя с усилие и сяда.

Аз го придърпвам в прегръдката си. Кръвта от гърдите му попива в дрехите ми. Сигурна съм, че в този миг и двамата се питаме едно и също — колко време остава?

Сайлъс диша в шията ми и трепва от болка, когато посяга да ме погали по косата. Аз го прегръщам още по-силно, сякаш така мога да го удържа от преобразяването.

— Трябва да вървиш, Роузи — казва нежно той след няколко секунди.

Аз не помръдвам.

— Трябва да се махнеш от мен — повтаря той вече с по-твърд глас, опитва се да звучи решително.

— Не мога — едва промълвявам. Това е самата истина — нямам сили да откъсна ръцете си от него. Вплитам пръсти в косата му, вдъшвам аромата на кожата му. — Обичам те — прошепвам.

— И аз те обичам, Роузи — изрича той бавно и се отдръпва от мен, така че очите ни се срещат.

Прокарва върховете на пръстите си по бузата ми, докосва с палец устните ми. Спуска ръцете си надолу по раменете ми, сякаш ме оглежда внимателно за последен път.

— Остани с мен — моля го аз.

Гърлото ми е толкова стегнато от потиснати викове, че думите ми излизат като шепот. Дланите му ме стисват по-силно и аз се напъвам — дали това е началото на промяната? Не мога да се бия с него, не мога да го нараня. Дори ако е звярът, той може да ме има. Може да ме погълне цялата.

Но не, той още не е чудовище. Ръцете му обгръщат здраво тялото ми и той ме целува, горещо и отчаяно. Притискам се към гърдите му и усещам как силно бие сърцето му. Целуваме се като за първи път и знам, че той се бои да се откъсне от мен също толкова, колкото и аз, защото, щом тази целувка свърши, свършва всичко.

Той се отдръпва първи. От очите му се стичат сълзи, но челюстта му е стегната, решителна. Аз не мога повече да сдържам воплите, които напират от устните ми, хаотичните молби да ме целуне отново, да не слага край на всичко. Думите ми, пръстите ми, сълзите ми, мислите ми — всичко около мен се обърква. Сайлс се обръща непоколебимо към сестра ми, която е успяла да се изправи и стои отстрани като ням свидетел на мъката ми.

— Скарлет — казва дрезгаво той. — Ти обеща.

ГЛАВА 33

СКАРЛЕТ

Тялото ми отказва да помръдне, противи се на всяко вдишване, на всяка малка стъпка към сестра ми и Сайлърс. След като той отблъсна опитите ѝ да се притисне отново в прегръдката му, Роузи се сви на земята до него. Очите ѝ са широко отворени и мокри от сълзите, тялото ѝ трепери, а пръстите ѝ са вкопани в пръстта, сякаш се опитва да се хване за нещо, което да спре неудържимото въртене на света около нея.

— Обещах — отговарям, казвам го колкото на Сайлърс, толкова и на самата себе си.

Обещах. Обещах на партньора си. Той ми спаси живота, не мога да не спазя своето обещание. Сайлърс събира сили и се отдалечава още от сестра ми, по-близо до мен. Роузи се дави в сълзите си, сякаш всеки сантиметър, който ги разделя, все повече затруднява дишането ѝ. Аз правя още една крачка към него, търся някакъв признак, че вече се е променил, че трябва да се движа много по-бързо, отколкото бих искала. Но насреща ми са все така неговите блестящи, решителни очи.

Когато се приближавам достатъчно, за да видя следите от ухапването, стомахът ми се свива. Дупките от зъбите са в полумесец напред гърдите му и от тях сълзи кръв. Поднасям ръка към устата си. Бях се надявала, че има някаква грешка, не съм видяла, само ми се е сторило. Но не, той наистина е ухапан. Ще загуби душата си и ще иска като чудовище да разкъса сестра ми. Той не е Сайлърс, тоест скоро няма да бъде.

— Сайлърс... — произнасям името му тихо, като молитва.

Той преглъща с мъка.

— Толкова съжалявам, Скарлет.

— Ти ме спаси — промълвявам, клатя глава и потискам напирещите ридания.

— Това изобщо да не те притеснява — опитва да се пошегува той, но гласът му потреперва.

Поглеждам встрани и затварям окото си, за да спра рукналите сълзи, надявам се, че ръката ми ще бъде твърда въпреки плача, който ме разтърсва. Обръщам се отново към Сайлс и го виждам как изважда от джобчето на ризата си малка хартиена роза и я стиска така, сякаш тя ще го спаси.

— Не знам дали ще... — опитвам се да заговоря, но гласът ми замира и отказва да ми се подчини.

Сайлс поклаща глава към мен.

— Ти обеща. Не ме гледай. Аз съм просто вълк. Поредното чудовище.

Подчинявам се и стисвам клепачи отново така, че бузата ми се измокрят от сълзи.

— Не мога — извиквам протестиращо през хлипанията на Роузи.

— Напротив, можеш. Ти си ловец, Лет. А аз съм вълк — наблюдава той, за да ме убеди. Аз вдигам ръка с брадвичката. — Хайде, Лет. Направи го — продумва той толкова тихо, че вероятно Роузи не го е чула.

— Сайлс — моля се аз и клатя глава.

— Направи го.

— Не...

— Убий ме, Лет, преди да съм се променил. Не искам ти и Роузи да ме видят променен.

— Аз...

Думите ми секват, прекъснати този път не от него, а от ужасния механичен звън на църковния часовник.

Веднъж. Два пъти. Общо дванайсет тенекиени удара, които проехтяват над пустия паркинг.

— Полунощ — прошепвам трескаво.

— Какво? — пита Сайлс.

Поглеждам към него, лицето му се сгърчва в измъчена гримаса.

— Полунощ — прошепвам отново. Пускам брадвичката и тя тупва на земята с тежък звук. — Часовникът отби веднъж за четвърт час още преди вълкът да ме повали. Всичко е свършило преди деветнайсет минути, в единайсет и четирийсет и една. Ти не си вълк, Сайлс.

Сайлс стисва устни и затваря очи.

— Аз... аз... — заеква той, неспособен да изговори думите.

Вместо това вдига към мен трескав, невярващ поглед.

Отпускам се на колене до него и го хващам за ръката. Искам да говоря, да го уверя, че всичко е наред, но думите ми изневеряват и ние се държим за ръце, вперили очи един в друг.

Докато Роузи не изхлипва до нас, конвулсивно и безутешно. Обръщам се и виждам, че е заровила лице в пръстта и е запушила ушите си с длани. Тя не е искала да чуе — не е искала да разбере мига, в който ще го убия. Пускам ръцете на Сайлърс и пропълзявам по земята до нея.

Отмествам ръцете ѝ от ушите, после я прегръщам и се изправям заедно с нея. Очите ѝ са стиснати здраво, от ъгълчетата им се леят сълзи, стичат се по лицето ѝ. Чувам как Сайлърс става и прави няколко крачки към нас.

Роузи също го чува.

Тялото ѝ се сковава. Всичко в нея замира и тя се вслушва, докато той прави последната стъпка. Тогава отваря зачервени очи и се взира в мен с копнеж, сякаш иска да потвърдя, че онова, което подозира, е вярно, че той стои точно зад нея. Аз се усмихвам, доколкото мога, през сълзи и Роузи се извърта бясно назад.

Сайлърс се отпуска на колене пред нея и те се притискат така, сякаш всеки се нуждае от опората на другия, за да не рухне. Роузи се смее, плаче и приказва едновременно нещо, което не мога да разбера. Сайлърс обаче явно я разбира, защото кима и двамата се прегръщат толкова силно, че не мога да различа къде е тя и къде е той.

ГЛАВА 34

РОУЗИ

Скарлет не иска да ходи в болница. Което всъщност не е за учудване, като се има предвид сложната история, която трябва да измислим, за да обясним как и тримата сме пострадали толкова жестоко.

— Едни кучета се сбиха и трябваше да ги разтърваваме — обяснява тя от името на всички ни на медицинската сестра в спешното, която гледа втрещена разкъсаните ѝ, окървавени рамене.

— Кучетата не ни обичат особено — додава Сайлъс, притиснал раната на гърдите си.

Той хвърля поглед към изгарянията по краката ми. Мисля, че някои от мехурите ще оставят белези, но не знам отсега. Сестрата се обажда по вътрешния телефон, след което очите ѝ се плъзват от пресните рани към старите белези на Скарлет.

— Кучетата направо ме мразят — казва заядливо Скарлет.

Горката сестра изглежда облекчена, когато санитарите се появяват и ни повеждат по коридора.

Докторът ми дава мехлем за изгарянията и клати глава, докато му обяснявам, че нито един от нас няма здравна осигуровка. Скарлет е най-зле от трима ни. Лекарите омотават раменете ѝ с бинтове, докато заприличва на ръгбист, но когато ѝ казват, че ще трябва да остане един-два дни в болницата, тя категорично отказва. Навън вече се зазорява, когато се изнизваме, без да си платим. Първите бледолилави лъчи на слънцето си проправят път в небето, хвърлят хладни сини отблясъци от тревата и бетонните сгради.

Сайлъс спира такси — лукс, който трудно можем да си позволим, но който чувстваме, че заслужаваме. Известно време се носим безмълвно по почти пустите улици. Той поема ръката ми в своята и аз го поглеждам предано.

— Нали знаеш, Роузи...

Думите са предназначени само за мен, но ми е ясно, че Скарлет също ги чува.

— Когато... когато стана на два̀сет и осем, сецаш се какво означава това. Ще е опасно да бъдеш с мен.

— Да не искаш да кажеш, че и на два̀сет и осем все още ще ме обичаш? — питам, без изобщо да знам дали се шегувам, или не.

Очите на Сайлс се разширяват смутено. Той поглежда за миг навън през прозореца на колата и когато се обръща отново към мен, в сиво-сините му ириси свети прекрасна искреност.

— Роузи... аз те обичам. И сега, и когато стана на два̀сет и осем, или на трийсет и пет... обичам те.

— Добре тогава — въздъхвам аз.

— Но аз съм...

Поставям пръст върху меките му, красиво извити устни.

— Казах, добре.

Сайлс затваря очи и кима с облекчение. Той е прав — вероятно би трябвало да се замисля какво ще означава всичко това след седем години, какво означава сега, колко близко бяхме до много по-различна съдба, но всички мои страхове се разтапят в едно-единствено топло чувство, което изпитвам и в душата си, и в тялото си: завършеност. И разбира се, освен нея също чувството за крайно и невероятно изтощение. Хващам със свободната си ръка китката на Скарлет.

— Доволна ли си? — я питам на монотонния фон на сутрешния блок по радиото.

Шофьорът прави рязък завой и аз се облягам върху раненото ѝ рамо. Тя примигва от болка, но кима.

— Мисля, че да. Фенрисите са мъртви. Водача също. Засега — казва тя с удовлетворена въздишка. За пръв път от седмици насам изглежда спокойна, сякаш съзнанието ѝ не е обсебено от лова. — И сме в безопасност.

— Може ли вече да се върнем у дома? — питам с надежда, а в главата ми се мяркат нашата къща, високите треви и улиците, по които почти няма боклуци, само са прашни.

Сестра ми ме поглежда, а крайчетата на бинтовете потрепват край лицето ѝ, сякаш си е вързала кърпа.

— Мисля, че е крайно време.

Опаковането на багажа ни е много по-лесно, отколкото на идване. Натъпкваме дрехите си в саковете, а почти всичко останало увиваме на денкове в чаршафите. Люляковият килим и останалите придобивки от магазина втора ръка оставяме за следващите наематели, които и да са те. Заминаваме сутринта. Докато слизаме по стълбите, Скарлет махва подигравателно за довиждане на наркомана от долния етаж. Качваме се в таратайката на Сайлърс, поп музиката гърми, а аз се привеждам към него и за да се спася от смъртоносната отваряща се врата, и за да отморя глава на рамото му.

Както може да се предполага, Елисърн не се е променил особено. Вместо в цвят на студена стомана и сребро сградите тук са обагрени в жълто и бледозлатисто. Дърветата хвърлят шарени сенки върху колата. Въздухът е по-топъл, усещам го като обичливи ръце, които ме обгръщат и утешават. Най-хубаво е у дома.

Минават дни. Седмици. Със Сайлърс откриваме по някой и друг момент за нас. Целуваме се, докосваме се, милваме се всеки път, когато сестра ми не гледа. Аз искам да го прегърна и да се излежавам с него на дивана с часове, но Скарлет... Това, че знае за нас и не казва нищо, не ѝ пречи, щом види, че се докосваме, да се прави на заета, или когато ни хване да се целуваме, да си намира повод да изхвърча уж по работа в двора.

— Рано или късно ще свикне, Роузи — уверява ме Сайлърс една вечер, докато гледаме как Скарлет вади в градината полуспаружените картофи.

Вече се здрачава и по двора подобно на коледни лампички проблясват светулки. Масата е сложена отвън — повечето от старите очукани купи на Ома Марч, пълни с всички нейни градински специалитети, които съм успяла да направя. Картофено пюре с масло, пълнени зелени пиперки, диня, нарязана на ароматни розови кубчета. Дори вкусът на храната тук е по-хубав, сякаш на онази, която ядохме в града, ѝ е липсвала някаква основна съставка.

— Готови ли сме за вечеря? — пита Скарлет и се надига, когато двамата с него излизаме от къщата и мрежестата врата против комари се хлопва след нас.

Тя свали бинтовете от раменете си преди седмици и сега нови лъскави белези изпъстрят кожата ѝ, сякаш просто е изгоряла зле на слънцето. Моите крака са заздравели почти напълно и трябва да призная, че изпитвам известна гордост от няколкото останали петънца от изгарянията. Двамата със Сайлъс сядаме на излъсканата дървена пейка от едната страна на масата, а Скарлет се настанява срещу нас. Не говорим нищо, просто пълним чиниите си в мълчание. Скарлет се извъръща да погледне луната зад гърба си. Тя виси в небето, пълна, налята и бяла. Когато се обръща отново, очите ни се срещат за миг.

И аз го виждам.

Знаех си, че ще се появи отново, само не знаех кога. Онзи поглед, онази потребност, която бях виждала и у майка ни. Но при нея тя беше за ходене по мъже, а при Скарлет — за лов. Не съм и очаквала, че ще се откаже, знаех, че е въпрос на време да започне да тренира отново, да броди нощем, да купува марля и ароматизирани сапуни, да използва новопридобитото ни познание за фенрисите, за да ги проследява и убива. Сега си давам сметка, че това не е болест, а страст, че тя изпитва необходимост да ловува, както художникът — да рисува, а певецът — да пее. Нещо, което е в кръвта и в сърцето ѝ.

Нямаме нужда от думи. Оставям парчето диня, което съм хванала, а Скарлет бавно се изправя, понеже и двете знаем. Знаем, че светлината я има и е безсмислено да се преструваме, че сенките са истински. Прекрачвам с голите си крака пейката, а отсреща Скарлет повтаря действията ми като в огледало. Срещаме се в края на масата, прегръщаме се и вдишваме аромата на косите си, а Сайлъс ни гледа мълчалив и объркан.

Моята сестра има сърце на творец с брадвичка и превръзка на окото. А аз, както и двете знаем, имам сърце, което е безспорно и непоправимо различно.

ЕПИЛОГ

ПРИКАЗКА, СЕДЕМ МЕСЕЦА ПО-КЪСНО

Сестрите вървят бавно. Мъкнат багаж, а следобедното слънце напича безмилостно вратовете им. Скарлет спира, за да пусне няколко монети в кутията на уличен барабанист, а Роузи забавя крачка, за да преброи парите в джоба си. Двете мислят една за друга, както е почти винаги. Те стигат до крайните си цели едновременно: Роузи — до перона на гарата, а Скарлет — до апартамента.

Пред вратата на Скарлет има писма, някой май вече е преровил пощата ѝ. Тя прибира останалото — важните писма по някаква причина винаги оцеляват. Писмата от Роузи. Тя отваря с крак тежката дървена врата, оставя торбите си на пода и къса нетърпеливо плика.

Ръкописният текст ѝ разказва, че Сайлърс все още се учи да свири на китара, и то без особен успех, а Роузи се упражнява да готви всички стари рецепти на Ома Марч — също без особен успех. Скарлет се усмихва и оставя картичката на масата при останалите. Картичките са стотици, по една почти всеки ден, придружени от хартиени рози, лебеди и жаби. Те идват от различни градове — Сан Франциско, Финикс, Бостън, Ню Йорк. Сайлърс е продал къщата на баща си, за да пътуват двамата с Роузи, той да се види и сдобри с братята и сестрите си, да се губят умишлено по непознати места, да опитват местните блюда и да се държат за ръце, докато заедно проучват света. Техният живот е нетърпеливият въпрос „къде да отидем сега“, докато животът на Скарлет е категоричният „тук има нужда от мен“.

Сестрите рядко се чуват, защото всеки път повтарят едни и същи думи по телефона: обичам те, липсваш ми, дали не правим грешка? Но и двете знаят отговора. Не, не е грешка. Това е изстрадана и може би жестока необходимост.

Роузи се усмихва, когато Сайлърс я настига с два билета в ръка. Той оставя куфара си на земята и я прегръща. Двамата се целуват като любовници от стар филм, без да ги е грижа дали някой ги гледа. Роузи се усмихва радостно в отговор на неговия изпълнен с обожание поглед,

в който се чете, че тя е най-красивото нещо на света и има опасност да изчезне, ако той примигне. Прокарва пръсти през косата на тила му, а очите ѝ блещукат, докато влакът спира на перона.

Скарлет се изкачва по стълбите към наблюдателницата на покрива. Тази нощ ще е добра за лов. Желанието да излезе навън вече я притегля като стар приятел. Тя плъзва поглед над града. Къде да отиде днес? Кого да спаси, кого да закриля? Тя връзва косата си на стегната опашка, оглежда улиците долу. Нейните улици, нейната отговорност и страст. Вече се здрачава и тя слиза бързо, за да тръгне по-рано. Апартаментът сега е по-различен: Скарлет е окичила навсякъде стотиците декорации, рисунки и хартиени фигурки, изпратени от Роузи, и цялото място прилича на цветна градина, цъфтяща през всички сезони. Тя поглажда с ръка пурпурно-червената наметка, която виси на облегалката на стола.

Роузи се настанява на седалката, а Сайлъс качва багажа над главите им. Нейната наметка е в охлузения куфар, смачкана, отдавна неизползвана, но винаги присъстваща, подобно на мълчалив приятел, който изчаква удобен момент да се включи в разговора. Влакът бавно потегля, а тя се взира навън през прозореца, без да знае какво точно очаква да види.

Скарлет се загръща в наметката с бързо грациозно движение; Роузи се усмихва, когато пейзажът започва да прелита край прозореца. Скарлет излиза на улицата, а Роузи хваща ръката на Сайлъс. В съзнанието им изплуват еднакви спомени, спомени как са тичали през тревата, въртели са се в кръг и са се прегръщали в градината, спомени, в които губят представа коя коя е и усещат прекрасната златна нишка, която ги свързва. Тяхното общо и споделено сърце.

Издание:

Автор: Джаксън Пиърс

Заглавие: Червените шапчици

Издател: Колибри

Година на издаване: 2011

Тип: Роман

ISBN: 9789545295256

Адрес в Библиоман: <https://biblioman.chitanka.info/books/2085>

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.